paulo coelho

walkiriile

HUMANITAS
fiction

PAULO COELHO

WALKIRIILE

PAULO COELHO, scriitor brazilian, s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Înainte de a deveni unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii şi un veritabil fenomen al culturii de masă, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viaţa şi carieră literară. Deşi profund ataşat de Brazilia natală (îşi scrie operele la calculator, în faţa oceanului, în vila sa de la Copacabana), romanele lui dezvoltă drame universale, valabile oriunde şi pentru oricine, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Cărţile lui Paulo Coelho, traduse în 71 de limbi şi editate în peste 160 de ţări, s-au vândut în zeci de milioane de exemplare. În 2009, a intrat în Guinness Book, fiind cel mai tradus autor (cu romanul *Alchimistul).* Este consilier special UNESCO în cadrul programului „Convergenţe spirituale şi dialoguri inter- culturale", membru al comitetului director al Fundaţiei Shimon Peres, al Schwab Foundation for Social Entre- preneurship, al Lord Menuhin Foundation. A fost distins cu numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalităţii culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) şi importante distincţii (cavaler al Legiunii de Onoare din Franţa, martie 2000; Ordinul Rio Brânco, Brazilia etc), membru al Academiei Braziliene de Litere (din 28 octombrie 2002). A fondat Institutul Paulo Coelho, care acordă ajutoare îndeosebi copiilor şi bătrânilor din păturile defavorizate ale societăţii braziliene. Este colaborator permanent al unor reputate publicaţii, printre care *Corriere della Sera* (Italia) şi *El Semanal* (Spania).

Opere principale: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am şezut şi-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul*

războinicului luminii (1997); *Veronika se hotărăşte să moară* (1998); *Diavolul şi domnişoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006); *învingătorul este întotdeauna singur* (2008). Numeroase dramatizări, CD-uri şi jocuri electronice după cărţile sale.

Numelui care s-a scris la 12 octombrie 1988
la Glorieta Canyon

O, Mărie, zămislită fără de păcat, roagă-te
pentru noi păcătoşii care venim la tine. Amin

Şi iată îngerul Domnului a stătut lângă ei
şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor.
Luca 2: 9

Prolog

J. şi cu mine ne-am întâlnit pe plaja Copacabana, în Rio de Janeiro, ca să luăm prânzul. Cu toată bucuria şi entuziasmul unui scriitor care-şi publica a doua carte, i-am dat un exemplar din *Alchimistul.* I-am explicat că volumul îi era dedicat, că acesta era felul meu de a-i mulţumi pentru tot ce învăţasem de-a lungul celor şase ani de când ne cunoscuserăm îndeaproape.

După două zile, l-am condus la aeroport. El citise deja o parte din original, şi mi-a atras atenţia cu o frază: „Tot ce se întâmplă o dată e posibil să nu se mai întâmple. Dar tot ce se întâmplă de două ori se va petrece sigur şi a treia oară". L-am întrebat ce vrea să spună cu asta. Mi-a explicat că eu avusesem deja două ocazii să-mi trăiesc visul, şi că aveam să-l distrug. Şi mi-a citat un fragment dintr-un poem de Oscar Wilde:

Cu toţii ucidem ce ni-i drag
Şi-ntindem morţii prada;
Omoară unii măgulind,
Ori cu dojeni, cu sfada:
Cei laşi ucid cu sărutări
Iar cei viteji, cu spada.[1]

L-am întrebat ce voia să spună cu asta. J. Mi-a sugerat să fac „Exerciţiile spirituale" ale Sfântului Ignaţiu de Loyola într-un loc izolat, pentru că succesul îi umple pe oameni de bucurie şi de vinovăţie în acelaşi timp, iar eu trebuia să fiu pregătit pentru ce avea să mi se întâmple de acum înainte.

Atunci eu i-am spus că unul dintre visele mele era să petrec patruzeci de zile într-un deşert, iar lui i s-a părut o idee excelentă. Mi-a sugerat să aleg Mojave, din Statele Unite, unde cunoştea pe

cineva care mă putea ajuta să accept tot ce iubeam – munca mea.

Rezultatul acestei experienţe se află în *Walkiriile.* Întâmplările povestite între zilele de 5 septembrie şi 17 octombrie 1988. Ordinea unor întâmplări e schimbată, şi în două ocazii am folosit ficţiunea, astfel încât cititorul să poată înţelege mai bine chestiunile tratate – dar toate faptele esenţiale sunt adevărate. Scrisoarea citată în epilogul cărţii este înregistrată în Registrul Notarial de Titluri şi Documente din Rio de Janeiro, cu numărul 478038.

Conducea de vreo şase ore. Pentru a suta oară poate, o întrebă pe femeia de lângă el dacă acela era drumul cel bun.

Pentru a suta oară ea se uită pe hartă. Da, ăsta era drumul. Deşi totul în jur era verde, cu un râu frumos curgând pe lângă şoseaua mărginită de copaci.

— Mai bine ne oprim la o benzinărie şi întrebăm, spuse ea.

Şi-au continuat drumul fără să mai vorbească, ascultau muzică veche la un post de radio. Chris ştia că nu era nevoie să se oprească la benzinărie, pentru că mergeau în direcţia cea bună – chiar dacă în faţa ochilor li se aşternea un peisaj complet diferit. Dar îşi cunoştea bine soţul – Paulo era încordat, neîncrezător, îşi spunea că ea citise greşit harta. S-ar linişti dacă ar întreba pe cineva.

— De ce am venit aici?

— Pentru ca eu să-mi pot îndeplini misiunea, răspunse el.

— Ciudată misiune, spuse ea.

Într-adevăr, foarte ciudată, gândi el.

Să stai de vorbă cu îngerul tău păzitor.

— O să stai de vorbă cu îngerul tău, spuse ea, după o vreme. Dar până atunci, ce-ar fi să vorbeşti puţin cu mine?

Însă el rămase tăcut, privind concentrat autostrada, gândind poate că ea greşise drumul. „Nu are rost să insist”, îşi spuse ea. Se ruga să apară mai repede o benzinărie; plecaseră direct de la aeroportul din Los Angeles spre autostradă – îi era teamă că nu cumva Paulo să fie prea obosit şi să aţipească la volan.

Iar locul acela iluzoriu nu mai apărea odată.

„Trebuia să mă mărit cu un inginer”, îşi zise în sinea ei.

Niciodată n-avea să se obişnuiască – să lase totul dintr-odată, s-o pornească în căutarea unor căi sacre, a unor spade, discuţii cu îngerii, să facă tot posibilul ca să avanseze pe drumul magiei. „El

a avut întotdeauna năravul de a lăsa totul baltă, neterminat, chiar înainte de a-l întâlni pe J.”

Îşi aminti ziua în care au ieşit împreună pentru prima oară. Ajunseseră imediat în pat, iar într-o săptămână ea şi-a adus planşeta în apartamentul lui. Prietenii comuni ziceau că Paulo era un vrăjitor, şi într-o seară Chris i-a telefonat pastorului de la biserica protestantă pe care o frecventa ca să-i ceară să se roage pentru ea.

Dar în primul an el n-a pomenit niciodată de magie. Lucra la un studio de înregistrări şi punct.

Şi în anul următor viaţa a curs la fel. Numai că el şi-a dat demisia şi s-a angajat la altă casă de înregistrări.

În al treilea an, iar şi-a dat demisia (năravul de a lăsa totul baltă!), şi s-a hotărât să înceapă să scrie emisiuni pentru o televiziune. Ei i se părea totul foarte ciudat – să-ţi schimbi serviciul în fiecare an – dar el scria, câştiga şi trăiau bine.

Până ce, la sfârşitul celui de-al treilea an, iar s-a hotărât să plece de unde lucra. N-a dat nicio explicaţie, a spus doar că se săturase de ce făcea, nu folosea la nimic să-şi tot dea demisia şi să-şi schimbe locul de muncă încontinuu. Trebuia să descopere ce voia. Strânseseră ceva bani şi s-au hotărât să plece în lume.

„Într-o maşină, exact ca acum”, gândi Chris.

Şi s-au întâlnit cu J., la Amsterdam, când beau o cafea la Brower Hotel şi priveau canalul Singel. Paulo s-a schimbat la faţă când l-a văzut, a devenit neliniştit şi până la urmă şi-a luat inima-n dinţi şi s-a dus la masa domnului aceluia înalt, cu părul alb şi chipul blând. În noaptea aceea, după ce au rămas singuri, el a băut o sticlă întreagă de vin – nu ţinea la băutură, s-a îmbătat imediat – şi abia atunci i-a spus că de şapte ani se dedicase învăţării magiei (dar ea aflase despre toate astea, îi povestiseră prietenii). După aceea, nu se ştie de ce – deşi ea îl întrebase de mai multe ori – se lăsase şi de asta.

„Dar am avut o viziune cu omul acesta, acum două luni, la lagărul de concentrare de la Dachau”, a spus el referindu-se la J. Ea şi-a amintit repede de ziua aceea. Paulo a plâns mult, spunea că auzise o chemare, dar nu ştia cum să răspundă.

„Trebuie să mă întorc la magie?” a întrebat el. „Desigur”, i-a răspuns ea, dar nu era deloc sigură de ce spunea.

După întâlnirea cu J., totul s-a schimbat. Au apărut ritualurile, exerciţiile, practica magiei. Şi lungile călătorii cu J., mereu fără o dată sigură de întoarcere. Sau întâlnirile nesfârşite cu bărbaţi ciudaţi şi femei frumoase, toţi înconjuraţi de o extraordinară aură de senzualitate. Apăruseră provocări şi încercări, nopţi lungi fără somn, sâmbete şi duminici interminabile fără a ieşi din casă. Dar Paulo era mult mai mulţumit – nu mai trăia dintr-o demisie în alta. Şi-au făcut amândoi o mică editură, iar el a reuşit să-şi vadă un vechi vis împlinit – acela de a scrie cărţi.

În sfârşit a apărut o benzinărie. O tânără cu trăsături de indiancă a venit să-i servească. Amândoi coborâseră din maşină ca să se dezmorţească puţin, în timp ce fata le făcea plinul.

Paulo a luat harta şi a verificat ruta. Erau pe drumul cel bun.

„În sfârşit, s-a relaxat. O să vorbească iar cu mine”, îşi spuse ea.

— J. ţi-a cerut să te întâlneşti cu îngerul *aici?* întrebă ea, cu multă grijă.

— Nu, i-a răspuns el.

„Ce bine, uite că mi-a răspuns”, îşi spuse ea în timp ce privea vegetaţia strălucitoare. Soarele stătea să asfinţească. Dacă n-ar fi privit de atâtea ori harta, şi ea ar fi avut îndoieli cu privire la drum. Mai rămăseseră doar vreo zece kilometri până să ajungă, şi peisajul acela părea să spună că încă erau departe, foarte departe.

— J. n-a spus că trebuie să vin aici, continuă Paulo. Locul nu contează, oricare e bun. Dar aici am eu un contact, înţelegi?

Sigur, înţelegea. Paulo avea mereu contacte. Asta însemna persoane membre ale Tradiţiei; dar, când scria în jurnalul ei, o numea „Conspiraţia”. Erau mult mai mulţi vrăjitori şi şamani decât îşi închipuia lumea.

— E cineva care vorbeşte cu îngerii?

— Nu ştiu sigur. Odată, J. s-a referit – foarte pe departe – la un maestru din Tradiţie care stă pe aici şi care ştia cum să vorbească cu îngerii. Dar poate fi doar un zvon.

O fi vorbit serios. Deşi Chris ştia că el putea alege un loc, unul dintre multele locuri unde el avea „contacte”. Un loc unde să fie departe de viaţa cotidiană şi să se poată concentra asupra Extraordinarului.

— Şi cum o să vorbeşti cu îngerul tău?

— Nu ştiu.

„Ce viaţă ciudată”, se gândi ea. Se uită lung după soţul ei, pe când acesta se îndrepta spre

indiancă pentru a-i plăti. Nu ştia decât că trebuie să vorbească cu îngerii, şi basta! Să lase totul baltă, să ia avionul, să călătorească douăsprezece ore până la Los Angeles, să conducă maşina şase ore până la benzinăria aia, să se înarmeze cu destulă răbdare pentru a rămâne acolo patruzeci de zile, şi toate astea pentru a conversa – sau a încerca să converseze – cu îngerul păzitor!

El se întoarse râzând spre ea şi ea îi răspunse cu un zâmbet. La urma urmelor, nu era chiar aşa de rău. Erau lucruri plicticoase de zi cu zi, trebuia să facă plăţi, să deconteze cecuri, să facă vizite de curtoazie, să înghită tot felul de neplăceri.

Dar încă mai credeau în îngeri.

— O să reuşim, spuse ea.

— Mulţumesc pentru „reuşim”, răspunse el. Dar aici eu sunt magul.

Fata de la benzinărie le spusese că erau pe drumul cel bun. Au mai mers vreo zece minute, de data asta cu radioul închis. Urma un deluşor, dar numai când au ajuns în vârf – şi au văzut peisajul de jos – şi-au dat seama cât de sus se aflau. De şase ore tot urcaseră încet, fără să-şi dea seama.

Dar ajunseseră.

El a tras maşina pe dreapta şi a oprit motorul. Ea a mai privit o dată în urmă, ca să se convingă: da, se vedeau copaci verzi, plante, vegetaţie de tot felul. Iar în faţă, cât vedeai cu ochii, se întindea Mojave. Uriaşul deşert care se întindea peste cinci state americane şi intra în Mexic, deşertul pe care ea-l văzuse de atâtea ori în filmele cu cowboy când era mică, deşertul care avea locuri cu nume ciudate, cum ar fi Pădurea Curcubeului sau Valea Morţii.

„E roz”, îşi zise Chris. Dar nu vorbi cu voce tare.

El privea fix imensitatea aceea, încercând poate să descopere unde locuiau îngerii.

Cine se opreşte în piaţeta principală poate vedea de unde începe şi unde se termină Borrego Springs. Orăşelul avea trei hoteluri. Iarna, turiştii veneau aici să-şi amintească de soare.

Şi-au lăsat bagajele în cameră şi s-au dus să cineze la un restaurant cu mâncare mexicană. Chelnerul care i-a servit a rămas în apropiere multă vreme, încercând să înţeleagă ce limbă vorbeau şi, cum n-a reuşit, până la urmă i-a întrebat direct. Aflând că veneau din Brazilia, le-a spus că nu cunoscuse niciodată vreun brazilian.

— Şi acum cunosc doi, râse el.

Probabil că a doua zi tot oraşul avea să afle. Nu prea erau multe noutăţi în Borrego Springs.

Au terminat masa şi au ieşit să se plimbe, de mână, prin împrejurimile oraşului. El voia să pună piciorul în deşert, să simtă deşertul, să respire aerul din Mojave. S-au ascuns pe după pietrele şi stâncile care erau peste tot; după o jumătate de oră de mers, puteau privi spre răsărit şi vedeau în depărtare puţinele luminiţe ale oraşului Borrego Springs.

De aici se putea admira mai bine cerul. S-au aşezat jos şi au început să privească bolta, punându-şi câte o dorinţă la fiecare stea căzătoare. Nu era lună, iar constelaţiile străluceau.

— Ai avut vreodată senzaţia, în anumite momente ale vieţii, că cineva te ţine sub observaţie? întrebă Paulo.

— De unde ştii?

— Ştiu. Sunt clipe în care, fără să ne dăm seama, simţim prezenţa îngerilor.

Chris îşi aminti de adolescenţă. Mai ales atunci senzaţia aceasta era foarte puternică.

— În asemenea momente, continuă el, începem să creăm un fel de film în care suntem personaje principale şi acţionăm cu siguranţa că ne veghează cineva. Dar, pe măsură ce creştem, începe să ni se pară ridicol. Ca visul unui copil care vrea să devină vedetă de cinema. Uităm că, în momentele

acelea în care jucam pentru un public invizibil, senzaţia că suntem văzuţi era foarte puternică.

Tăcu pentru o clipă.

— Când privesc cerul, de multe ori această senzaţie revine, mereu însoţită de întrebarea: cine ne veghează?

— Ei bine, cine ne veghează? întrebă şi ea.

— Îngerii. Trimişii lui Dumnezeu.

Ea rămase cu privirea aţintită spre cer. Voia să creadă acele lucruri.

— Toate religiile şi toţi oamenii care au văzut deja Extraordinarul vorbesc despre îngeri, continuă Paulo. Universul este populat de îngeri. Ei sunt cei care ne aduc speranţa, asemenea aceluia care i-a vestit pe păstori că se născuse Mesia. Aduc şi moartea, precum îngerul exterminator, care a umblat prin Egipt şi a omorât pruncii din casele care nu aveau semn la poartă. Ei sunt cei care ne pot împiedica să intrăm în Paradis, cu o sabie de foc în mână. Sau ne pot chema să intrăm, cum a făcut un înger cu Maria. Îngerii deschid peceţile cărţii interzise, suflând în trâmbiţe la Judecata de Apoi. Aduc lumina, ca Mihail, sau întunericul, ca Lucifer.

Chris îşi făcu curaj şi întrebă:

— Au aripi?

— Eu încă n-am văzut un înger, răspunse el. Dar şi eu am vrut să ştiu. Şi l-am întrebat pe J.

„Ce bine”, gândi ea. Nu era singura care voia să afle lucruri simple despre îngeri.

— J. mi-a spus că ei iau forma pe care oamenii şi-o închipuie. Pentru că sunt gândul viu al lui Dumnezeu şi trebuie să se adapteze la înţelepciunea şi la înţelegerea noastră. Ei ştiu că noi nu reuşim să-i vedem dacă nu acţionează astfel.

Paulo închise ochii.

— Gândeşte-te la îngerul tău şi-i vei simţi prezenţa chiar acum, conchise el.

Au rămas tăcuţi, tolăniţi în nisipul deşertului. Nu puteau auzi niciun zgomot, iar Chris a început să se simtă din nou ca în filmul din adolescenţă, în care juca pentru un public invizibil. Cu cât se concentra mai mult, cu atât era mai sigură că în jurul ei se află o prezenţă puternică, prietenoasă şi generoasă. A început să-şi închipuie îngerul, l-a îmbrăcat exact cum văzuse în icoanele din copilărie; haine albastre, păr auriu şi aripi uriaşe, albe.

Şi Paulo îşi închipuia îngerul. Se cufundase de multe ori în lumea invizibilă care îl înconjura, şi asta nu mai era o noutate pentru el. Dar acum, după ce J. îi dăduse o sarcină, simţea că îngerul lui era mult mai prezent – ca şi cum îngerii şi-ar fi făcut simţită prezenţa doar acelora care credeau în existenţa lor. Cu toate astea, în pofida faptului că omul crede sau nu crede, ei sunt totdeauna aici – soli ai vieţii, ai morţii, ai infernului şi ai paradisului. Îi puse îngerului o mantie lungă brodată cu fir de aur şi, de asemenea, aripi.

Paznicul care îşi bea cafeaua de dimineaţă la masa de alături se întoarse spre ei.

— Să nu vă mai duceţi noaptea în deşert, spuse el.

„Se vede că oraşul ăsta e tare mic”, gândi Chris. „Toată lumea ştie tot.”

— Noaptea e cel mai periculos, continuă paznicul. Ies coioţii, şerpii. Nu suportă căldura din timpul zilei, aşa că ies la vânătoare după apusul soarelui.

— Ne-am privit îngerii, îi răspunse Paulo.

Paznicul îşi zise că bărbatul nu prea ştia englezeşte. Vorbele lui nu aveau nicio noimă: „îngeri”! O fi vrut să spună altceva.

Amândoi au băut cafeaua în grabă. „Contactul” fixase întâlnirea foarte devreme.

Chris a fost foarte surprinsă când l-a văzut pe Took prima oară – era un flăcăiandru, nu putea avea mai mult de douăzeci de ani. Stătea într-o rulotă în plin deşert, la câţiva kilometri de Borrego Springs.

— „Maestru” al Conspiraţiei? îi spuse ea încet lui Paulo după ce băiatul a intrat ca să-şi ia un ceai cu gheaţă.

Dar tânărul s-a întors înainte ca el să poată răspunde. S-au aşezat sub o pânză de cort ce închipuia umbra unei „terase”.

Au vorbit despre ritualurile templierilor, despre reîncarnare, despre sufism, despre metodele Bisericii Catolice în America Latină. Puştiul părea să aibă o cultură vastă şi era amuzant să le urmăreşti conversaţia – parcă vorbeau despre cine ştie ce sport foarte popular, susţinând o tactică şi atacând-o pe cealaltă. Au vorbit despre toate – mai puţin despre îngeri. Soarele a început să ardă, au mai băut un pahar de ceai în timp ce Took, surâzător, povestea lucruri minunate din viaţa deşertului – atrăgându-le însă atenţia că începătorii nu trebuie să iasă noaptea (paznicul avusese

dreptate). Şi, de asemenea, trebuiau să evite orele cele mai fierbinţi ale zilei.

— Un deşert e făcut din dimineţi şi după-amiezi, povesti el. Restul e primejdios.

Chris a urmărit discuţia multă vreme. Dar se trezise foarte devreme, strălucirea soarelui era din ce în ce mai puternică, aşa că s-a hotărât să închidă puţin ochii şi să aţipească.

Când s-a trezit, vocile nu mai veneau din acelaşi loc. Cei doi bărbaţi se duseseră în spatele rulotei.

— De ce ţi-ai adus şi nevasta? îl auzi pe Took spunând încet.

— Pentru că a venit să vadă deşertul, răspunse Paulo, tot încet.

Took râse.

— Ai pierdut partea cea mai frumoasă a deşertului. Solitudinea.

(„Ce puştan obraznic”, îşi spuse Chris).

— Vorbeşte-mi despre ele, zise Paulo.

— Ele te vor ajuta să-ţi vezi îngerul, continuă americanul.

(„Alte femei. Mereu e aşa, alte femei!”)

— Ele m-au învăţat, urmă tânărul. Dar Walkiriile sunt geloase şi dure. Încearcă să urmeze legile îngerilor – şi ştii cum e, în împărăţia îngerilor nu există nici Bine, nici Rău.

— Nu în felul în care înţelegem noi.

Era vocea lui Paulo. Chris nu ştia ce înseamnă „Walkirii”. Îşi aducea vag aminte că auzise numele ăsta ca titlu al unei bucăţi muzicale.

— Ţi-a fost greu să-l vezi pe înger?

— Mai exact ar fi să spui că am „suferit”. S-a întâmplat dintr-odată, când au trecut Walkiriile pe aici. M-am hotărât să învăţ procesul doar ca să-mi omor timpul, fiindcă pe atunci încă nu înţelegeam limba deşertului şi totul mi se părea foarte plictisitor. Îngerul meu a apărut acolo, pe al treilea munte. Eu nu eram atent, ascultam muzică la un

walkman. Pe atunci stăpâneam foarte bine cea de-a doua minte. Acum sunt mai distrat.

(„Ce dracu' o fi «a doua minte»?")

— Tatăl tău te-a învăţat ceva?

— Nu. Şi când l-am întrebat de ce nu-mi vorbeşte despre îngeri, mi-a răspuns că unele lucruri sunt atât de importante, încât omul trebuie să le descopere singur.

Au tăcut amândoi.

— Dacă îi întâlneşti, este ceva ce o să-ţi uşureze contactul, spuse băiatul.

— Ce?

Took izbucni în râs.

— O să afli. Dar ar fi fost mult mai bine dacă nu veneai cu nevasta.

— Îngerul tău avea aripi? întrebă Paulo.

Înainte ca Took să răspundă, Chris se ridicase din scaunul de aluminiu. Dădu ocol rulotei şi ieşi înaintea celor doi.

— Ce tot bate apa-n piuă cu povestea asta, că era mai bine să fii singur? spuse în portugheză. Vrea să plec?

Took şi-a continuat discuţia cu Paulo, fără a-i da nici cea mai mică atenţie femeii. Ea aşteptă să vadă dacă Paulo îi răspundea – dar parcă devenise invizibilă.

— Dă-mi cheile maşinii, spuse, pierzându-şi răbdarea.

— Ce doreşte soţia ta? întrebă Took într-un târziu.

— Vrea să ştie ce înseamnă „a doua minte".

(„Blestematul! Nouă ani împreună, şi a aflat deja şi ce lapte am supt!")

Băiatul s-a ridicat.

— Numele meu e Took *(primit,* în engleză), spuse privind-o. Nu e Gave *(dat).* Dar dumneata eşti o femeie frumoasă.

Complimentul şi-a făcut imediat efectul. Puştiul părea că ştie să se poarte cu femeile, în ciuda vârstei fragede.

— Aşază-te şi închide ochii, o să-ţi arăt, spuse el.

— N-am venit în deşert ca să învăţ magia sau să vorbesc cu îngerii, zise Chris. Am venit ca să fiu alături de soţul meu.

— Aşază-te, insistă Took, râzând.

Ea aruncă o privire iute spre Paulo. Nu reuşi să descopere ce credea el despre propunerea lui Took. „Le respect lumea, dar nu este a mea", gândi.

Deşi toţi prietenii credeau că adoptase stilul de viaţă al soţului, de fapt ei doi vorbeau foarte puţin despre asta. Obişnuia să-l însoţească în unele locuri, îi dusese odată spada la o ceremonie, ştia Drumul spre Santiago[2] şi învăţase – prin forţa împrejurărilor – o bucată din magia sexuală! Dar asta era tot.

J. nu propusese niciodată să i se predea vreo lecţie.

— Ce să fac? îl întrebă pe Paulo.

— Ce vrei tu, îi răspunse el.

„Îl iubesc", gândi ea. Dacă învăţa ceva despre lumea lui, cu siguranţă că s-ar fi apropiat mai mult de el. Se îndreptă spre scaunul de aluminiu, se aşeză şi închise ochii.

— La ce te gândeşti? o întrebă Took.

— La ce vorbeaţi voi. La Paulo călătorind singur. Dacă îngerul lui o avea aripi. Şi de ce m-o fi interesând pe mine asta. Şi până la urmă, cred că niciodată n-am vorbit despre îngeri.

— Nu, nu. Vreau să ştiu dacă există altceva în mintea ta. Ceva ce nu poţi controla.

Ea simţi cum mâinile lui îi atingeau tâmplele.

— Relaxează-te, relaxează-te – tonul vocii lui era acum mai blând. La ce te gândeşti?

Auzea sunete. Şi voci. Abia acum îşi dădu seama la ce se gândea, deşi toată ziua nu-şi luase gândul de la acel lucru.

— La o melodie, răspunse. O cânt încontinuu de când am ascultat-o ieri la radio, când eram pe drum încoace.

Da, cântase melodia fără încetare, începea şi o termina, o termina şi iar o lua de la capăt. Nu-i putea ieşi din cap.

Took îi ceru să deschidă ochii.

— Asta-i a doua minte, spuse el. Faptul că tot cânţi o melodie, ceva. Putea fi oricare altă preocupare. Sau, dacă erai îndrăgostită, îl puteai avea acolo *înăuntru* pe omul cu care ţi-ar fi plăcut să fii sau pe care ai fi vrut să-l uiţi. Dar a doua minte nu e lucru simplu: lucrează independent de voinţa dumitale.

Se întoarse apoi spre Paulo şi râse.

— O melodie! Ca toată lumea care şi-a umplut a doua minte cu muzică! Femeile ar trebui să fie mereu îndrăgostite, nu cu melodii în cap! N-ai avut niciodată vreo dragoste închisă în cea de-a doua minte?

Amândoi râdeau cu poftă.

— Sunt cele mai rele iubiri, îngrozitoare! continuă Took, fără a reuşi să-şi stăpânească râsul. Călătoreşti, încerci să uiţi tot, dar a doua minte îţi spune tot timpul: „Ce i-ar fi plăcut şi lui asta!”, „Of! Ce bine ar fi fost dacă era şi el aici!”

Amândoi se stricau de râs. Chris n-a gustat gluma. Era mirată – nu se gândise niciodată la asta.

Avea două minţi. Care funcţionau în acelaşi timp.

Took se oprise din râs şi acum se afla lângă ea.

— Mai închide o dată ochii, spuse el. Şi aminteşte-ţi orizontul pe care l-ai admirat.

Ea încercă să şi-l imagineze. Dar îşi dădu seama că nu privise orizontul.

— Nu pot, spuse, cu ochii închişi. N-am fost prea atentă. Ştiu tot ce se află în jurul meu, dar nu-mi amintesc orizontul.

— Deschide ochii. Priveşte.

Chris privi. Erau munţi, stânci, pietre, o vegetaţie pitică şi rară. Şi un soare care strălucea

din ce în ce mai tare şi părea că trece prin ochelarii ei negri şi-i arde ochii.

— Eşti aici, spuse Took foarte serios. Încearcă să înţelegi că eşti aici şi că lucrurile care te înconjoară te-au transformat tot aşa cum le-ai transformat dumneata pe ele.

Chris privea deşertul.

— Ca să pătrunzi în lumea invizibilă şi să-ţi dezvolţi puterile trebuie să trăieşti în prezent, *aici şi acum.* Iar ca să trăieşti în prezent trebuie să controlezi a doua minte. Şi să priveşti orizontul.

Took îi ceru să se concentreze asupra melodiei pe care o fredonase fără să-şi dea seama (era *When I Fall in Love.* Nu ştia toate versurile, dar mai pusese de la ea cuvinte sau tra-la-la-uri).

Chris se concentră. În scurt timp, melodia amuţi. Acum era alertă, atentă la ce îi spune Took.

Dar el părea să nu mai aibă nimic de spus.

— Trebuie să rămân singur acum. Mai veniţi peste două zile.

S-au închis în camera cu aer condiţionat a motelului, fără chef să înfrunte cele 50 de grade din miezul zilei. Nicio carte, nimic interesant. Făcându-şi siesta, încercând în zadar să aţipească.

— Hai să facem cunoştinţă cu deşertul, spuse Paulo.

— E caniculă. Took a spus că e periculos. S-o lăsăm pe mâine-dimineaţă.

Paulo n-a răspuns. Era sigură că el încerca să transforme faptul că stătea încuiat în camera de motel într-un fel de ucenicie. Încerca să dea sens oricărui lucru care i se întâmpla, şi nu vorbea decât ca să se mai descarce.

Dar era imposibil; să vrei să dai sens oricărui lucru însemna să fii atent şi încordat tot timpul. Paulo nu se relaxa nicio clipă, iar ea se întreba când avea să se sature de toate astea.

— Cine e Took?

— Tatăl lui este un mag foarte puternic care vrea să menţină tradiţia în familie – aşa cum taţii ingineri vor ca fiii lor să urmeze aceeaşi carieră.

— E tânăr şi vrea să se poarte ca un bătrân. Îşi pierde cei mai frumoşi ani din viaţă în deşert.

— Totul are un preţ în viaţă. Dacă Took va trece de toate astea şi nu va abandona Tradiţia, o să fie primul dintr-o serie de maeştri mai tineri, integraţi într-o lume a bătrânilor, pe care aceştia, deşi o înţeleg, nu sunt în stare să o explice.

Paulo se întinse şi se apucă să citească singurul lucru pe care-l avea la îndemână: *Ghid de cazare în deşertul Mojave.* Nu voia să-i zică soţiei că, pe lângă ceea ce-i spusese, mai era un motiv pentru care Took se afla acolo: avea puteri paranormale extraordinare, era pregătit de Tradiţie să acţioneze atunci când se vor deschide porţile Paradisului.

Chris avea chef de vorbă. Era neliniştită, se simţea prinsă ca în capcană într-o cameră de motel, hotărâtă să nu „dea un sens oricărui lucru” aşa cum făcea soţul ei. Ea era o fiinţă omenească, nu venise aici să aspire la un loc în comunitatea aleşilor.

— N-am înţeles ce m-a învăţat Took, stărui ea pe lângă Paulo. Singurătatea şi deşertul ne ajută să intrăm în contact deplin cu lumea invizibilă. Dar cred că asta ne face să pierdem legătura dintre noi, oamenii.

— Trebuie că are el iubitele lui pe aici, răspunse Paulo, amintindu-şi de „magia şi femeile” maestrului lui şi căutând să pună capăt discuţiei.

„Dacă trebuie să mai petrec încă 39 de zile încuiată cu el aici, mă sinucid”, îşi spuse Chris.

După-amiază s-au dus la o cafenea, vizavi de motel. Paulo a ales o masă la fereastră.

— Vreau să fii foarte atentă la oamenii care trec, îi spuse el.

Au cerut nişte îngheţate enorme. Ea fusese ore întregi atentă la cea de-a doua minte, şi acum reuşea s-o controleze mult mai bine. Dar apetitul ei scăpa oricărui control.

Acum însă se supuse cererii lui Paulo. Într-o jumătate de oră numai cinci persoane trecuseră prin faţa ferestrei.

— Ce-ai văzut?

Ea descrise oamenii în amănunt – haine, vârstă, ce duceau în mână. Dar se pare că nu asta îl interesa. I-a pus fel de fel de întrebări, a încercat să scoată de la ea un răspuns mai complet, dar n-a reuşit.

— Bine, a spus el într-un târziu, dându-se bătut. O să-ţi spun la ce voiam eu să te uiţi: toţi cei care au trecut pe stradă priveau în jos.

Au mai stat puţin ca să mai vadă pe cineva trecând. Paulo avea dreptate.

— Took ţi-a cerut să priveşti orizontul. Fă-o!

— Ce vrea să însemne asta?

— Noi toţi, oameni şi animale, creăm în jurul nostru un fel de „spaţiu magic”. În general e un cerc cu diametrul de cinci metri, în care suntem atenţi la tot ce se petrece. Indiferent dacă sunt oameni, mese, telefoane sau vitrine: încercăm să ne menţinem controlul asupra acestei lumi mititele pe care am creat-o noi înşine.

Însă magii privesc mai departe. Măresc acest „spaţiu magic” şi încearcă să ţină sub control mult mai multe lucruri. Asta se cheamă *a privi orizontul.*

— Dar eu de ce trebuie să fac asta?

— Pentru că te afli aici. Ascultă-mă şi vei vedea cum se schimbă lucrurile.

La ieşirea din cafenea, Chris a început să fie atentă la lucrurile aflate la distanţă. Văzu munţii,

câte un nor care se forma pe cerul de asfinţit şi, lucru foarte ciudat, aerul din jurul ei.

— Tot ce ţi-a spus Took e important, spuse el. El şi-a văzut deja îngerul şi a stat de vorbă cu el, aşa că te va folosi pe tine pentru a mă învăţa. În plus, cunoaşte puterea cuvintelor; ştie că sfaturile care nu sunt urmate se întorc la cel care le-a dat şi-şi pierd energia. El trebuie să fie sigur că eşti interesată de ce ţi-a spus.

— Dar de ce nu te învaţă direct pe tine?

— Fiindcă există o regulă nescrisă a Tradiţiei: un maestru nu-l învaţă niciodată pe discipolul altui maestru. Eu sunt discipolul lui J. dar Took vrea să mă ajute. Pentru asta te-a ales pe tine.

— Ăsta e motivul pentru care m-ai adus aici?

— Nu. Pentru că îmi era frică să vin singur în deşert.

„Ar fi putut să-mi spună că din dragoste”, se gândi ea, pe când se plimbau prin oraş. Ar fi fost un răspuns sincer.

Au oprit maşina la marginea drumului prăfos.

Took îi spusese să privească mereu orizontul. Trecuseră cele două zile, aveau să-l întâlnească în noaptea aceea – iar ea era emoţionată.

Deocamdată însă era dimineaţă. Iar zilele în deşert sunt lungi.

Mai privi o dată orizontul: munţi ce apăruseră dintr-odată, acum câteva milioane de ani, şi care formau un lanţ lung străbătând deşertul. Deşi cutremurele din care se născuseră se petrecuseră cu atâta timp în urmă, se putea vedea până azi cum fusese solul sfâşiat: pământul urca, drept, o vreme, până spre munţi şi deodată, la o oarecare înălţime, se deschidea un fel de rană şi dinăuntrul ei răsăreau stânci care se proiectau pe cer. Între munţi şi maşina lor era un fel de vale pietroasă cu o vegetaţie târâtoare, cu ciulini, yuca sau cactuşi, viaţa ce se încăpăţâna să apară într-un loc care nu o dorea. O pată imensă, albă, de mărimea a cinci stadioane de fotbal, se desenă net în mijlocul acelui peisaj. Strălucea în soarele de dimineaţă, parcă era o câmpie ninsă.

— Sare. Un lac de sare.

Da. Şi deşertul acela fusese cândva o mare. O dată pe an, pescăruşii din Pacific călătoreau sute de kilometri în interiorul continentului ca să vină în deşert şi să mănânce un fel de creveţi care apăreau când veneau ploile. Omul uită de unde vine; natura, niciodată.

— Să tot fie vreo cinci kilometri, spuse Chris.

Paulo se uită la ceas. Era încă devreme. Priveau orizontul, iar orizontul le arăta un lac de sare. O oră de mers la dus, alta la întors, fără riscul unui soare prea puternic.

Amândoi şi-au legat la centură un bidon de apă. Paulo şi-a luat ţigări şi o Biblie într-un rucsac mic. Când vor ajunge acolo o să propună să citească, poate, vreun fragment.

Au pornit la drum. Chris reuşea, în bună măsură, să privească orizontul. Într-adevăr, lucrul acesta era foarte simplu, dar se întâmpla ceva straniu; se simţea mai mare, mai liberă, parcă îi crescuse energia interioară. Pentru prima oară după mulţi ani s-a căit că nu se interesase mai mult de „conspiraţia" lui Paulo – întotdeauna îşi închipuise ritualuri mult prea complicate, pe care numai cei iniţiaţi şi foarte disciplinaţi reuşeau să le ducă la bun sfârşit.

Au mers fără grabă, vreo jumătate de oră. Lacul părea că se mută din loc; rămânea mereu la aceeaşi distanţă.

Au mai mers o oră. Trebuie că făcuseră deja vreo şapte kilometri, iar lacul era doar „un pic" mai aproape.

Paulo privi în urmă. Puteau vedea maşina – un punct mititel, roşu – dar încă vizibil, imposibil să se piardă. Dar când s-a uitat la maşină, şi-a dat seama de un lucru foarte important.

— Hai s-o luăm încolo, spuse el.

S-au abătut puţin din drum, şi au ajuns lângă o stâncă. S-au aşezat aproape lipiţi de ea: nu făcea aproape deloc umbră. În tot deşertul, umbrele apăreau pe lângă stânci numai dimineaţa devreme sau seară.

— Am greşit calculele, spuse el.

Chris îşi dăduse seama de asta. I s-a părut ciudat, pentru că Paulo era obişnuit să calculeze distanţe, iar ea se baza pe cei cinci kilometri pe care-i prevăzuse.

— Ştiu de ce am greşit, continuă el. Fiindcă în deşert nu avem termen de comparaţie. Noi suntem obişnuiţi să calculăm distanţele după mărimea lucrurilor. Ştim mărimea aproximativă a unui copac. Sau a unei case. Asta ne ajută să vedem dacă lucrurile sunt departe sau aproape.

Aici nu aveau niciun punct de referinţă. Erau pietre pe care nu le văzuseră niciodată, munţi a

căror înălţime n-o cunoşteau şi vegetaţia pitică de pe sol. Paulo îşi înţelesese greşeala uitându-se la maşină. Ştia cât de mare era maşina. Aşa că acum îşi dăduse seama că merseseră mai mult de şapte kilometri.

— Să ne odihnim puţin şi să ne întoarcem.

„Asta a fost”, gândi ea. Era fascinată de felul în care privea acum orizontul. Era o experienţă absolut nouă în viaţa ei.

— Chestia asta cu privitul, Paulo…

El aşteptă să continue. Ştia că îi era frică să nu spună vreo prostie, să nu inventeze vreo semnificaţie esoterică – aşa cum făceau mulţi dintre cei interesaţi de ocultism.

— Parcă… nu ştiu să-ţi explic… parcă mi-a crescut sufletul.

Da, îşi spuse Paulo. Suntem pe drumul cel bun.

— Mai înainte priveam în depărtare şi totul era chiar departe, înţelegi? Se vedea că nu face parte din lumea mea. Fiindcă întotdeauna priveam lângă mine, la lucrurile care mă înconjurau. Până acum două zile, când am început să mă obişnuiesc să privesc în zare. Atunci mi-am dat seama că în afară de mese, scaune, obiecte, lumea mea cuprindea şi munţi, nori, cer. Iar sufletul – sufletul meu pare că-mi foloseşte ochii ca să atingă lucrurile astea!

„Ah! Ce bine i-a ieşit explicaţia!” îşi zise Paulo.

— Parcă mi-a crescut sufletul, insistă Chris.

El deschise rucsacul şi scoase pachetul de ţigări, apoi îşi aprinse una.

— Oricine poate vedea asta. Dar întotdeauna privim aproape de noi, în jos şi în interior. Şi atunci, folosind propriile tale cuvinte, putem să ne micşorăm, iar sufletul nostru se strânge. Pentru că el n-a inclus nimic în afară de noi înşine. N-a cuprins mările, munţii, alţi oameni, nici măcar pereţii caselor în care trăim.

Lui Paulo îi plăcuse expresia „mi-a crescut sufletul”. Dacă ar fi vorbit cu un ocultist, în mod sigur ar fi auzit explicaţii mult mai sofisticate, ca

de pildă „mi s-a expandat conştiinţa”. Dar termenii folosiţi de soţia lui erau mult mai exacţi.

Ţigara se terminase. Nu merita să mai insiste să meargă până la lac; în curând temperatura avea să ajungă iar la 50 de grade la umbră. Maşina era departe, dar vizibilă şi, într-o oră şi jumătate de mers, aveau să ajungă la ea.

Au plecat pe drumul de întoarcere. Erau înconjuraţi de deşert, de zările imense, iar senzaţia de libertate creştea în sufletele amândurora.

— Hai să ne dezbrăcăm, spuse Paulo.

— Poate ne vede cineva, o luă pe ea gura pe dinainte.

Paulo râse. Vedeau totul de jur împrejur. Cu o zi în urmă, când se plimbaseră, şi dimineaţa şi seara, nu trecuseră decât două maşini, dar atunci auziseră zgomotul cu mult înainte de a apărea vehiculele. Deşertul însemna soare, vânt şi linişte.

—Numai îngerii ne privesc, îi răspunse el. Şi ne-au văzut goi de multe ori până acum.

Îşi scoase bermudele, tricoul, centura cu bidonul şi le puse pe toate în rucsac.

Chris îşi stăpâni râsul. Făcu acelaşi lucru, şi în scurt timp prin deşertul Mojave mergeau un bărbat şi o femeie cu tenişi, şepci şi ochelari de soare – bărbatul ducând un rucsac. Dacă i-ar fi văzut cineva, i s-ar fi părut foarte comic.

Au mers aşa vreo jumătate de oră. Maşina era un punct la orizont, dar, spre deosebire de lac, creştea pe măsură ce se apropiau. Mai aveau puţin şi ajungeau acolo.

Numai că, dintr-odată, pe ea a apucat-o o sfârşeală, ca o lene nemaipomenită.

— Stai să ne odihnim puţin, i-a cerut ea.

Paulo s-a oprit imediat.

— Nu mai pot să duc asta, s-a plâns şi el. Sunt obosit.

Cum adică nu mai poate? Rucsacul, cu cele două bidonaşe de apă cu tot, nu cântărea mai mult de trei kilograme.

— Păi trebuie să-l duci. Avem apă înăuntru.

Da, trebuia să-l ducă.

— Atunci hai să mergem, nu mai sta, zise el, indispus.

„Era totul aşa de romantic acum câteva minute”, îşi spuse ea. Iar acum, el e aşa de prost-dispus. N-o să-l bage în seamă, îi era lene.

Au mai mers un pic, dar sfârşeala creştea. Dar dacă ar fi fost după ea, n-ar fi spus-nimic – nu voia să-l supere şi mai mult.

„Ce tont”, îşi zise. Să te apuce proasta dispoziţie în mijlocul unei asemenea frumuseţi, după ce vorbiseră despre lucruri aşa de interesante ca…

Ea nu-şi mai aducea aminte, dar nu conta. Chiar şi gânditul i se părea greu, lenea aceea…

Paulo s-a oprit şi a pus rucsacul jos.

— Să ne mai odihnim, spuse.

Nu mai părea supărat. Probabil simţea şi el lenea aceea. Ca şi ea.

Nu există pic de umbră. Numai că şi ea avea nevoie să se odihnească.

S-au aşezat pe pământul fierbinte. Faptul că erau goi, că nisipul fierbinte le ardea pielea nu părea să însemne mare lucru. Trebuiau să se oprească. Numai un pic.

Ea reuşi să-şi amintească despre ce vorbiseră: despre zări. Îşi dădu seama că şi acum, chiar dacă nu voia, avea senzaţia că-i crescuse sufletul. Dar mai ales faptul că a doua minte încetase complet să mai funcţioneze. Nu se gândea la muzică sau la lucruri care se repetă, nu se gândea nici măcar că i-ar putea vedea cineva umblând goi prin deşert.

Toate îşi pierdeau importanţa; se simţea relaxată, nepăsătoare, liberă.

Au mai rămas câteva minute tăcuţi. Era caniculă, dar soarele nu îi deranja. Şi dacă s-ar fi întâmplat aşa, aveau destulă apă în bidon.

El s-a ridicat primul.

— Cred că e mai bine să mergem. Mai avem puţin până la maşină. Ne odihnim înăuntru, cu aer

condiţionat.

Ei îi era somn. Voia să doarmă doar un pic. Totuşi se ridică.

Au mai mers câţiva paşi. Acum maşina părea destul de aproape. La vreo zece minute de mers.

— Dacă suntem aşa de aproape, de ce nu ne culcăm puţin? Numai cinci minute.

Să doarmă cinci minute? De ce spunea asta? Oare îi citise gândurile? Şi lui îi era somn?

Ce dacă aţipeau cinci minute? O să se bronzeze puţin, se gândi ea. Ca şi cum ar fi fost la plajă.

S-au aşezat iar. Merseseră mai mult de o oră, în afară de opriri. Nu era nimic dacă aţipeau cinci minute. Au auzit zgomotul unei maşini. Cu o jumătate de oră mai înainte, ar fi sărit ca arsă şi s-ar fi îmbrăcat la iuţeală.

Dar acum, mă rog, nu mai avea nicio importanţă. S-o privească cine vrea. Nu avea nevoie să explice nimănui nimic.

Nu voia decât să doarmă.

Amândoi au văzut o camionetă apărând pe şosea, depăşind maşina lor şi oprindu-se mai încolo. Un bărbat a coborât şi s-a apropiat de vehicul. S-a uitat înăuntru, apoi s-a învârtit în jurul maşinii, cercetând totul cu atenţie.

„O fi vreun hoţ”, gândi Paulo. Şi-l închipuia pe individ furându-le maşina şi lăsându-i pe amândoi în pustietatea aceea lipsiţi de mijloace pentru a se întoarce. Cheia era în contact – n-o luase cu el, îi fusese frică să n-o piardă.

Dar era în Statele Unite. La New York poate, dar aici… aici nu furau maşini.

Chris privea deşertul – cât de auriu era! O senzaţie plăcută, de odihnă, începea să-i cuprindă tot trupul. Soarele n-o deranja – oamenii nu ştiau ce frumos poate fi deşertul în plină zi!

Auriu! Diferit de deşertul roz de la asfinţit!

Individul nu mai privea maşina, îşi pusese mâna streaşină la ochi şi-i căuta.

Ea era goală… iar el avea s-o vadă. Dar ce importanţă mai avea? Nici Paulo nu părea îngrijorat de asta.

Acum bărbatul pornise în direcţia lor. Senzaţia de plutire şi de euforie creştea, dar acum lenea îi făcea să nu se mai mişte aproape deloc. Şi totul era linişte şi pace – îngerii, da, îngerii aveau să se arate în curând! Doar pentru asta veniseră în deşert – ca să stea de vorbă cu îngerii!

Era goală, dar nu-i era ruşine. Era o femeie liberă. Bărbatul stătea în picioare în faţa lor. Vorbea altă limbă. Nu înţelegeau ce spunea.

Paulo făcu un efort; şi-a dat seama că omul vorbea engleză. În fond, doar erau în Statele Unite.

— Veniţi cu mine, le spuse el.

— Stai să ne odihnim puţin, răspunse Paulo. Cinci minute.

Omul luă rucsacul de jos şi-l deschise.

— Îmbracă-te cu astea, îi spuse lui Chris, întinzându-i nişte haine.

Ea s-a ridicat cu mare greutate, dar s-a supus. Era prea sfârşită ca să mai discute.

Omul îi ceru şi lui Paulo să se îmbrace. Şi el era prea sfârşit ca să mai spună ceva. Apoi bărbatul s-a uitat la bidoanele pline cu apă, a desfăcut unul, a umplut capacul şi le-a cerut să bea.

Nu le era sete. Dar au făcut ce le cerea. Erau foarte liniştiţi, pe deplin împăcaţi cu lumea – fără niciun chef să discute, să se împotrivească.

Ar fi făcut orice, s-ar fi supus oricărui ordin, numai să-i lase în pace.

— Să mergem, spuse bărbatul.

Acum nu mai puteau să se gândească la nimic – doar priveau deşertul. Aveau să facă orice, numai să-i lase odată străinul acela să doarmă!

Omul îi duse până la maşină, le ceru să urce şi porni motorul. „Oare unde ne duce?” se întrebă Paulo. Însă nu reuşea să se îngrijoreze – lumea era liniştită, iar el nu voia decât să doarmă puţin.

S-a trezit cu stomacul în gât, cu o puternică senzaţie de vomă.

— Mai stai un pic liniştit.

Îi vorbea cineva, dar în capul lui era o confuzie îngrozitoare. Îşi mai amintea însă de paradisul auriu, unde totul era pace şi linişte.

A încercat să se mişte, dar a simţit deodată mii de ace care i se înfigeau în cap.

„Să mă culc iar”, îşi spuse. Dar nu mai reuşea – acele nu-i ieşeau din cap. Iar stomacul îi era tot în gât.

— Vreau să vomit, spuse el.

Când a deschis ochii a văzut că se afla într-un fel de centru comercial; erau acolo mai multe magazine de îngheţată, cu frigidere înăuntru şi etajere cu alimente. La vederea lor, i s-a făcut greaţă şi mai tare. Abia acum l-a observat, stând în faţa lui, pe omul pe care nu-l băgase în seamă deloc până atunci.

L-a ajutat să se ridice. Paulo şi-a dat seama că în afară de acele închipuite din cap, mai avea unul înfipt în braţ. Numai că acesta era adevărat.

Omul luă punga de perfuzie şi amândoi porniră spre toaletă. Paulo vomită un fel de apă, foarte putină, şi atât.

— Ce se întâmplă? Ce înseamnă acul ăsta?

Era vocea lui Chris, vorbind în portugheză. Când Paulo s-a întors în micul centru comercial, şi-a dat seama că şi ea stătea aşezată, cu o perfuzie în venă. Acum Paulo se simţea puţin mai bine. Nu mai avea nevoie de ajutorul necunoscutului.

A sprijinit-o pe Chris că să se poată ridica, ca să se ducă la toaletă şi să vomite şi ea.

— Mă duc cu maşina voastră ca s-o iau pe a mea, spuse străinul. O las tot acolo, cu cheia în contact. Faceţi autostopul până acolo.

Paulo începea să-şi amintească cele întâmplate, dar l-a cuprins iar greaţa şi a trebuit să mai vomite o dată.

Când s-a întors, bărbatul plecase deja. Atunci au observat încă o persoană care era acolo – un tânăr de vreo douăzeci şi ceva de ani.

— Încă o oră, spuse tânărul. Lichidul se va termina şi atunci puteţi pleca.

— Cât e ceasul?

Tânărul a răspuns. Imediat, Paulo făcu un efort ca să se ridice – avea o întâlnire de la care nu voia să lipsească cu niciun chip.

— Trebuie să-l văd pe Took, îi spuse el lui Chris.

— Stai jos, îi porunci tânărul. Te ridici numai când se termină lichidul.

Orice comentariu era de prisos. Oricum nu avea putere să meargă până la uşă.

„S-a dus întâlnirea”, gândi Paulo. Numai că acum nimic nu părea să mai aibă importanţă. Şi, cu cât gândea mai puţin, cu atât mai bine.

— Cinsprezece minute, spuse Took. După asta vine moartea şi nici măcar nu-ţi dai seama.

Se aflau iar în vechea rulotă. Era seara celei de-a doua zile, şi totul în jur era trandafiriu. Nu semăna deloc cu deşertul din ajun – auriu, cu o linişte imensă, şi voma aceea, şi greaţa.

Cu o seară înainte, nu reuşiseră nici să doarmă, nici să mănânce – vomitau tot ce încercau să bage în gură. Acum însă senzaţia aceea ciudată dispăruse.

— Bine măcar că orizontul fiecăruia s-a extins, continuă flăcăul. Şi că vă gândeaţi la îngeri. A apărut unul.

Era mai bine dacă ar fi spus „sufletul a crescut”, gândi Paulo. În afară de asta, individul care apăruse nu era un înger – avea o camionetă rablagită şi vorbea englezeşte. Flăcăul ăsta începuse să bată câmpii.

— Hai să mergem, spuse Took, şi-i ceru lui Paulo să demareze.

S-a aşezat pe scaunul din faţă, fără pic de jenă.

Iar Chris, bodogănind în portugheză, s-a aşezat pe bancheta din spate.

Took a început să dea indicaţii – ia-o pe drumul ăsta, mergi pe aici, hai mai repede ca motorul să dea mai mult aer rece, opreşte aerul condiţionat ca să nu fiarbă motorul. Au ieşit de mai multe ori de pe amărâtele de drumuri de pământ bătătorit şi au înaintat în deşert. Took însă ştia tot, nu făcea greşeli cum făcuseră ei.

— Dar ce s-a întâmplat ieri? întrebă Chris pentru a nu ştiu câta oară.

Ştia că lui Took îi plăcea să-i fiarbă; deşi îşi văzuse îngerul păzitor, se purta ca oricare alt tinerel de vârsta lui.

— Insolaţie, răspunse el, într-un târziu. N-aţi văzut niciodată filme cu deşertul?

Cum să nu. Oameni însetaţi, târându-se pe nisip în căutarea unui strop de apă.

— Dar nouă nu ne era sete. Amândouă bidoanele erau pline.

— Nu mă refer la asta, i-o tăie americanul. Eu vorbesc despre haine.

Hainele! Arabii cu veşmintele acelea lungi, ca cearşafurile, în mai multe straturi, unele peste altele. Într-adevăr, cum de fuseseră aşa de proşti? Paulo auzise vorbindu-se despre asta de atâtea ori, ba mai fusese şi în trei deşerturi… şi niciodată nu-i trecuse prin cap să-şi scoată hainele. Dar acolo, în dimineaţa aceea, după frustrarea cu lacul care nu se lăsa ajuns… „Cum de mi-a venit o idee atât de tâmpită?” gândi el.

— Când v-aţi scos hainele, apa din corp s-a evaporat aproape instantaneu. Nici măcar nu transpiri, din pricina aerului extrem de uscat. În cinsprezece minute v-aţi deshidratat complet. Nu există nici senzaţia de sete, nimic – doar o senzaţie uşoară de dezorientare.

— Şi oboseală?

— Oboseala e moartea care vine.

„Nu părea moartea”, îşi spuse Chris. Dacă într-o bună zi o să aibă nevoie să aleagă un mod plăcut şi uşor de a părăsi lumea asta, o să se întoarcă în deşert, goală.

— Cea mai mare parte a oamenilor care mor în deşert mor cu apa în bidon. Deshidratarea e atât de rapidă, încât ne simţim ca unul care a băut o sticlă întreagă de whisky sau a luat o doză mare de calmante.

Took le ceru ca de acum să bea apă tot timpul, chiar dacă nu le e sete, pentru că trebuia ca apa să rămână în corpurile lor.

— Dar a apărut un înger, trase el concluzia.

Înainte ca Paulo să poată spune ce credea el despre asta, Took îi ceru să oprească lângă o colină.

— Să coborâm aici – o să facem restul drumului pe jos.

Au pornit pe o cărăruie îngustă care ducea în vârful colinei. După câteva minute de mers, Took şi-a adus aminte că uitase lanterna în maşină. S-a întors, a luat-o, dar a rămas puţin aplecat sub capotă, cu privirea în gol.

„Chris are dreptate; singurătatea le face rău oamenilor. Uite ce ciudat se poartă ăsta”, îşi spuse Paulo în timp ce-l privea pe tânărul rămas acolo jos.

Dar după câteva clipe suise deja bucăţica de drum pe care ei o făcuseră şi-i însoţi mai departe. În patruzeci de minute, fără prea mari eforturi, se aflau pe vârful colinei. Se aflau într-un loc cu vegetaţie târâtoare, iar Took le-a cerut să se aşeze cu faţa spre nord. Atitudinea lui, foarte extravertită, se schimbase mult – acum era mai concentrat şi mai distant.

— Aţi venit în căutarea îngerilor, spuse el, aşezându-se lângă ei.

— Eu am venit, spuse Paulo. Pentru că ştiu că tu ai vorbit cu unul dintre ei.

— Lasă-l pe îngerul meu. Mulţi oameni, în deşertul ăsta, au vorbit cu îngerul lor sau l-au văzut. Dar şi alţii, la oraş, pe mări, prin munţi.

Se ghicea un pic de nerăbdare în vocea lui.

— Gândeşte-te la îngerul tău păzitor, continuă el. Pentru că al meu e aici şi-l pot vedea. Ăsta e locul meu sfânt.

Atât Paulo, cât şi Chris şi-au amintit de prima lor noapte în deşert. Şi iarăşi şi-au închipuit îngerii lor, cu îmbrăcăminte şi aripi.

— Întotdeauna au un loc sfânt. Al meu a fost deja într-un apartament mic, a fost într-o piaţă din Los Angeles, şi acum e aici. Un colţ sfânt deschide o poartă spre cer, iar cerul pătrunde pe acolo.

Amândoi au rămas cu privirea la locul sacru al lui Took: pietre, pământul tare, vegetaţia pitică. Poate ceva şerpi şi coioţi treceau noaptea pe aici.

Took părea căzut în transă.

— Aici am reuşit să-mi văd îngerul, deşi ştiam că el se află peste tot, că are chipul deşertului în care trăiesc sau al oraşului în care am locuit optsprezece ani. Am vorbit cu îngerul meu pentru că am crezut în existenţa lui. Pentru că am sperat să-l întâlnesc. Şi pentru că îl iubeam.

Niciunul nu a îndrăznit să-l întrebe despre ce au vorbit. Took a continuat:

— Oricine poate intra în contact cu patru feluri de entităţi din lumea invizibilă: cele elementare, spiritele eliberate de trup, sfinţii şi îngerii. Entităţile elementare sunt vibraţii ale lucrurilor din natură – ale focului, pământului, apei şi aerului – şi putem intra în contact cu ele prin intermediul ritualurilor. Sunt forţe pure – precum cutremurele, fulgerele sau vulcanii. Apar sub forma unor spiriduşi, zâne, salamandre, pentru că e nevoie să le înţelegem ca „fiinţe"; cu toate acestea, omul nu poate decât să folosească forţa entităţilor elementare – niciodată nu va învăţa ceva de la ele.

„De ce-mi spune mie toate astea?" se întrebă Paulo. „Oare a uitat că şi eu sunt Maestru în Magie?"

Took îşi urmă explicaţia:

— Spiritele eliberate de trup sunt acelea care rătăcesc între o viaţă şi cealaltă, iar noi intrăm în contact cu ele prin persoanele-medium. Unii sunt mari maeştri – dar tot ce ne învaţă putem învăţa pe pământ, pentru că şi ele au învăţat tot aici. Aşa că e mai bine să le lăsăm să meargă în direcţia pasului următor, iar noi să privim mai mult la orizontul nostru şi *de acolo* să încercăm să scoatem înţelepciunea pe care şi ele au scos-o.

„Paulo trebuie că ştie toate astea", gândi Chris. „Înseamnă că el vorbeşte pentru mine."

Da, Took vorbea pentru femeia aceea – din pricina ei se afla el acolo. Nu avea nimic să-l înveţe pe Paulo, cu douăzeci de ani mai bătrân ca el, mai experimentat – dacă se gândea un pic, descoperea singur cum ar fi putut vorbi cu îngerul.

Paulo era discipolul lui J. — şi ce-ar mai fi vrut Took să-l audă vorbind despre J.! La prima întâlnire folosise tot felul de tertipuri ca să-l facă pe brazilian să vorbească, dar femeia stricase totul. Nu reuşise să afle nici unele tehnici, nici procedeele sau ritualurile pe care le folosea J.

Prima întâlnire îl dezamăgise profund. Se gândise chiar că brazilianul folosea numele lui J. fără ca Maestrul să ştie. Sau mai rău, J. greşise pentru prima oară în viaţa lui în alegerea discipolului – dar, dacă era aşa, toţi cei din Tradiţie aveau s-o afle în curând. În noaptea acelei prime întâlniri însă l-a visat pe îngerul lui păzitor.

Iar îngerul lui îi ceruse s-o iniţieze pe femeie pe calea magiei. Numai s-o iniţieze; soţul va face restul.

În vis, el îi răspunsese că o învăţase deja despre a doua minte şi-i ceruse să privească orizontul. Îngerul însă i-a spus să fie atent la bărbat, dar să aibă grijă de femeie. Şi a dispărut.

Era învăţat să fie disciplinat. Acum făcea ceea ce-i ceruse îngerul – şi spera ca el să-l vadă de acolo, de sus.

— După spiritele eliberate de trup, continuă el, apar sfinţii. Aceştia sunt adevăraţii Maeştri. Au trăit alături de noi cândva, iar acum se află aproape de lumină. Marea învăţătură a sfinţilor sunt vieţile lor de aici, de pe pământ. Aici se află tot ce trebuie să ştim noi – e de ajuns să-i imităm.

— Şi cum îi invocăm pe sfinţi? întrebă Chris.

— Prin rugăciuni, răspunse Paulo, luându-i vorba din gură lui Took.

Nu era gelos, deşi era clar că americanul voia să se afirme în faţa lui Chris.

„El respectă Tradiţia. O s-o folosească pe nevastă-mea ca să mă înveţe. Dar de ce spune chestii aşa de simple şi repetă lucruri pe care eu le ştiu prea bine?”

— Pe sfinţi îi invocăm prin rugăciuni neîncetate, îşi continuă Paulo explicaţia. Şi, când ei sunt

aproape, totul se transformă. Se petrec miracolele.

Took observase tonul agresiv al brazilianului. Dar nu avea să-i povestească despre vis şi înger, nu datora niciun fel de explicaţie nimănui.

— În sfârşit, luă Took cuvântul, există îngerii.

Poate că brazilianul nu ştia chiar partea asta, deşi părea să cunoască destul din celelalte chestiuni. Took făcu o pauză lungă. Stătea tăcut, apoi s-a rugat în şoaptă, şi-a amintit de îngerul lui, s-a răsucit în aşa fel încât acesta să-i audă fiecare cuvânt. Şi-i ceru să poată vorbi limpede fiindcă – o, Doamne! – era foarte, foarte greu să explici.

> — Îngerii sunt iubire în mişcare. Care nu se opreşte niciodată, care luptă ca să crească, fiind dincolo de bine şi de rău. Iubirea care devorează totul, care distruge totul, care iartă totul. Îngerii sunt făcuţi din iubirea aceasta, şi – în acelaşi timp – sunt solii ei. Iubirea îngerului exterminator, care ne ia într-o bună zi sufletul, şi a îngerului păzitor, care ni-l aduce înapoi. Iubirea în mişcare.

— Iubirea în război, spuse ea.

— Nu există iubire paşnică. Cine caută aşa ceva e pierdut.

„Ce ştie puştiul ăsta despre dragoste? Trăieşte singur în deşert şi nu s-a îndrăgostit niciodată", îşi spuse Chris. Dar, cu toate acestea, oricât se căznea, nu reuşea să-şi amintească nici măcar un moment în care dragostea să-i fi adus linişte. O văzuse totdeauna însoţită de agonie, extaz, bucurii nemăsurate şi tristeţi profunde.

Took se întoarse spre ea:

— Să stăm puţin liniştiţi, pentru ca îngerii noştri să audă zgomotul din spatele tăcerii noastre.

Chris încă se mai gândea la dragoste. Într-adevăr, băiatul ăsta părea să aibă dreptate, dar ar fi putut să jure că ştia toate lucrurile acelea numai în teorie. „Iubirea se odihneşte numai când e pe moarte, ce ciudat." La fel de ciudat ca tot ce trăia, mai ales senzaţia de „suflet mărit".

Nu-i ceruse niciodată lui Paulo s-o înveţe ceva – ea credea în Dumnezeu şi asta era de ajuns. Respecta căutările soţului, dar – poate din pricină că-i era aşa de aproape sau pentru că ştia că el avea defecte, ca toţi oamenii – nu fusese niciodată curioasă.

Dar nu-l cunoştea pe Took. El îi spusese: „Încearcă să priveşti orizontul. Fii atentă la cea de-a doua minte". Iar ea se supusese. Acum, cu sufletul deja mărit, descoperea ce bine e şi ce mult timp pierduse.

— De ce trebuie să vorbim cu îngerul? întrebă Chris, rupând tăcerea.

— Descoperiţi împreună.

Took nu se supărase pentru comentariul ei. Dacă l-ar fi întrebat pe Paulo, ar fi ieşit cu ceartă.

Au spus un *Tatăl nostru* şi un *Ave Maria.* Atunci americanul le-a spus că pot să coboare.

— Asta a fost tot?

Paulo era dezamăgit.

— Am vrut să vă aduc până aici pentru ca îngerul meu să vadă că am făcut ce mi-a cerut, răspunse Took. Nu mai am nimic să te învăţ; dacă vrei să afli mai multe, întreabă-le pe Walkirii.

Întoarcerea s-a făcut într-o tăcere stânjenitoare – întreruptă doar când Took dădea indicaţii privitoare la drum. Dar niciunul nu voia să vorbească – Paulo fiindcă îşi spunea că Took îl înşelase; Chris pentru că lui Paulo nu i-ar fi plăcut comentariile ei, fiind convins că ea stricase totul; iar Took pentru că ştia că brazilianul era dezamăgit şi din cauza asta n-o să-i vorbească despre J. şi despre tehnicile lui.

— Să ştii că greşeşti cu un lucru, spuse Paulo când au ajuns în faţa rulotei. N-a fost înger ce am văzut noi ieri. A fost un tip cu o camionetă.

O clipă Chris a crezut că vorbele acelea vor rămâne fără răspuns – agresivitatea între cei doi era din ce în ce mai mare. Americanul chiar se îndrepta spre „casa" lui, dar dintr-odată s-a întors.

— O să-ţi spun o povestire pe care o ştiu de la tatăl meu, spuse el. Un maestru mergea împreună cu discipolul lui prin deşert, iar maestrul îl învăţa că întotdeauna se puteau încrede în Dumnezeu, fiindcă El avea grijă de toate. A venit noaptea şi s-au hotărât să facă popas. Maestrul monta cortul, iar discipolului i s-a spus să lege caii lângă o stâncă. Dar, când a ajuns la stâncă, tânărul şi-a spus: „Maestrul mă pune la încercare. A spus că Dumnezeu are grijă de toate, şi apoi mi-a cerut să leg caii. Vrea să vadă dacă cred în Dumnezeu". Şi, în loc să lege animalele, a făcut o rugăciune lungă şi le-a lăsat în grija lui Dumnezeu.

A doua zi, când s-au trezit, caii dispăruseră. Dezamăgit, discipolul s-a dus la maestru şi s-a plâns, spunând că nu mai avea încredere în el, fiindcă Dumnezeu nu avea grijă de toate – uitase să păzească caii.

— Greşeşti, răspunse maestrul. Dumnezeu a vrut să aibă grijă de cai. Dar în clipa aceea avea nevoie de mâinile tale ca să-i lege.

Tânărul aprinse o mică lampă cu gaz care atârna lângă rulotă. Lumina a făcut să pălească puţin

strălucirea stelelor.

— Când începem să ne gândim la înger, el prinde să se manifeste. Prezenţa lui devine mereu mai apropiată, mai vie. Numai că la început ei se arată aşa cum o fac toată viaţa: prin alţii. Îngerul tău s-a folosit de omul acela. Trebuie că l-a scos din casă devreme, schimbând ceva în obiceiurile lui, a aranjat totul în aşa fel încât el să poată fi acolo chiar în clipele în care voi aveaţi nevoie de el. Ăsta este un miracol. Nu încerca să-l transformi într-un fapt banal.

Paulo asculta tăcut.

— Când am suit colina, mi-am uitat lanterna, continuă Took. Cred că ai observat că am stat puţin la maşină. De câte ori uit ceva când e să plec de acasă, simt că îngerul meu păzitor e în acţiune. Mă face să întârzii câteva clipe – şi clipele astea pot să însemne foarte mult. Mă pot feri de un accident sau mă pot face să întâlnesc persoana de care am nevoie. De aceea, ori de câte ori iau ce-am uitat, mă aşez un pic şi număr până la douăzeci. În felul acesta îngerul are timp să acţioneze. Iar un înger foloseşte multe instrumente.

Americanul îi ceru lui Paulo să aştepte puţin. Intră în rulotă şi se întoarse cu o hartă.

— Aici le-am văzut ultima oară pe Walkirii.

Arătă un loc pe hartă. Agresivitatea între cei doi părea să fi scăzut considerabil.

— Ai grijă de ea, mai spuse Took. A fost bine că a venit cu tine.

— Aşa cred şi eu, răspunse Paulo. Mulţumesc pentru tot.

Şi s-au despărţit.

— Ce prost am fost! spuse Paulo lovind cu palma volanul, făcând maşina să devieze puţin de la drum.

— Prost? Am crezut că erai gelos!

Dar Paulo râdea, era foarte binedispus.

— Patru entităţi, patru procese! Iar el ne-a vorbit doar despre trei! Iar prin al patrulea proces poţi vorbi cu îngerul!

El se întoarse spre Chris. Îi străluceau ochii de bucurie.

— Al patrulea proces: conectarea.

Aproape zece zile în deşert. S-au oprit într-un loc unde pământul se deschidea în mai multe răni, ca şi cum râuri preistorice ar fi curs pe aici cu zecile, lăsând brazdele acelea lungi, adânci, pe care solul îşi luase sarcina să le facă din ce în ce mai mari.

Aici nu existau nici scorpioni, nici şerpi, nici coioţi, nici măcar omniprezenta vegetaţie pitică. Deşertul era plin de locuri din acestea, numite *badlands,* pământuri blestemate.

Au coborât amândoi într-una din acele imense răni. Pereţii de pământ erau înalţi, nu vedeau decât un drum şerpuit, fără început şi fără sfârşit.

Acum nu mai erau doi aventurieri iresponsabili care cred că nu li se poate întâmpla nimic rău. Deşertul îşi avea legile lui, şi-l ucidea pe acela care nu le respecta. Învăţaseră toate legile astea – urmele cobrelor, orele când puteau ieşi, precauţiile pentru siguranţa lor. Înainte de a intra în *badlands,* lăsaseră în maşină un bilet în care spuneau încotro o apucaseră. Chiar dacă era pentru o jumătate de oră şi nu părea deloc necesar, ba era chiar ridicol – totuşi, dacă se întâmpla ceva, putea opri vreo maşină, şi dacă cineva citea biletul, ştia în ce direcţie o luaseră cei doi. Trebuia să uşureze sarcina instrumentelor folosite de îngerul păzitor.

Le căutau pe Walkirii. Nu acolo, la capătul lumii – pentru că nicio viaţă nu rezistă prea mult în *badlands.* Acolo – ei bine, acolo avea loc un exerciţiu pentru Chris.

Dar Walkiriile erau aproape, ceva părea să indice asta. Lăsaseră urme. Trăiau în deşert, nu se opreau niciunde, dar lăsau urme.

Amândoi reuşiseră să descopere câteva piste. La început, vizitaseră orăşel după orăşel şi întrebaseră despre Walkirii, dar nimeni nu auzise vorbindu-se despre ele. Indicaţia lui Took nu folosise la nimic – probabil trecuseră de mult prin locul acela pe care el îl arătase pe hartă. Până într-o zi, când la un bar au întâlnit un băiat care-şi amintea că citise undeva

despre ele. Şi le-a descris ce haine purtau şi ce urme lăsau. Cei doi au început atunci să întrebe despre femei care purtau tipul acela de veşminte. Oamenii căpătau un aer dezaprobator şi le spuneau că trecuseră pe acolo acum o lună, acum o săptămână, acum trei zile.

În sfârşit, se aflau acum la o zi de mers până la locul unde puteau să se afle.

Soarele era deja aproape de linia orizontului – altfel n-ar fi riscat să umble prin deşert. Pereţii de pământ îşi aruncau umbra peste ei. Locul era perfect. Chris nu mai suporta să mai repete o dată toate astea. Dar trebuia – încă nu obţinuse cine ştie ce rezultate.

— Aşază-te aici. Cu spatele spre sud.

Ea făcu ce-i cerea Paulo. Apoi, fără să-şi dea seama, începu să se relaxeze. Stătea cu picioarele încrucişate, cu ochii închişi – dar simţea tot deşertul în jurul ei. Sufletul îi crescuse în zilele astea – acum ştia că lumea era mai mare, mult mai mare decât cu două săptămâni în urmă.

— Concentrează-te asupra celei de-a două minţi, îi spuse el.

Chris simţea inhibiţia din vocea lui. Nu se putea purta cu ea cum o făcea cu ceilalţi discipoli – în fond, ea-i cunoştea erorile şi slăbiciunile. Dar Paulo făcea un efort uriaş ca să se poarte ca un maestru şi ea-l respecta pentru asta.

Se concentra asupra celei de-a două minţi. Lăsă să-i treacă prin cap toate gândurile – şi, ca de obicei, erau gânduri absurde pentru cineva care se afla în mijlocul deşertului. De trei zile, de câte ori începea exerciţiul îşi dădea seama că gândirea ei automată era foarte preocupată de persoanele pe care trebuia să le invite la ziua ei – peste trei luni.

Dar Paulo îi ceruse să nu bage în seamă asta. Să lase ca preocupările să-i curgă liber prin gând.

— Hai să mai repetăm totul o dată, spuse el.

— Iar mă preocupă petrecerea de ziua mea.

— Nu lupta împotriva gândurilor, sunt mai puternice ca tine, îi spuse Paulo pentru a mia oară. Dacă vrei să scapi de ele, acceptă-le. Gândeşte-te la ce vor ele să gândeşti, până ce vor obosi.

Ea făcea lista invitaţilor. I-a şters pe unii. I-a adăugat pe alţii. Ăsta era primul pas: să fie atentă la mintea a doua până ce aceasta avea să obosească.

Acum, petrecerea pentru aniversarea ei dispărea mai repede. Dar tot făcea lista. Era de necrezut cum putea o chestiune ca asta s-o preocupe atâtea zile, să-i ocupe atâtea ore în care s-ar fi putut gândi la lucruri mult mai interesante.

— Gândeşte-te până oboseşti. Şi, când oboseşti, deschide canalul pentru conectare.

Paulo se îndepărtă de soţia lui şi se întinse în râpă. Puştiul era deştept, pentru că luase foarte în serios faptul că nu putea să-l înveţe nimic pe discipolul altui maestru. Dar, prin Chris, îi dăduse toate pistele de care avea nevoie.

A patra modalitate de a comunica cu lumea invizibilă era conectarea.

Conectarea! De câte ori văzuse oameni în maşini, în timpul blocajelor în trafic, vorbind singuri, fără să-şi dea seama că executau unul dintre cele mai sofisticate procese de magie! Spre deosebire de un medium, care trebuia să-şi piardă oarecum cunoştinţa în timpul contactului cu spiritele, conectarea era procesul cel mai natural pe care fiinţa omenească îl folosea pentru a se scufunda în necunoscut. Era contactul cu Sfântul Duh, cu Sufletul Lumii, cu Maeştrii Luminaţi care sălăşluiau în locuri depărtate ale Universului. Nu era nevoie de ritual, nici de întrupare, nici de altceva. Orice om ştia, în mod inconştient, că există o punte pentru lumea invizibilă, la îndemâna lui, punte pe care putea păşi fără frică.

Şi orice om încerca, chiar fără să-şi dea seama. Toţi se surprindeau spunând lucruri la care

niciodată nu se gândiseră, dădeau sfaturi spunând apoi „nu ştiu de ce spun eu toate astea”, făceau lucruri care nu prea le stăteau în fire.

Şi tuturor le plăcea să se uite la miracolele naturii – o furtună, un apus de soare – erau pregătiţi să intre în legătură cu înţelepciunea Universală, să se gândească la lucruri cu adevărat importante, numai că…

… numai că în asemenea momente apărea un zid invizibil.

A doua minte.

A doua minte se afla acolo, blocând intrarea, cu chestiile ei repetitive, cu grijile lipsite de importanţă, problemele financiare, pasiunile înăbuşite.

Se ridică şi se apropie de Chris.

— Ai răbdare şi ascultă tot ce are de spus a doua minte. Să nu răspunzi. Să nu te pui contra. Ea o să obosească.

Chris refăcu încă o dată lista invitaţilor, deşi acum n-o mai interesa deloc treaba asta. Când termină, puse punctul final.

Şi deschise ochii.

Se afla acolo, în rana aceea a pământului. Simţi aerul încins din jurul ei.

— Deschide canalul. Vorbeşte.

Să vorbească!

Totdeauna îi fusese frică să vorbească, să nu pară ridicolă, toantă. Frică să afle ce gândeau ceilalţi despre vorbele ei – pentru că ei păreau întotdeauna mai bine pregătiţi, mai inteligenţi, cu răspunsuri pregătite pentru toate cele.

Acum însă asta era, trebuia să-şi ia inima-n dinţi, chiar dacă avea să spună lucruri absurde, fraze fără sens. Paulo îi explicase că aceasta era una dintre posibilităţile de conectare: să vorbească. Să învingă cea de-a doua minte şi apoi să lase Universul să o ia în grijă, s-o folosească aşa cum voia.

Nu ştia de unde vin lucrurile astea – de fapt veneau dinăuntru, din străfundul sufletului, şi se manifestau. Când şi când, a doua minte revenea cu preocupările ei, iar Chris trebuia să-şi organizeze petrecerea, dar aşa trebuia să fie – fără logică, fără cenzură, cu bucuria unui războinic care pătrunde într-o lume necunoscută. Ea trebuia să vorbească limba inimii. Paulo asculta în tăcere, iar Chris îi simţea prezenţa. Era foarte conştientă, dar liberă. Nu se putea gândi la ce-i trecea lui prin cap – trebuia să continue să vorbească, să facă gesturile care-i veneau atunci, să cânte melodii ciudate. Da, totul trebuia să aibă un sens, fiindcă niciodată nu mai auzise asemenea zgomote, muzica asta, vorbele şi mişcările astea. Era greu, întotdeauna îi fusese teamă să nu alunece în pure fantezii, nu voia să pară în contact cu Invizibilul mai mult decât era, dar până la urmă a învins teama de ridicol şi a mers mai departe.

Azi se întâmpla însă ceva diferit. Nu mai făcea toate astea din obligaţie, ca la început. Îi plăcea. Şi începea să se simtă *sigură pe sine.* O undă de certitudine plutea într-un du-te-vino, iar Chris încercă să se prindă de ea cu disperare.

Ca să ţină unda aproape, trebuia să vorbească. Orice i-ar fi trecut prin minte.

— Uită-te la pământul ăsta, vocea îi era calmă, liniştită, deşi a doua minte îşi mai făcea apariţia ca să-i spună că probabil lui Paulo toate astea i se păreau caraghioase. Ne aflăm într-un loc sigur, putem rămâne aici peste noapte, să privim stelele întinşi pe pământ şi să vorbim cu îngerii. Nu sunt scorpioni, şerpi sau coioţi.

(„Oare el crede că acum inventez chestii? Că vreau să-l impresionez? Dar eu chiar vreau să spun aceste lucruri!”)

— Planeta şi-a pus deoparte anumite locuri numai pentru ea. Ne cere să plecăm de aici. În locurile astea, fără milioanele de forme de viaţă

care să-i mişune pe faţă, Terra reuşeşte să rămână singură-singurică.

Şi ea are nevoie să rămână singură, încearcă să-şi înţeleagă sinele.

(„Oare de ce spun eu toate astea? El o să creadă că vreau să mă dau mare. Sunt conştientă de asta!")

Paulo privi în jur. Albia secată a râului părea blândă, suavă. Dar inspira groază, groaza de singurătate absolută, de absenţă completă a vieţii.

— Are o rugăciune, continuă Chris.

Acum, a doua minte nu mai reuşea s-o facă să se simtă ridicolă.

Numai că dintr-odată a invadat-o frica. Frică de a nu şti ce rugăciune, de a nu şti să continue.

Şi, în clipa în care a cuprins-o frica, a doua minte a şi pus stăpânire pe ea, i-a readus ridicolul, ruşinea, grijă de ce va spune Paulo. În fond, el era vrăjitorul – ştia mai multe decât ea, probabil credea că toată chestia era falsă.

Respiră adânc. Se concentra asupra prezentului, asupra pământului unde nu creştea nimic, asupra soarelui care începuse să se ascundă. Curând, unda de siguranţă de sine s-a întors – ca un miracol parcă.

— Are o rugăciune, repetă.

Şi va răsuna
limpede
în cer
când eu voi veni
să fac zgomot

A stat tăcută o vreme, simţind că dăduse tot ce putea din ea, iar conectarea se terminase. Apoi s-a întors către el.

— A fost prea mult azi. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ca acum.

Paulo şi-a trecut mâna peste părul ei şi a sărutat-o.

Iar ea se întreba dacă gestul lui era din milă sau din mândrie pentru ea.

— Hai să mergem, a spus el. Să respectăm dorinţa pământului.

„Poate spune asta ca să mă încurajeze, ca să continui să încerc conectarea”, îşi spuse ea. Nu, nu inventase nimic.

— Rugăciunea? întrebă ea, temându-se de răspunsul pe care-l putea auzi.

— Este o veche incantaţie indigenă. A vrăjitorilor Ojibuei.

Totdeauna fusese mândră de cultura soţului, deşi el spunea că nu foloseşte la nimic.

— Dar cum de se pot întâmpla asemenea lucruri?

Paulo şi-a amintit că J. îi vorbise despre unele secrete ale alchimiei din cartea lui: „Norii sunt râuri care cunosc deja marea”. Dar i-a fost lene să explice. Mergea încordat, nervos, fără să înţeleagă de ce mai stătea în deşert; în fond, acum ştia cum să vorbească cu îngerul păzitor.

— Tu ai văzut filmul *Psycho?* o întrebă el pe Chris când au ajuns la maşină.

Ea dădu din cap.

— În film, actriţa din rolul principal moare în baie, în primele zece minute din film. În deşert, eu am descoperit cum se vorbeşte cu îngerii după trei zile. Cu toate astea, am făcut legământ cu mine să rămân în deşert patruzeci de zile, şi acum nu pot să mă răzgândesc.

— Dar mai sunt şi Walkiriile.

— Walkiriile! Pot trăi şi fără ele, nu pricepi?

„Îi e frică de întâlnirea cu ele", îi trecu prin cap lui Chris.

— Acum ştiu să vorbesc cu îngerii, asta e cel mai important!

Tonul vocii lui Paulo era agresiv.

— Mă gândeam eu, i-a răspuns Chris. Acum ştii deja, dar *nu vrei să încerci.*

„Asta-i treaba mea", îşi spuse Paulo în gând, în timp ce pornea motorul. „Am nevoie să trăiesc emoţii puternice. Am nevoie de provocări."

O privi pe Chris. Ea citea, distrată, *Manualul de supravieţuire în deşert,* pe care-l cumpăraseră dintr-un orăşel oarecare, prin care trecuseră.

Maşina a pornit. Şi-au început drumul printr-unul din multele drumuri drepte care păreau să nu ducă nicăieri.

„Nu e numai o problemă de căutare spirituală", îşi continuă el gândul, în timp ce privea când la Chris, când la drum. Se săturase de căsnicie, chiar dacă ştia că o iubeşte pe femeia de lângă el. Avea nevoie de senzaţii tari în dragoste, în muncă, în aproape tot ce făcea în viaţă. În felul ăsta contrazicea una dintre cele mai importante legi ale naturii: orice efort are nevoie de repaus.

Ştia că nimic nu avea să dureze prea mult în viaţa lui dacă avea să continue aşa. Începea să înţeleagă ce voia J. să spună cu „omul distruge ce iubeşte el mai mult".

Peste două zile au ajuns la Gringo Pass, un loc unde nu găseai decât un motel, un minimarket şi clădirea vămii. Graniţa cu Mexicul era doar la câţiva metri, aşa că cei doi au făcut mai multe fotografii „călare” pe graniţă, cu un picior aici şi celălalt dincolo, în cealaltă ţară.

S-au dus la minimarket. Au întrebat de Walkirii, iar patroana micului restaurant le-a răspuns că le văzuse pe „lesbienele alea” de dimineaţă, dar nu mai erau acolo.

— S-au dus spre Mexic? vru Paulo să ştie.

— Nu, nu. Au luat drumul spre Tucson.

S-au întors la motel şi s-au aşezat pe verandă.

Maşina se afla chiar în faţa lor.

— Ia uite ce murdară e, spuse Paulo, după câteva minute. Vreau s-o spăl.

— Patronul motelului n-o să fie încântat să afle că cineva îi risipeşte apa pentru aşa ceva. Suntem în deşert, nu?

Paulo n-a răspuns. S-a ridicat, a scos cutia cu şerveţele din portbagaj şi a început să-şi cureţe maşina.

Ea a rămas pe verandă.

„Ce agitat e. Nu poate sta locului”, îşi spuse Chris.

— Vreau să vorbim ceva serios, spuse.

— Ţi-ai făcut bine treaba, nu fi îngrijorată, i-a răspuns el, în timp ce arunca şerveţel după şerveţel.

— Tocmai despre asta vreau să-ţi vorbesc, insistă Chris. N-am venit aici ca să fac cine ştie ce treabă. Am venit deoarece căsnicia noastră se duce de râpă, simt eu.

„Simte şi ea la fel”, gândi el. Dar şi-a continuat treaba, concentrat.

— Dintotdeauna ţi-am respectat căutările spirituale, dar le am şi eu pe ale mele, spuse Chris. Şi nu voi renunţa la ele, vreau să fie foarte clar. Voi continua să mă duc la biserică.

— Şi eu merg la biserică.

— Dar ştii foarte bine că e o deosebire. Tu ai ales calea asta de a comunica cu Dumnezeu, eu am ales altă.

— Ştiu foarte bine. Şi nu vreau să schimb nimic.

— Între timp – ea respiră adânc, pentru că nu ştia care va fi răspunsul lui – s-a întâmplat ceva cu mine. Şi eu vreau să vorbesc cu îngerul meu.

S-a ridicat şi s-a dus până la el. A început să strângă şerveţelele aruncate pe jos.

— Îmi faci o favoare, te rog? îi spuse privindu-l fix în ochi. Nu mă părăsi la mijlocul drumului.

Benzinăria avea un mic local în spate.

S-au aşezat lângă fereastră. Tocmai se treziseră, iar lumea era încă liniştită. Afară nu erau decât întinderea imensă, şoseaua asfaltată şi tăcerea.

Lui Chris îi era dor de Borrego Springs, de Gringo Pass şi de Indio. În locurile acelea deşertul avea chip – munţi, văi, poveşti cu pionieri şi cuceritori.

Dar aici nu se putea vedea decât imensitatea pustie.

Şi soarele. Soarele care peste puţin timp avea să coloreze totul în galben, să ridice temperatura la 55°C la umbră (deşi nu exista umbră) şi să facă viaţa insuportabilă pentru oameni şi animale.

A venit să-i servească un băiat. Era chinez şi încă vorbea cu accent – probabil că abia venise. Chris se gândi cum făcuse chinezul acela înconjurul lumii ca să ajungă la micul restaurant din mijlocul deşertului.

Au cerut cafea, ouă, bacon şi pâine prăjită. Şi au rămas mai departe tăcuţi.

Chris s-a uitat la ochii băiatului – parcă fixau orizontul, păreau ochii cuiva care avea sufletul mărit.

Dar nu, nu făcea niciun exerciţiu sacru, nici nu încerca să se dezvolte spiritual. Privirea aceea era o privire de plictiseală. Flăcăul nu vedea nimic – nici deşertul, nici drumul, nici pe cei doi clienţi care apăruseră atât de devreme. Se limita la repetarea mişcărilor cu care fusese învăţat – să pună cafeaua în aparat, să frigă ouăle, să spună „ce să vă aduc?” sau „mulţumesc” – parcă era un animal dresat, fără sentimente sau reflexe umane. Sensul vieţii lui părea să fi rămas în China sau să fi dispărut în imensitatea suprafeţei fără copaci şi fără stânci.

Sosise cafeaua. Au început s-o soarbă fără grabă.

Nu aveau unde să se ducă.

Paulo privi maşina de afară. Încercarea de a o curăţa puţin cu două zile în urmă nu folosise la nimic. Era din nou plină de praf.

Au auzit un zgomot uşor în depărtare. Peste puţin timp avea să treacă primul camion din ziua aceea. Băiatul ieşi din amorţeală, lăsă deoparte şi ouă, şi bacon şi se duse să privească afară, încercând să identifice ceva, parcă voia să se simtă partea unei lumi care se mişca, care trecea prin faţa restaurantului. Doar atât putea să facă: să privească de departe şi să vadă cum trece lumea. Probabil că nu se mai gândea să părăsească restaurantul într-o bună zi, să facă autostopul cu unul din camioanele acelea. Era pătruns de Linişte şi Vid.

Zgomotul creştea şi nu semăna cu al unui motor de camion. O clipă, inima lui Paulo se umplu de speranţă. Dar era doar o speranţă, nimic mai mult. Încercă să nu se mai gândească la asta.

Curând zgomotul deveni şi mai puternic. Chris se întoarse ca să vadă ce se petrece afară.

Paulo stătea cu ochii în jos, privindu-şi cafeaua. Îi era frică că nu cumva ea să-şi dea seama de neliniştea care-l cuprinsese.

Geamurile restaurantului s-au zgâlţâit uşor din pricina zgomotului. Băiatul părea să nu dea prea multă importanţă – cunoştea zgomotul şi nu-i plăcea deloc.

Dar Chris privea fascinată. Orizontul se umpluse de strălucire, soarele se reflecta în metale şi – în închipuirea ei – zgomotul scutura ierburi, asfalt, acoperişul, restaurantul, geamurile.

Cu un vacarm îngrozitor, ele au oprit în benzinărie – iar drumul drept, deşertul plat, iarba pitică, băiatul chinez, cei doi brazilieni care căutau un înger – totul a fost răvăşit de prezenţa aceea.

Caii cei frumoşi se învârteau neîncetat în jurul benzinăriei, periculos de aproape unii de alţii, bicele şfichiuiau aerul, mâinile înmănuşate jucându-se cu măiestrie cu pericolul. Ele strigau ca nişte cowboy care-şi mânau vitele, voiau să trezească deşertul, să spună lumii că erau vii şi bucuroase că venise dimineaţa. Paulo îşi ridicase privirea şi se uită fascinat, dar frica îi rămăsese cuibărită în suflet. Dacă nu se opreau aici, dacă făceau asta doar ca să-l trezească pe puştiul chinez, să-i explice că încă mai exista viaţă, bucurie şi măiestrie?

Deodată animalele s-au supus unui semnal invizibil şi s-au oprit.

Walkiriile au coborât. Haine de piele, basmale colorate acoperindu-le o parte a feţei şi lăsând să se vadă doar ochii – ca să nu se înece cu praf.

Şi-au scos basmalele şi şi-au şters cu ele hainele negre, scuturând deşertul de pe trupurile lor. Apoi şi le-au legat la gât şi au intrat în restaurant.

Erau opt femei.

N-au cerut nimic. Băiatul chinez ştia ce vor – aşezase deja pe plita fierbinte ouă, bacon, pâine prăjită. Dar şi cu nou-venitele continua să pară o maşină supusă.

— De ce e închis radioul? întrebă una din ele.

Maşina chinezească cea supusă s-a dus şi a dat drumul la radio.

— Mai tare, a cerut alta.

Robotul chinez a dat volumul la maxim. Senzaţia era că dintr-odată benzinăria cea uitată de lume devenise o discotecă din New York. Câteva femei ţineau ritmul bătând din palme, altele încercau să vorbească ţipând în mijlocul acelei harababuri teribile.

Numai una nu se mişca, n-o interesa nicio discuţie, nici ritmul muzicii, nici cafeaua de dimineaţă. Îşi pironise privirea asupra lui Paulo. Iar Paulo, cu bărbia sprijinită de mâna stângă, înfrunta privirea femeii.

Se uită şi Chris la ea. Părea că este cea mai în vârstă – cu părul roşcat, buclat, lung.

Simţi un ghimpe în inimă. Ceva straniu, foarte straniu se petrecea acolo, deşi nu putea să-şi explice ce anume. Poate din cauză că privise zarea în toate zilele acelea sau că se antrenase pentru conectare vedea lumea din jur altfel. Au asaltat-o presentimentele – erau acolo, prezente, şi se manifestau.

S-a prefăcut că nu observă cum se priveau cei doi.

Dar inima îi trimitea semne ciudate – şi nu ştia dacă sunt bune sau rele.

„Avea dreptate Took”, îşi spunea Paulo. „A spus că e foarte uşor să intri în contact cu ele.”

Curând, celelalte Walkirii au observat că se întâmpla ceva. Mai întâi au văzut-o pe cea mai în vârstă şi apoi, urmărindu-i privirea, au observat masa la care stăteau Paulo şi Chris. Acum nu mai vorbea nimeni, nu mai urmau cu trupul ritmul muzicii.

— Stinge radioul, îi spuse cea mai bătrână chinezului.

Ca de fiecare dată, acesta s-a supus imediat. Acum, singurul zgomot care se mai auzea era sfârâitul ouălor şi a şuncii pe plită.

Cea mai în vârstă s-a ridicat şi s-a îndreptat spre masă. A rămas în picioare, lângă cei doi. Celelalte urmăreau scena.

— De unde ai luat inelul ăsta? îl întrebă.

— Din acelaşi magazin de unde ai cumpărat dumneata broşa, răspunse el.

Abia atunci Chris a observat o broşa de metal prinsă de jacheta de piele. Avea acelaşi model ca inelul pe care Paulo îl purta pe inelarul mâinii stângi.

„De asta stătea el cu mâna la bărbie."

Ea văzuse multe inele din Tradiţia Lunii – de toate culorile, din felurite metale şi de toate mărimile – întotdeauna în formă de şarpe, simbolul înţelepciunii. Dar niciodată nu văzuse ceva atât de asemănător cu al soţului ei. Una dintre primele măsuri de prevedere pe care J. le luase fusese să-i dea inelul acela, spunându-i că în felul acesta el completa „Tradiţia Lunii, un ciclu pe care frica nu l-a întrerupt niciodată". Era anul 1982, iar ea era cu Paulo în Norvegia.

Iar acum, în plin deşert – o femeie cu o broşă. Acelaşi desen.

„Femeile sunt mereu atente la bijuterii."

— Ce vrei? întrebă roşcata iar.

Paulo se ridicase şi el în picioare. Se priveau amândoi, faţă în faţă. Inima lui Chris se strânse şi mai tare.

— Era absolut sigură că nu din gelozie.

— Ce vrei? repetă ea.

— Să vorbesc cu îngerul meu. Şi încă ceva.

I-a luat mâna lui Paulo. Şi-a trecut degetele peste inel şi, pentru prima oară la femeia aceea a apărut o trăsătură feminină.

— Dacă ţi-ai cumpărat inelul ăsta din acelaşi magazin ca şi mine, înseamnă că trebuie să ştii cum se face – spuse, privind fix şarpele de metal. Dacă nu l-ai cumpărat, vinde-mi-l. E o bijuterie frumoasă.

Nu era o bijuterie. Era doar un inel de argint, cu un model foarte simplu.

Paulo n-a răspuns.

— Nu ştii să vorbeşti cu îngerul tău, iar inelul ăsta nu-i al tău, îi spuse Walkiria după o vreme.

— Ba da, ştiu. Prin conectare.

— Mda, aşa e, răspunse femeia. Nimic mai mult.

— Am spus că mai vreau ceva.

— Ce?

— Took şi-a văzut îngerul. Vreau să-l văd şi eu pe-al meu. Să stau de vorbă cu el, faţă în faţă.

— Took?

Ochii femeii roşcate au străbătut trecutul, încercând să-şi amintească cine era Took, unde trăia.

— Da, acum îmi aduc aminte, spuse. Trăieşte în deşert. Tocmai pentru că şi-a văzut îngerul.

— Nu. El se pregăteşte şi învaţă că să devină Maestru.

— Treaba asta cu văzutul îngerului e pură invenţie. E de ajuns să vorbeşti cu el.

Paulo făcu un pas spre Walkirie.

Chris cunoştea trucul pe care soţul ei îl folosea acum: se numea „destabilizare”. În mod obişnuit două persoane stau de vorbă la o distanţă de aproximativ un braţ. Când una dintre ele se apropie mai mult, raţionamentul celeilalte se vede dezorientat, vrea să înţeleagă ce se întâmplă.

— Vreau să-mi văd îngerul.

Era foarte aproape de femeie, pe care n-o scăpa din priviri.

— De ce?

Walkiria părea intimidată. Trucul dăduse rezultate.

— Pentru că sunt disperat şi am nevoie de ajutor. Am cucerit lucruri importante pentru mine, dar o să le distrug pentru că-mi spun că nu mai au niciun rost. Ştiu că e o minciună, că

ele continuă să fie importante şi că, dacă le distrug, o să mă distrug şi pe mine.

Vorbea cu o voce egală, fără a arăta niciun fel de emoţie faţă de ceea ce spunea.

— Când am descoperit că pentru a vorbi cu îngerul conectarea e de ajuns, nu m-a mai interesat deloc. Nu mai era o provocare, era un lucru pe care-l cunoşteam foarte bine. Atunci mi-am dat seama că drumul meu spre magie era cât p-aci să se sfârşească. Necunoscutul îmi devenise prea familiar.

Chris era surprinsă de confesiune, făcută într-un loc public, unor persoane pe care nu le mai văzuse niciodată.

— Ca să merg mai departe pe drumul ăsta am nevoie de ceva mai important, conchise el. Am nevoie de munţi din ce în ce mai înalţi.

O clipă, Walkiria rămase tăcută. Şi ea era surprinsă de discuţia cu străinul.

— Dacă eu te învăţ să-ţi vezi îngerul, dorinţa de a căuta munţi din ce în ce mai înalţi ar putea să dispară, spuse, într-un târziu. Şi asta nu e totdeauna bine.

— Nu, n-o să dispară niciodată. Ceea ce va pieri va fi ideea asta că munţii cuceriţi sunt prea mici. Îmi voi ţine aprinsă iubirea pentru ceea ce am obţinut. Asta încerca maestrul meu să-mi spună.

„Poate că vorbeşte şi de căsnicia noastră”, gândi Chris.

Walkiria îi întinse mâna lui Paulo.

— Numele meu este M., spuse ea.

— Numele meu este S., răspunse Paulo.

Chris se sperie. Paulo îşi dăduse numele magic!

Puţini, foarte puţini cunoşteau secretul acesta, fiindcă singura posibilitate de a-i face rău unui mag era să-i foloseşti numele magic. De aceea, numai cei de absolută încredere îl puteau cunoaşte.

Paulo abia o cunoscuse pe femeia aceea. Nu se putea să aibă atâta încredere în ea.

— Până una, alta, poţi să-mi spui Wahalla, spuse roşcata.

„Asta aminteşte de paradisul viking”, şi-a spus Paulo în timp ce şi el îi spunea numele de botez. Roşcata părea ceva mai relaxată. Pentru prima oară privi înspre Chris, care stătea aşezată la masă.

— Ca să vezi un înger îţi trebuie trei lucruri, continuă roşcata, întorcându-se spre Paulo, de parcă Chris nu mai exista. Şi, pe lângă aceste trei lucruri, îţi mai trebuie şi curaj. Curaj de femeie, curaj adevărat. Nu curaj de bărbat.

Paulo s-a prefăcut că nu dă importanţă vorbelor.

— Mâine-dimineaţă vom fi aproape de Tucson, spuse Wahalla. Vino să ne întâlneşti la prânz, dacă inelul dumitale e original.

Paulo s-a dus până la maşină, a luat harta şi Wahalla i-a arătat locul exact de întâlnire. Chinezul a pus pe masă ouăle şi şunca, iar o Walkirie i-a atras atenţia roşcatei că i se răcise cafeaua. Atunci ea s-a întors la locul ei, pe terasă, şi i-a cerut chinezului să dea iar drumul la radio.

— Care sunt cele trei condiţii necesare ca să vorbesc cu un înger? întrebă el când ea se pregătea să plece.

— Să rupi un pact. Să ierţi pe cineva. Şi să faci un rămăşag, i-a răspuns Wahalla.

Privi oraşul ce se întindea în faţa lor. Pentru prima oară în trei săptămâni se aflau într-un hotel adevărat – cu room-service, bar şi cafeaua de dimineaţă adusă la pat.

Era după-amiază, se făcuse şase – ora când obişnuia să practice exerciţiul de conectare. Numai că Paulo dormea adânc.

Chris ştia că întâlnirea din dimineaţa aceea de la benzinărie schimbase tot; dacă mai voia să vorbească cu îngerul ei, trebuia să facă totul de una singură. Vorbiseră puţin pe drumul spre Tucson. Ea se mulţumise să-l întrebe de ce îşi spusese numele magic. Paulo i-a răspuns că Wahalla şi-l dăduse pe al ei – ca o demonstraţie de curaj şi încredere – iar el nu putea rămâne mai prejos.

Poate că aşa era. Dar Chris credea că încă din noaptea aceea, Paulo avea s-o cheme ca să vorbească cu ea. Era femeie, intuia lucruri de care bărbaţii habar nu aveau.

A coborât, s-a dus la recepţie şi a întrebat unde era cea mai apropiată librărie. Nu exista aşa ceva. Trebuia să meargă cu maşina până la un centru comercial.

Stătu în cumpănă, pe gânduri. Se hotărî să suie şi să ia cheile maşinii. Erau într-un oraş mare; dacă Paulo se trezea, avea să-şi spună, ca orice bărbat: e femeie, s-a dus să dea o raită prin magazine.

S-a rătăcit de câteva ori, dar până la urmă a descoperit un centru comercial uriaş (sau un mall, cum i se spunea pe aici). Un magazin avea un atelier de copiat chei – iar ea a cerut să i se facă una.

Voia să aibă şi ea una. Pentru mai multă siguranţă.

Apoi a căutat librăria. A răsfoit o carte şi a găsit ceea ce căuta.

Walkirii: nimfe din palatul lui Wotan.

Habar nu avea cine era Wotan. Dar nu era important.

Soli ai zeilor, conduceau eroii spre moarte – şi apoi, în Paradis.

Soli. Ca şi îngerii. Moarte şi Paradis. La fel, ca şi îngerii.

Îi înflăcărează pe luptători prin dragostea pe care farmecul lor o trezeşte în sufletele lor şi prin exemplul de bravură în bătălii, călărind întotdeauna armăsari iuţi ca fulgerul şi asurzitori ca uraganul.

Nici că puteau alege un nume mai bun, gândi ea.

Simbolizează beţia curajului şi, în acelaşi timp, odihna războinicului, aventura dragostei în luptă, întâlnirea şi pierderea.

Da, fără îndoială, Paulo voia să vorbească cu ea.

Au coborât să ia cina într-un restaurant aproape de hotel, deşi Paulo insistase foarte mult să iasă puţin, să vadă şi ei oraşul acela mare, înfipt în plin deşert. Dar Chris i-a spus că e obosită – voia să se culce devreme, să profite de confortul hotelului. În timpul cinei au vorbit numai banalităţi. Paulo era exagerat de drăguţ – ea-şi cunoştea soţul, ştia că nu căuta decât momentul oportun. Şi s-a prefăcut că era foarte atentă la tot, şi-a arătat entuziasmul când el i-a spus că în Tucson există cel mai complet muzeu al deşertului.

El a fost mulţumit de interesul ei. Încântat, i-a povestit că acolo se puteau vedea coioţi, cobre, scorpioni – totul în deplină siguranţă şi cu informaţii serioase despre fiecare exponat. Se putea petrece o zi întreagă acolo.

Ea i-a răspuns că i-ar plăcea să viziteze muzeul acela.

— Du-te mâine-dimineaţă, îi sugeră Paulo.

— Dar Wahalla a fixat întâlnirea la prânz.

— Dar nu trebuie să vii şi tu.

— Ce oră ciudată, comentă ea. Nimeni nu umblă prea mult prin deşert la prânz. Noi am aflat asta pe pielea noastră.

Şi lui Paulo i s-a părut ciudat. Dar nu voia să piardă ocazia; îi era teamă că nu cumva Wahalla să se răzgândească, cu tot inelul şi cu tot ce vorbiseră. Apoi el a schimbat vorba, iar Chris savura neliniştea soţului. Au mai vorbit de una, de alta încă puţin. Au băut o sticlă întreagă de vin, aşa că somnul a venit repede. Paulo a propus să suie imediat la ei în apartament.

— Nu ştiu dacă ar trebui să vii şi tu mâine, spuse el, strecurând fraza printre alte banalităţi.

Savurase din plin tot ce voia – mâncarea, locul, neliniştea lui Paulo. Îi plăcea să-şi confirme sieşi că-l cunoştea bine pe bărbatul de lângă ea. Dar acum chiar era târziu, era momentul să se arate fermă în privinţa asta.

— Vin cu tine. Sunt hotărâtă.

El s-a supărat. I-a spus că e geloasă şi strică totul.

— Geloasă pe cine?

— Pe Walkirii. Pe Wahalla.

— Ce prostie!

— Dar asta este căutarea *mea.* Te-am luat cu mine pentru că voiam să fiu lângă tine, dar există unele lucruri pe care trebuie să le fac singur.

— Vreau să merg cu tine, insistă ea.

— Magia n-a însemnat nimic pentru tine. Atunci de ce…?

— Pentru că am început-o. Şi am cerut să nu fiu părăsită în mijlocul drumului, răspunse, punând astfel punct discuţiei.

Domnea o tăcere absolută.

Chris înfrunta privirea femeii de ceva vreme.

Toţi – inclusiv Paulo – aveau ochelari negri.

Toţi – mai puţin ea şi Wahalla. Îşi scosese ochelarii pentru ca Walkiria să ştie că îi înfruntă privirea. Minutele se scurgeau şi nimeni nu scotea un sunet. Singurul cuvânt pronunţat la întâlnirea aceea fusese un „Bună!” al lui Paulo, când se întâlniseră. Salutul rămăsese fără răspuns. Wahalla se apropiase şi se oprise înaintea lui Chris.

Şi din clipa aceea nu se mai petrecuse nimic. „Douăzeci de minute”, îşi spuse. Dar nu ştia exact cât timp trecuse. Strălucirea soarelui, căldura şi tăcerea creaseră confuzie în mintea ei.

A încercat să-şi abată puţin atenţia la altceva. Se aflau la poalele unui munte – ce bine, deşertul avea iar munţi! În spatele Wahallei se afla o intrare săpată în stâncă. Încercă să-şi închipuie unde putea duce poarta aceea, şi aşa şi-a dat seama că nu prea mai reuşea să gândească. La fel ca atunci când se întorseseră de la lacul de sare.

Celelalte Walkirii stăteau în semicerc, călare pe caii ce stăteau încremeniţi; aveau pe cap basmale legate la spate, după obiceiul ţiganilor şi piraţilor. Wahalla era singură cu capul descoperit – basmaua ei era la gât. Parcă nu-i păsa deloc de soare.

Nimeni nu asudase – uscăciunea aerului era aşa de mare, încât orice lichid se evapora instantaneu, aşa cum le explicase şi Took. Chris ştia că se deshidratau foarte repede.

Deşi băuse apă până nu mai putuse, deşi se pregătise pentru a merge în deşert la prânz. Deşi nu era dezbrăcată.

„Numai asta mă dezbracă din ochi”, gândi ea. „Nu ca bărbaţii pe stradă, ci în felul – în felul ăla groaznic în care o fac femeile când…”

Exista o limită. Nu ştia care era, nici cum, nici când, dar peste puţin timp soarele va începe să facă rău. Numai că toţi continuau să stea nemişcaţi – şi toate astea se petreceau din cauza ei, fiindcă ea

insistase să stea pe aproape – *soli ai zeilor, îi conduceau pe eroi spre moarte şi în Paradis.*

Făcuse o prostie, dar acum era târziu. Venise pentru că îngerul ei îi ceruse; acesta îi spusese că Paulo va avea nevoie de ea în după-amiaza aceea.

„Nu, n-a fost o prostie. El a insistat să vin", îşi spuse ea.

Îngerul ei – vorbea cu el! Nimeni nu ştia – nici măcar Paulo.

A început să se simtă slăbită, şi era sigură că în scurt timp o să leşine. Dar o să meargă până la sfârşit – şi nu mai era vorba să fie lângă soţul ei, să se supună îngerului, să fie geloasă. Acum era vorba despre orgoliul unei femei în faţa alteia.

— Pune-ţi ochelarii, spuse Wahalla. Lumina asta poate să orbească.

— Dumneata n-ai ochelari, îi răspunse. Şi nu ţi-e frică.

Wahalla făcu un semn. Şi deodată soarele păru că îşi sporeşte înzecit lumina.

Walkiriile se aşezaseră în aşa fel încât soarele se reflecta în metalul harnaşamentelor, şi-i îndreptaseră razele spre chipul ei. Ea văzu un semicerc orbitor, îşi strânse puţin pleoapele, dar nu-şi luă ochii de la Walkirie.

Dar acum n-o mai putea vedea bine. Ea părea să crească neîncetat, iar confuzia în mintea lui Chris era din ce în ce mai mare. A simţit cum era să cadă, şi în clipa aceea braţele acoperite de jacheta de piele au sprijinit-o.

Paulo văzuse cum o prinsese Wahalla în braţe pe soţia lui. Ar fi putut să evite toate astea. Ar fi putut să insiste să rămână la hotel – nu conta ce ar fi crezut ea. Din clipa în care văzuse broşa ştiuse că Walkiriile aparţineau Tradiţiei.

Şi ele îi văzuseră inelul, şi ştiau că şi el trecuse prin multe încercări – era greu să-l sperii. Dar ar fi făcut orice ca să încerce stofa oricărui străin care

s-ar fi apropiat de grup. Cum era nevasta lui, de pildă. Numai că nici ele, nici oricine altcineva n-o puteau împiedica pe Chris să afle ceea ce ştiau. Făcuseră un jurământ: tot ce era ocult trebuia să fie revelat.

Lui Chris îi era pusă acum la încercare prima mare virtute necesară oricui caută o cale spirituală: curajul.

— Ajută-mă, spuse Walkiria.

Paulo s-a apropiat şi a ajutat-o s-o sprijine pe Chris. Au dus-o până la maşină şi au aşezat-o pe bancheta din spate.

— Nu-ţi face griji. O să-şi revină în câteva clipe.

O s-o doară capul îngrozitor.

El nu-şi făcea griji. Era mândru.

Wahalla s-a dus la calul ei şi a venit cu o ploscă.

Paulo a observat că şi ea îşi pusese ochelarii de soare – probabil că nici ea nu mai putea.

I-a turnat apă în cap lui Chris, pe încheietura mâinilor şi pe ceafă, până după urechi. Ea a deschis ochii, a clipit puţin şi s-a ridicat în capul oaselor.

— Să rupi un pact, spuse, privind-o pe Walkirie.

— Eşti o femeie interesantă, răspunse Wahalla, mângâind-o pe faţă. Pune-ţi ochelarii.

Wahalla îi mângâia părul lui Chris. Dar, chiar dacă acum amândouă purtau ochelari, Paulo ştia că se priveau fix în continuare.

Au mers până la ciudata poartă din munte. Aici, Wahalla s-a întors spre celelalte Walkirii.

— Pentru dragoste. Pentru victorie. Pentru gloria lui Dumnezeu.

Cuvintele celor care cunoşteau îngeri. Aceeaşi frază auzită de la J.

Caii, până atunci liniştiţi şi nemişcaţi, au început să se agite. Un nor de praf a acoperit locul, Walkiriile făceau acelaşi joc ca şi la benzinărie,

trecând foarte aproape una de alta şi, după câteva minute, au dispărut printr-o parte a muntelui.

Wahalla s-a întors spre ei:

— Hai să intrăm, spuse ea.

Nu era o poartă, ci o intrare zăbrelită. Deasupra, o tăbliţă:

PERICOL
GUVERNUL FEDERAL INTERZICE INTRAREA.
INFRACTORII VOR FI PEDEPSIŢI

— Să nu credeţi, spuse Walkiria. N-au cum să supravegheze asta.

Era o mină de aur abandonată. Wahalla avea o lanternă – şi au început să meargă cu grijă ca să nu se lovească cu capul de grinzile tavanului. Paulo a observat ici-colo grămăjoare de pământ surpat.

Poate că era chiar periculos – dar nu era momentul să se gândească la asta.

Pe măsură ce avansau, temperatura scădea, până ce a ajuns chiar plăcută. Îi fu teamă să nu rămână fără aer, dar Wahalla părea să cunoască foarte bine locul – fusese probabil de multe ori acolo, şi încă mai era în viaţă. Dar nici la asta nu era momentul să se gândească.

După zece minute de mers, Walkiria s-a oprit. S-au aşezat pe jos, în cerc, iar ea a pus lanterna în mijloc.

— Îngeri… vorbi ea. Îngerii devin vizibili pentru cine acceptă lumina. Şi rupe pactul cu tenebrele.

— N-am niciun pact cu tenebrele, răspunse Paulo. Am avut. Dar nu mai am.

— Nu vorbesc de pactul cu Lucifer, sau cu Satana, sau cu… şi deodată ea începu să pronunţe numele mai multor demoni, iar chipul îi devenise foarte straniu.

— Nu mai pomeni numele astea, o întrerupse Paulo. Dumnezeu este în cuvinte, dar şi demonul este.

Wahalla a râs.

— Se pare că ai învăţat lecţia. Acum rupe pactul.

— Nu am niciun pact cu răul, repetă el.

— Vorbesc de pactul despre înfrângere.

Paulo şi-a amintit ce-i spusese J. – omul distrugea întotdeauna ceea ce iubea mai mult. Dar J. nu vorbise despre niciun pact; îl cunoştea pe Paulo îndeajuns pentru a şti că pactul lui cu răul fusese rupt de mult. Liniştea din mină era mai rea decât aceea a deşertului. Nu se auzea absolut nimic, numai vocea Wahallei, care suna ciudat.

— Avem un pact cu noi: să nu învingem, dacă victoria e posibilă, a insistat ea.

— N-am făcut niciodată vreun asemenea pact, spuse Paulo pentru a treia oară.

— Toţi facem. Într-un anume moment al vieţii, cu toţii am făcut acest pact. De aceea există un înger cu o sabie de foc la intrarea în Paradis. Pentru a-i lăsa să intre numai pe cei care au rupt această înţelegere.

Da, avea dreptate, îşi spuse Chris. Toţi am făcut pactul.

—Ce crezi, sunt frumoasă? întrebă Wahalla, schimbând iar tonul vocii.

— Da, eşti drăguţă, răspunse Paulo.

— Odată, în adolescenţă, mi-am văzut cea mai bună prietenă plângând. Eram tot timpul împreună, ne iubeam nespus de mult – şi am întrebat-o ce s-a întâmplat. După multe insistenţe mi-a povestit că iubitul ei se îndrăgostise de mine. Eu nu ştiam, dar în ziua aceea am făcut pactul cu mine însămi. Fără să înţeleg prea bine de ce, am început să mă îngraş, să nu mai am grijă de mine, să mă urâţesc. Pentru că – inconştient – credeam că frumuseţea mea era un blestem care a făcut-o să sufere pe cea mai bună prietenă a mea. În scurt timp am ajuns să distrug chiar sensul vieţii, pentru că nu mă mai interesa nici propria mea persoană. Am ajuns până acolo încât totul a devenit insuportabil; m-am gândit la moarte.

Wahalla râse.

— Dar, după cum vezi, am rupt pactul.

— E adevărat, spuse Paulo.

— Da, e adevărat, spuse şi Chris. Eşti drăguţă.

— Ne aflăm în măruntaiele muntelui, zise Walkiria. Afară străluceşte soarele, iar aici e întuneric. Dar temperatura e plăcută, putem dormi; nu trebuie să ne facem niciun fel de grijă. Aici este întunecimea Pactului.

Şi-a dus mâna la fermoarul jachetei de piele.

— Să rupi pactul, spuse. Pentru gloria lui Dumnezeu. Pentru dragoste. Şi pentru victorie.

A început să desfacă fermoarul încet. Nu avea nimic pe dedesubt. Au apărut sânii.

Iar lumina lanternei făcea să strălucească, între ei, o medalie de aur.

— Ia-o, spuse.

Paulo a atins medalia. Arhanghelul Mihail.

— Scoate-mi-o de la gât.

El îi scoase medalia şi rămase cu ea în mână.

— N-am nevoie să-mi văd îngerul! Era prima oară când Chris vorbea de când intraseră în mină: N-am nevoie, îmi e de ajuns să vorbesc cu el!

Paulo se oprise cu medalia în mână.

— Am început deja să vorbesc, continuă Chris. Ştiu că pot, şi asta îmi e de ajuns.

Paulo n-o crezu. Dar Wahalla ştia că era adevărat; îi citise în privire, când erau afară. Ştia şi că îngerul îi ceruse să vină acolo, împreună cu soţul. Dar trebuia totuşi să-i pună curajul la încercare.

Era regula Tradiţiei.

— Bine, spuse Walkiria.

Cu o mişcare iute, a stins lanterna. Întunericul era deplin.

— Pune-ţi şnurul pe după gât, îi spuse lui Paulo.

Şi apucă medalia cu mâinile împreunate, ca pentru rugăciune.

Paulo a făcut ce i se cerea. Îi era teamă de întunericul acela atât de adânc; îşi amintea lucruri pe care le voia uitate. A simţit că Wahalla se apropie prin spatele lui.

Mâinile ei au atins creştetul lui Paulo.

Bezna părea solidă. Nimic, niciun firicel de lumină nu pătrundea până aici.

Wahalla a început să facă o rugăciune într-o limbă ciudată. Mai întâi el a încercat să înţeleagă ce spunea. Apoi, pe măsură ce degetele ei îi

treceau peste creştet, Paulo a simţit că medalia începe să frigă. S-a concentrat atunci asupra căldurii din mâinile lui. Întunericul se schimba. Diferite scene din viaţa lui au început să-i defileze pe dinaintea ochilor. Lumini şi umbre, lumini şi umbre şi, dintr-odată, iarăşi beznă.

— Nu vreau să-mi amintesc de asta… îi ceru Walkiriei.

— Aminteşte-ţi. Orice ar fi, încearcă să-ţi aduci aminte de fiecare clipă.

Bezna îi arăta grozăvii. Grozăvii petrecute acum paisprezece ani.

Pe noptieră era un bilet. „Te iubesc. Vin repede.” Dedesubt, ea pusese dată: „25 mai 1974”.

Ce nostim. Să pui dată la un bileţel de dragoste.

Se trezise cam amorţit, uimit încă de vis. În el, directorul casei de discuri îi oferea un post. Nu avea nevoie de loc de muncă: directorul casei de discuri era de fapt
angajatul lui – al lui şi al asociatului lui. Discurile se aflau în top, vindeau mii de exemplare şi primeau scrisori din toate colţurile Braziliei. Oamenii voiau să ştie ce era
Societatea Alternativă.

„E de ajuns să fii atent la textul cântecelor”, îşi spuse el. Nu era un cântec – era o „mantră” de ritual magic, cu cuvintele Fiarei din Apocalipsă pe fundal, pronunţate încet. Cel care cânta melodia aceea invoca forţele întunericului. Şi toţi o cântau.

El şi asociatul lui pregătiseră tot. Banii obţinuţi din drepturile de autor fuseseră folosiţi pentru cumpărarea unui teren aproape de Rio de Janeiro. Acolo, fără ştiinţa guvernului militar, refăcuseră ceea ce, cu aproape o sută de ani înainte, Fiara încercase să facă la Cefalu, în Sicilia.

Dar atunci Fiara fusese alungată de autorităţile italiene.

Greşise cu mai multe lucruri – nu reuşise să adune un număr suficient de discipoli, nu ştia cum să câştige bani.

Le spusese tuturor că numărul ei era 666, că avea să facă o lume în care cei puternici vor fi slujiţi de cei slabi şi unde singura lege va fi legea bunului plac. Dar nu ştiuse să-şi răspândească bine ideile – puţini îi luaseră vorbele în serios.

Cu el şi cu asociatul lui – Raul Seixas – ei bine, lucrurile stăteau cu totul altfel! Raul cânta, o ţară întreagă îl asculta. Erau tineri şi strânseseră o grămadă de bani.

Desigur, Brazilia trăia sub o dictatură militară, dar guvernul avea grijă gherilei, nu a lor. Nu avea

să-şi piardă timpul cu un cântăreţ rock; ba dimpotrivă, autorităţile credeau că asta o să-i ţină pe tineri departe de comunism.

Şi-a turnat o cafea şi s-a dus la fereastră. Avea să iasă puţin, apoi să se întâlnească cu asociatul. Nu avea nicio importanţă că pe el nu-l cunoştea nimeni, că doar prietenul lui era celebru. Important era că putea să câştige bani, asta avea să-i dea voie să-şi pună în practică ideile. Oamenii din lumea muzicii şi oamenii din cercul magiei – ah, aceştia ştiau! Anonimatul pentru marele public era chiar amuzant – nu o dată savurase plăcerea de a vedea pe cineva vorbind despre munca lui fără să-şi dea seama că era acolo şi asculta.

S-a întors ca să-şi pună tenişii. Când s-a aplecat, a simţit o ameţeală.

A ridicat capul. Apartamentul părea mai întunecat ca de obicei. Afară era soare, tocmai se întorsese de la fereastră. Ceva ardea – un aparat electric poate, fiindcă plita era stinsă. S-a uitat prin toate colţurile. Nimic.

Aerul era greu. S-a hotărât să iasă repede – s-a încălţat cu tenişii fără să-şi mai lege şireturile şi pentru prima oară a acceptat faptul că se simţea rău.

„Poate am mâncat ceva greu", îşi spuse. Dar când mânca ceva ce nu-i pria, tot trupul dădea semne de indigestie, ştia asta foarte bine. Nu îi era greaţă, nici nu-i venea să vomite. Simţea numai o amorţeală care nu voia să treacă. Întuneric. Întunecimea creştea din ce în ce, parcă era un nor de cenuşă în jurul lui. Iar simţi ameţeala. Da, trebuie că era ceva ce nu-i priise – sau poate efectul întârziat al acidului, îşi spuse. Dar nu mai lua LSD de aproape cinci ani. Efectele întârziate dispăruseră după şase luni şi nu mai simţise nimic de atunci. Îi era frică, trebuia să iasă.

A deschis uşa – când îl lua ameţeala, când îl lăsa, aşa că i se putea întâmpla ceva rău pe stradă. Era periculos să plece, mai bine rămâne acasă şi aşteaptă. Biletul acela era tot pe masă – ea avea să se întoarcă, repede – putea să o aştepte. Ar pleca împreună până la o farmacie sau până la un medic, deşi îi era silă de doctori. Nu putea fi nimic grav. Nimeni nu are atac de cord la 26 de ani.

Nimeni.

S-a aşezat pe canapea. Trebuia să-şi distragă atenţia, să nu se mai gândească la ea – altfel timpul ar fi trecut mai greu. A încercat să citească ziarul, dar ameţeala, toropeala apăreau când şi când, dar mereu mai puternice. Ceva părea să-l împingă într-o gaură neagră care parcă se formase în mijlocul încăperii. A început să audă zgomote – râsete, voci, ceva care se spărgea. Nu i se întâmplase niciodată aşa ceva, niciodată! De câte ori lua ceva, ştia că e drogat, că are o halucinaţie care va trece. Dar ceea ce i se întâmpla acum era îngrozitor de real!

Nu, nu putea fi adevărat. Realitatea erau covoarele, draperia, biblioteca, noptiera cu resturi de pâine pe ea.

A făcut un efort pentru a se concentra asupra scenei care-l înconjura, dar senzaţia de gaură neagră din faţa lui – râsetele, vocile – totul continua.

Cu certitudine, nu se întâmpla nimic din toate astea. Practicase magia timp de şase ani. Îndeplinise toate ritualurile. Ştia că nu era decât autosugestie, efect psihologic – totul era un joc al imaginaţiei – nimic mai mult.

Panica a crescut, ameţeala era îngrozitoare – îl împingea afară din trup spre o lume întunecată, spre râsetele acelea, vocile acelea, zgomotele – atât de reale!

„Nu am voie să-mi fie frică. Frica le face să se întoarcă.”

A încercat să se controleze, s-a dus la chiuvetă şi şi-a dat cu apă pe faţă. S-a simţit mai bine, senzaţia parcă se sfârşise. Şi-a pus tenişii şi a încercat să uite tot. S-a gândit dacă să-i povestească asociatului lui că intrase într-o transă şi avusese un contact cu demonii.

Dar numai ce i-a trecut asta prin cap, şi ameţeala a şi apărut – îngrozitoare!

„Vin imediat”, spunea biletul – şi ea nu mai apărea!

„N-am avut niciodată rezultate concrete în plan astral.”

Nu văzuse niciodată nimic. Nici îngeri, nici demoni, nici spiritele morţilor. Fiara scrisese în jurnal că materializa lucruri, dar era o minciună, Fiara nu ajunsese până acolo, el ştia asta. Fiara ratase tot. Lui îi plăceau ideile ei pentru că erau rebele, şic, puţini oameni auziseră despre ele. Iar oamenii îl respectă întotdeauna pe acela care spune lucruri de neînţeles. În rest – Fiare Krishna, Copiii Domnului, Biserica lui Satan, Maharishi – toată lumea le ştia. Fiara însă – Fiara numai pentru cei aleşi era! „Legea celui mai tare” spunea ea undeva. Fiara se afla pe coperta albumului Sargent Pepper’s, *unul dintre cele mai cunoscute ale Beatleşilor – şi aproape nimeni nu ştia. Poate că nici Beatleşii n-au ştiut ce fac atunci când au pus poza aia acolo. Telefonul a început să sune. Poate era iubita lui. Dar, dacă îi scrisese „vin imediat”, de ce să mai telefoneze? Numai să nu se fi întâmplat ceva.*

De asta nu venise. Acum ameţeala revenea la intervale mai scurte, şi dintr-odată totul era negru. Ştia – ceva-i spunea – că nu trebuia să lase senzaţia aceea să pună stăpânire pe el. Se putea întâmpla ceva groaznic – putea intra acolo, în bezna aceea, şi să nu mai iasă niciodată. Trebuia să se controleze – cu orice preţ – trebuia să-şi

ocupe mintea ca să nu-l mai domine ceea ce se întâmpla. Telefonul. Se concentră asupra telefonului. Să vorbească, să-şi ţină mintea ocupată, să o ducă cât mai departe de bezna aceea – telefonul acela era un miracol, o scăpare. Ştia asta. Ştia, cumva, că nu se putea lăsa dominat. Trebuia să răspundă la telefon.

— Alo!

Era vocea unei femei. Dar nu era iubita lui – era Argeles.

— Paulo?

El tăcea.

— Paulo, mă auzi? Trebuie să vii aici, la mine acasă! Se petrece ceva ciudat!

— Ce se *petrece?*

— Tu ştii ce, Paulo! Explică-mi, pentru numele lui Dumnezeu!

A închis, înainte de a auzi ceea ce nu voia. Nu era efectul întârziat al drogurilor. Nu era un simptom de nebunie. Nu era un atac de inimă. Era real. Argeles participa şi ea la ritualuri, şi „chestia aia" i se întâmpla şi ei.

A intrat în panică. A stat câteva clipe cu mintea golită de gânduri, iar bezna punea stăpânire încet-încet pe el, venise din ce în ce mai aproape, îl adusese pe malul lacului morţii.

Avea să moară – pentru tot ce făcuse, pentru că implicase atâta lume, fără ştirea ei, pentru că răspândise atâta rău sub aparenţa binelui. O să moară, iar Tenebrele existau, pentru că se manifestau acum, înaintea ochilor lui, arătând că lucrurile aveau să funcţioneze într-o zi, aveau să-şi ceară preţul pentru timpul cât fuseseră folosite, iar el trebuia să plătească – fiindcă nu voise să ştie preţul dinainte, se gândise că e gratis, că totul e minciună sau autosugestie!

Îşi aduse aminte de anii petrecuţi în colegiul iezuit, şi atunci ceru putere să poată ajunge la o biserică, să implore iertare, să-i ceară lui

Dumnezeu să-i salveze sufletul. Trebuia să reuşească. Numai să-şi ţină mintea ocupată, numai aşa reuşea să-şi stăpânească puţin ameţeala. Avea nevoie de ceva timp ca să ajungă până la biserică… Ce idee stupidă!

Privi biblioteca. Voia să ştie câte discuri avea – în fond, totdeauna amânase măsura asta de prevedere! Da, era foarte important să ştie exact numărul de discuri, aşa că începu să numere: unu, doi, trei… reuşea! Reuşea să stăpânească ameţeala, gaura neagră care voia să-l înghită.

A numărat toate discurile – şi a luat-o de la capăt, ca să vadă dacă nu greşise. Apoi cărţile. Trebuia să numere, să afle exact câte cărţi avea. A început să numere. Ameţeala s-a oprit, avea multe cărţi. Şi reviste. Şi ziare. O să numere tot, să-şi noteze pe o bucată de hârtie, să ştie exact câte lucruri avea. Era foarte important.

Număra tacâmurile din casă când cheia s-a învârtit în uşă. În sfârşit, ea venise. Dar nu putea să se întrerupă – nici măcar nu putea să vorbească despre ceea ce se petrece; la un moment dat avea să se termine totul. Era sigur de asta. A venit direct în bucătărie şi l-a îmbrăţişat plângând.

— Ajută-mă… Mi se întâmplă ceva ciudat. Tu ştii ce este, ajută-mă!

El nu voia să piardă şirul la numărătoarea tacâmurilor – asta era salvarea lui. Să-şi ţină mintea ocupată. Ar fi fost mai bine să nu fi venit – nu-l ajută cu nimic. Ba mai şi gândea ca Argeles – că el ştie tot, că ştie cum să oprească toată chestia aia.

— Ţine-ţi mintea ocupată! îi strigă – parcă era posedat. Du-te şi numără câte discuri avem! Şi câte cărţi!

Ea-l privea fără să înţeleagă. Ca un robot, s-a îndreptat spre bibliotecă.

Dar n-a reuşit să ajungă acolo. S-a aruncat dintr-odată la pământ.

— Vreau la mama… suspina încet. Vreau la mama…

Şi el voia să fie cu părinţii, să le ceară ajutor părinţilor pe care nu-i vedea niciodată, care aparţineau lumii burgheze, de mult părăsită. A încercat să continue număratul tacâmurilor, dar ea stătea lângă el plângând ca un copil, smulgându-şi părul.

Era prea mult. Era responsabil pentru ce se întâmpla, pentru că o iubea şi o învăţase ritualurile, o asigurase că va obţine tot ce vrea, că lucrurile se vor îndrepta pe zi ce trece (cu toate că nicio clipă nu crezuse ce spune!). Şi acum ea stătea acolo, cerând ajutor, iar el nu ştia ce să facă. O clipă s-a gândit să-i dea altă sarcină, dar uitase câte tacâmuri avea şi gaura neagră apăru iar, ameninţătoare.

— Ajută-mă tu, spuse. Eu nu mai ştiu ce să fac.

Şi începu să plângă.

Plângea de frică, la fel ca în copilărie. Îi era dor de părinţi, ca şi ei. O sudoare rece îl cuprinsese, era sigur că avea să moară. A luat-o de mână – şi mâinile ei erau reci, dar hainele erau lac de sudoare. S-au dus la baie ca să-şi dea cu apă pe faţă – aşa făceau când efectul drogului era prea puternic. Funcţiona şi pentru „chestia aia" – ştia deja.

Holul părea imens, chestia acum părea teribilă – nu mai putea număra discuri, cărţi, creioane, tacâmuri. Nu mai avea cum să fugă.

„Apa curgătoare."

Gândul i-a răsărit dintr-un colţ îndepărtat al minţii, un loc unde se părea că întunericul nu pătrunsese. Apă curgătoare! Da, exista puterea întunericului, delirul, nebunia – dar mai erau şi alte lucruri!

— Să curgă apă, îi spuse, în timp ce-şi spălau faţa. Apa curgătoare îndepărtează răul.

Ea a observat că vocea îi era fermă. El ştia, ştia tot.

Avea s-o salveze.

El a dat drumul la duş şi amândoi au intrat – cu haine, acte şi bani – sub apă. Apa rece le-a udat trupurile şi pentru prima oară de când se trezise a simţit o oarecare uşurare. Ameţeala a dispărut. Au stat o oră, două, trei sub apă, fără să vorbească, tremurând de frig şi frică. A ieşit de sub duş doar câteva clipe, ca să-i telefoneze lui Argeles şi să-i spună să facă acelaşi lucru. Ameţeala l-a cuprins iar şi a trebuit să revină în fugă sub şuvoiul de apă. Acolo totul părea calm, dar avea nevoie să înţeleagă ce se întâmplă.

— N-am crezut niciodată, spuse el.

Ea l-a privit fără să înţeleagă. Cu doi ani înainte erau hipioţi fără un ban, iar acum melodiile lui erau ascultate de la un capăt la altul al ţării. Se afla pe culmea gloriei – deşi puţini îi cunoşteau numele; şi spunea că totul era rodul ritualurilor, al studiilor oculte, al puterii magiei.

— N-am crezut niciodată, continuă el. Altfel n-aş fi riscat s-o apuc pe drumul ăsta! N-aş fi riscat pentru mine, n-aş fi riscat pentru tine.

— Fă ceva, pentru numele lui Dumnezeu! îl rugă ea. Nu putem să rămânem aici pentru totdeauna!

A mai ieşit o dată de sub duş, iar a simţit moleşeala, gaura neagră. S-a dus până la bibliotecă şi s-a întors cu o Biblie. Avea în casă o Biblie – doar ca să citească partea Apocalipsei, să fie sigur de împărăţia Fiarei. Făcea totul după cum cereau adepţii Fiarei – dar în fundul sufletului, nu credea în nimic.

— Să ne rugăm lui Dumnezeu, îi ceru.

Se simţea ridicol, demoralizat în faţa femeii pe care încercase s-o impresioneze toţi anii aceia. Era slab, avea să moară, trebuia să se umilească, să ceară iertare. Cel mai important acum era să-şi salveze sufletul. Până la urmă, totul era adevărat. S-au îmbrăţişat cu Biblia, iar el a spus rugăciunile pe care le ştia din copilărie – Tatăl Nostru, Ave

Maria, Crezul. *La început ea a refuzat, dar apoi şi-a unit glasul cu al lui.*

Atunci el a deschis cartea la întâmplare. Apa duşului strica paginile, dar el a reuşit să citească povestea cuiva care îi cere ceva lui Iisus, iar El îi cere să creadă. Omul răspunde: „Cred, Doamne, ajută necredinţei mele!”

— Cred, Doamne, ajută necredinţei mele! strigă el, în susurul apei care curgea neîncetat.

— Cred, Doamne, ajută necredinţei mele! spuse şi ea încet, printre suspine.

A început să se simtă ciudat de liniştit. Dacă groaznicul rău pe care-l simţiseră exista, atunci era clar că şi împărăţia cerurilor exista, şi alături de aceasta, tot ce învăţase şi negase de când se ştia.

— Există viaţă veşnică, spuse, deşi ştia că acum ea nu va mai crede o iotă din ce zicea el. Nu-mi pasă dacă mor. Nici ţie nu poate să-ţi fie frică.

— Nu mi-e frică, răspunse ea. Nu mi-e frică, dar mi se pare nedrept. Ce păcat.

Aveau 26 de ani. Era într-adevăr păcat.

— Am trăit tot ce poate trăi cineva de vârsta noastră, a răspuns el. Sunt unii care n-au ajuns nici pe departe până aici.

— E adevărat, a spus ea. Putem muri.

El şi-a ridicat faţa, iar zgomotul şuvoiului de apă îi ajungea în auz precum tunetul. Nu mai plângea, nici nu-i mai era frică; plătea doar preţul îndrăznelii lui.

— Cred, Doamne, ajută necredinţei mele, repetă el. Vrem să facem un schimb. Dăm orice, absolut orice, în schimbul salvării sufletelor noastre. Îţi dăm vieţile noastre, sau tot ce avem. Primeşte, Doamne.

Ea îl privea cu dispreţ. Bărbatul pe care-l admirase atât. Puternicul, misteriosul, curajosul bărbat atât de admirat, care convinsese atâţia oameni să intre în Societatea Alternativă, care trâmbiţa în cele patru zări despre lumea în care

totul era permis, în care cei tari îi stăpâneau pe cei slabi, bărbatul acela stătea aici plângând, chemându-şi mama, rugându-se ca un copil şi spunând că întotdeauna avusese mult curaj – pentru că nu credea în nimic.

El s-a întors spre ea şi i-a cerut ca amândoi să privească în sus şi să facă schimbul. Ea făcu ce i se spunea. Îşi pierduse bărbatul, credinţa, speranţa. Nu mai avea nimic de pierdut.

Apoi el a pus mâna pe robinet şi a început să-l închidă încet. Acum puteau să moară, Dumnezeu îi iertase.

Şuvoiul de apă s-a transformat în picături, apoi a fost o linişte desăvârşită. Amândoi, uzi leoarcă, se priveau. Ameţeala, gaura neagră, râsetele şi zgomotele, totul dispăruse.

Stătea agăţat de gâtul unei femei şi plângea.

Mâna ei îi mângâia părul.

— Am făcut pactul ăsta, spuse printre lacrimi.

— Nu, i-a răspuns femeia. A fost un schimb. Schimbul a avut loc.

Paulo a strâns mai tare medalia cu arhanghelul.

Da, fusese un schimb – iar pedeapsa a venit şi a fost teribilă. Două zile mai târziu, după dimineaţa aceea din 1974, amândoi erau reţinuţi de poliţia politică braziliană şi acuzaţi de subversiune, din cauza Societăţii Alternative. A stat într-o celulă întunecată, parcă era gaura neagră pe care-o văzuse pe hol, la el acasă; a fost ameninţat cu moartea, a îndurat multe, făcuse un schimb. Când a ieşit, a rupt legătura cu prietena, a fost scos din lumea muzicală pentru multă vreme. Nimeni nu-l angaja, dar fusese un schimb.

Ceilalţi din grup nu făcuseră schimbul. Au supravieţuit „găurii negre" şi au început să-l facă laş. Şi-a pierdut prietenii, siguranţa, dorinţa de viaţă. Ani întregi a trăit cu frică de a ieşi pe stradă – se puteau întoarce ameţeala, poliţia. Şi, culmea nefericirii, după ce a ieşit din închisoare n-a mai văzut-o niciodată pe prietena lui. Uneori îi părea rău de schimbul făcut – era mai bine să moară decât să rămână viu în felul acela. Acum însă era prea târziu ca să mai schimbe ceva.

— Ai făcut un pact, insistă Wahalla. Ce pact ai făcut?

— Am promis să-mi abandonez visele, spuse el.

Timp de şapte ani plătise preţul schimbului, dar Dumnezeu era generos şi-i dăduse voie să-şi reclădească viaţa. Directorul studioului muzical, chiar cel pe care îl visase în dimineaţa aceea de mai, i-a găsit de lucru şi a devenit singurul lui prieten. A început iar să compună, dar de fiecare dată când munca lui începea să înflorească, se întâmpla ceva şi totul se ducea de râpă.

„Omul distruge ce iubeşte mai mult", îşi aduse aminte de ce-i spusese J.

— Mereu am crezut că era parte a schimbului, spuse el.

— Nu, i-a răspuns Wahalla. Dumnezeu a fost sever. Dar tu ai fost mai aspru ca El.

— Am promis să nu mai cresc niciodată sufleteşte. Am crezut că niciodată n-o să mai fiu sigur pe vorbele mele.

Walkiria i-a luat capul şi i l-a apropiat de sânii ei goi.

— Vorbeşte despre spaime, îi spuse. De spaima pe care am văzut-o lângă tine, când am intrat în restaurant.

— Spaima… Nu ştia cum să înceapă, i se părea că vorbeşte prostii. Spaima nu mă lasă să dorm noaptea, nici să mă odihnesc ziua.

Acum Chris îşi înţelegea îngerul. Trebuia să fie acolo, să asculte tot, pentru că el nu i-ar fi povestit niciodată…

— …acum am o soţie pe care o iubesc, l-am întâlnit pe J., am făcut sfântul Drum la Santiago şi am scris cărţi. Sunt din nou fidel viselor mele, aceasta este spaima mea. Pentru că totul merge pe placul meu – şi ştiu că totul va fi distrus în scurt timp.

Era groaznic să spună aşa ceva. Nu vorbise niciodată cu nimeni – nici măcar cu sine însuşi. Ştia că era şi Chris acolo şi că auzea – şi-i era ruşine.

— Aşa a fost şi cu muzică, a continuat el, chinuindu-se să lase cuvintele să iasă. Şi tot aşa a fost cu tot ce am făcut de atunci. Nimic n-a durat mai mult de doi ani.

A simţit că mâinile Wahallei îi iau medalionul de la gât. S-a ridicat. Nu voia ca ea să aprindă lanterna, nu avea curaj să dea ochii cu Chris.

Dar Wahalla a aprins lanterna şi toţi trei s-au îndreptat spre ieşire, tăcuţi.

— Noi două o să mergem înainte, iar tu rămâi mai în urmă, spuse Wahalla când erau aproape de

ieşirea din tunel.

Paulo era sigur că, la fel că iubita lui de acum paisprezece ani, nici Chris nu va mai avea încredere în el.

— Acum am încredere în ceea ce fac, a încercat să mai spună, înainte ca ele să se depărteze.

Cuvintele sunau ca şi când ar fi cerut iertare, ca o justificare.

Nimeni nu i-a răspuns. Au mai făcut câţiva paşi, şi Wahalla a stins lanterna. Era destulă lumină ca să poată zări drumul.

— Din clipa în care vei pune piciorul afară, spuse Walkiria, jură, pe arhanghelul Mihail, că niciodată – dar NICIODATĂ – n-o să mai ridici mâna împotriva propriei tale persoane.

— Mi-e frică să jur aşa ceva, răspunse el. Pentru că nu ştiu cum să împlinesc jurământul.

— N-ai de ales, dacă vrei să-ţi vezi îngerul.

— N-am ştiut ce-mi făceam mie însumi, şi aş putea continua să mă trădez.

— Acum ştii, răspunse Wahalla. Iar adevărul eliberează.

Paulo a dat din cap.

— O să mai apară multe probleme în viaţa ta. Lucruri grele sau doar trecătoare. Dar, începând din clipa asta, numai mâna lui Dumnezeu va fi răspunzătoare pentru tot – tu n-o să te mai amesteci.

— Jur, pe arhanghelul Mihail.

Amândouă au ieşit. El a aşteptat puţin, apoi a pornit încet. Stătuse în tenebre destul.

Razele, reflectate în piatră, îi arătau drumul. Era o poartă zăbrelită, o poartă care dădea spre o împărăţie interzisă, o poartă care îi dădea fiori – pentru că acolo era împărăţia luminii, iar el trăise mulţi ani în aceea a tenebrelor. O poartă ce părea închisă, dar pe care, cu toate acestea, cine se apropia o descoperea deschisă.

Poarta luminii se afla în faţa lui. Voia să treacă dincolo. Se putea vedea soarele auriu strălucind afară; n-a vrut să-şi pună ochelarii de soare. Avea nevoie de lumină. Ştia că arhanghelul Mihail era lângă el, spulberând tenebrele cu lancea lui.

Ani de zile crezuse în mâna implacabilă a lui Dumnezeu, în pedeapsa Lui. Numai că propria lui mână, nu cea a lui Dumnezeu, era aceea care provocase numai distrugeri. Niciodată, câte zile va mai avea, nu va mai face aşa ceva.

— Rup pactul, spuse către tenebrele minei şi către lumina deşertului. Dumnezeu are dreptul să mă nimicească. Eu n-am acest drept.

Se gândi la cărţile pe care le scrisese şi se simţi fericit. Anul avea să se sfârşească fără necazuri – fiindcă pactul fusese rupt. Cu siguranţă aveau să se mai ivească probleme la muncă, în dragoste, cu căile magiei – lucruri serioase sau trecătoare, cum spusese Wahalla. Dar începând de acum, el avea să lupte alături de îngerul lui păzitor.

— Trebuie că ai făcut un mare efort, îi spuse îngerului. Iar eu, cum-necum, stricam tot, iar tu rămâneai neînţeles.

Îngerul lui îl asculta. Şi el ştia despre pact, şi a fost mulţumit că nu mai trebuia să-şi cheltuiască energia pentru a-l opri pe Paulo să se autodistrugă.

Ajungând la deschizătura porţii, a ieşit. Soarele auriu l-a orbit pentru multă vreme, dar el a ţinut ochii deschişi – avea nevoie de lumină. A zărit siluetele imprecise ale Wahallei şi ale lui Chris, care se apropiau.

— Pune-ţi mâna pe umărul lui, i-a spus Walkiria lui Chris. Fii martoră.

Chris s-a supus.

Wahalla a luat puţină apă din bidonul ei şi i-a făcut o cruce în creştet – ca şi cum l-ar fi botezat din nou. După aceea a îngenuncheat şi le-a cerut şi lor să facă la fel.

— În numele arhanghelului Mihail, pactul a fost cunoscut în ceruri. În numele arhanghelului

Mihail, pactul a fost rupt.

A pus medalia pe creştetul lui şi le-a cerut să repete după ea.

Înger îngeraşul meu,
Ce mi te-a dat Dumnezeu…

Rugăciunea copilăriei reverberă în pereţii muntelui şi se răspândea deasupra deşertului.

Eu sunt slab,
Tu fă-mă tare
Şi-n tot locul mă-nsoţeşte
Şi de rele mă fereşte.
Amin.

— Amin, spuse Chris.
— Amin, repetă el.

Oamenii s-au apropiat. Ochii le străluceau de curiozitate.

— Sunt lesbiene, spuse cineva.

— Sunt nebune, zise altul.

Walkiriile legaseră o basma de alta obţinând un fel de frânghie. Apoi se aşezaseră pe jos, în cerc, cu braţele sprijinite pe genunchi, ţinând basmalele. Wahalla stătea în mijloc, în picioare. Oamenii veneau în număr tot mai mare. Când s-a strâns o mică mulţime, Walkiriile au intonat un psalm:

La râul Babilonului,
Acolo am şezut şi am plâns.
În sălcii, în mijlocul lor,
Am atârnat harpele noastre.

Oamenii se uitau şi nu pricepeau nimic. Nu era prima oară când femeile acelea veneau în oraş. Mai fuseseră, şi vorbeau despre lucruri ciudate – cu toate că unele cuvinte semănau cu acelea pe care le spuneau pastorii de la televizor.

— Fiţi curajoşi – vocea Wahallei era puternică şi hotărâtă. Deschideţi-vă sufletul şi ascultaţi ce vă spune el. Urmaţi visele lui, pentru că numai un om căruia nu-i e ruşine de sine însuşi poate mărturisi gloria lui Dumnezeu.

— Deşertul te ţicneşte, comentă o femeie.

Câţiva s-au îndepărtat repede. Erau sătui de predici religioase.

— Nu există niciun păcat în afară de lipsa dragostei, continuă Wahalla. Fiţi curajoşi, fiţi capabili să iubiţi, chiar dacă dragostea ar părea trădare sau ceva îngrozitor. Bucuraţi-vă de dragoste. Bucuraţi-vă de victorie. Urmaţi-vă inima.

— Imposibil! se auzi o voce din mulţime. Avem obligaţii.

Wahalla se întoarse spre locul de unde se auzise vocea. Vasăzică reuşise – oamenii le ascultau! Spre deosebire de acum cinci ani, când mergeau prin

deşert, ajungeau într-un oraş şi nimeni nu se apropia de ele.

— Avem copii. Avem soţi sau soţii. Trebuie să câştigăm bani, a spus altcineva.

— Îndepliniţi-vă obligaţiile. Dar ele nu vor împiedica niciodată pe cineva să-şi urmeze visele. Amintiţi-vă că visele sunt o manifestare a Absolutului, şi faceţi în viaţa asta numai *lucruri care merită.* Numai cei care vor acţiona astfel vor înţelege marile transformări care vor veni.

„Conspiraţia", gândi Chris în timp ce asculta. Îşi aminti de vremurile când mergea în piaţă şi cânta, împreună cu alţii de la biserică, pentru a salva oamenii de păcat. Pe atunci nu vorbeau despre vremuri noi – vorbeau despre a doua venire a lui Iisus, despre pedepse şi Infern. Nu era o conspiraţie, ca acum.

A început să avanseze prin mulţime şi l-a văzut pe Paulo. Stătea pe o bancă, departe de aglomeraţie. Se îndreptă spre el.

— Cât mai mergem cu ele? l-a întrebat.

— Până ce Wahalla mă învaţă să văd îngeri.

— Dar a trecut aproape o lună.

— Nu se poate să nu mă înveţe. A jurat pe Tradiţie. Şi va trebui să-şi ţină jurământul.

Mulţimea creştea neîncetat. Chris se gândea ce greu trebuia să fie să le vorbeşti acelor oameni.

— N-o să le ia în serios, spuse ea. Nu cu hainele astea, cu caii…

— Se războiesc pentru idei foarte vechi, răspunse Paulo. În ziua de azi soldaţii se camuflează, se maschează, se ascund. Dar vechii războinici mergeau la luptă îmbrăcaţi cu ce aveau ei mai colorat şi mai atrăgător. Voiau ca inamicul să-i vadă. Aveau orgoliul luptei.

— Dar ele de ce au ales să facă asta aşa? De ce predică în piaţa publică, în baruri, în deşert? De ce ne ajută să vorbim cu îngerii?

El şi-a aprins o ţigară.

— Tu crezi că e o joacă a lor, spuse Paulo. Dar există o conspiraţie.

Ea a râs. Dacă ar fi avut dreptate Paulo, i-ar fi spus dinainte. Da' de unde, nu era nicio conspiraţie.

Ea inventase termenul, pentru că prietenii soţului păreau agenţi secreţi, preocupaţi cu ce spuneau sau nu trebuia să spună în faţa celorlalţi, schimbând mereu vorba – deşi juraseră, cu mâna pe inimă, că nu exista nimic ocult în Tradiţie.

Dar acum Paulo vorbea serios.

— Porţile Paradisului s-au deschis din nou, spuse el. Dumnezeu l-a îndepărtat pe îngerul care păzea poarta cu sabia de foc. Un timp – nimeni nu ştie cât – oricine poate intra, dacă înţelege că porţile sunt deschise.

În timp ce vorbea cu Chris, Paulo şi-a adus aminte de mina de aur părăsită. Până atunci – asta era cu o săptămână în urmă – alesese să rămână dincoace de poarta Paradisului.

— Cine garantează că e aşa? întrebă ea.

— Credinţa. Şi Tradiţia, veni răspunsul lui.

S-au dus la un vânzător ambulant şi au cumpărat îngheţată. Wahalla continua să vorbească, iar discursul ei parcă nu se mai termina. Peste puţin timp aveau să reprezinte piesa aceea stranie de teatru în care îi foloseau pe spectatori – şi abia atunci manifestaţia se va fi terminat.

— Toţi ştiu de porţile deschise? întrebă ea.

— Câţiva şi-au dat seama, şi-i mai cheamă şi pe alţii. Dar e o problemă.

Paulo a arătat spre mijlocul pieţei.

— Să presupunem că acolo e Paradisul. Şi fiecare se află într-un anume loc în piaţă.

— Fiecare va avea de parcurs un drum diferit ca să ajungă acolo.

— De aceea oamenii vorbesc cu îngerii lor. Pentru că numai aceştia cunosc cel mai bun drum. Nu foloseşte la nimic să-i întrebi pe alţii.

„Urmaţi-vă visele, riscaţi!", o auzea pe Wahalla.

— Cum va fi lumea asta?

— Va fi doar a celor care au pătruns în Paradis, răspunse Paulo. Lumea „Conspiraţiei", cum i-ai spus tu. Lumea oamenilor capabili să vadă transformările prezentului, al oamenilor cu curajul de a-şi trăi visele, de a-şi asculta îngerii. O lume a tuturor celor care cred în ea.

S-a auzit un murmur în mulţime. Chris ştia că piesa de teatru începuse. Vrusese să meargă s-o vadă; dar Paulo îi spunea lucruri mult mai importante.

— Timp de secole, am plâns la râul Babilonului, continuă Paulo. Ne-am atârnat harpele, ni se interzisese să cântăm, am fost urmăriţi, masacraţi, dar niciodată n-am uitat că exista un Pământ al Făgăduinţei. Tradiţia a supravieţuit în pofida tuturor relelor.

Am învăţat să luptăm, suntem căliţi în luptă. Acum oamenii vorbesc iar de spiritualitate, ceea ce, cu câţiva ani în urmă, părea un lucru pentru ignoranţii plini de bani, şi există un fir invizibil care-i uneşte pe cei care se află de partea luminii, ca basmalele legate acum de Walkirii. Iar firul ăsta formează de fapt un cordon puternic, strălucitor, ţinut de îngeri, un parapet pe care cei mai sensibili îl văd şi pe care ne putem sprijini. Pentru că suntem mulţi, răspândiţi în lumea întreagă. Uniţi de aceeaşi credinţă.

— În fiecare zi lumea asta are alt nume, spuse ea. Noua Eră, A Şasea Rasă Aurită, Al Şaptelea Fulger…

— Dar e aceeaşi lume. Îţi garantez.

Chris s-a uitat la Wahalla, în mijlocul pieţei, cum vorbea despre îngeri.

— Şi de ce încearcă să-i convingă pe toţi?

— Nu, nu încearcă. Am venit din Paradis, ne-am împrăştiat pe pământ, şi acum ne întoarcem. Wahalla le cere oamenilor să plătească preţul acestei întoarceri.

Chris îşi aminti de cele petrecute în mină.

— Uneori preţul e foarte mare.

— Se poate. Dar sunt oameni dispuşi să plătească. Ei ştiu că vorbele Wahallei sunt adevărate, pentru că le amintesc despre ceva uitat. Cu toţii purtăm încă în suflet amintirile şi viziunile din Paradis.

Pot trece ani fără să ne amintim – până ce se întâmplă ceva: un copil, o pierdere serioasă, senzaţia unui pericol iminent, un apus de soare, o carte, o melodie sau un grup de femei cu haine de piele, vorbind despre Dumnezeu. Orice. Deodată, oamenii îşi amintesc.

Asta face Wahalla acum. Le aminteşte că există un loc. Unii ascultă, alţii nu – aceştia vor trece de porţi fără să observe.

— Dar ea vorbeşte de noua lume.

— Sunt doar vorbe. În realitate, ele şi-au luat harpele din sălcie şi cântă din nou – şi milioane de oameni din lumea întreagă cântă iar bucuria Pământului Făgăduinţei. Nimeni nu mai este singur.

Au auzit zgomotul copitelor de cai. Piesa de teatru se terminase. Paulo porni înspre maşină.

— De ce nu mi-ai vorbit despre astea niciodată? întrebă ea.

— Pentru că le ştiai deja.

Da, le ştia. Dar numai acum îşi adusese aminte.

Walkiriile se îndreptau acum spre Valea Morţii. Mergeau din oraş în oraş cu caii lor, cu bicele, cu basmalele, hainele ciudate. Şi vorbeau despre Dumnezeu. Paulo şi Chris erau tot cu ele. Când se opreau la marginea oraşelor, ei dormeau la hotel. Când se opreau în mijlocul deşertului, dormeau în maşină. Ele aprindeau un foc – şi astfel deşertul înceta să mai fie periculos noaptea – animalele nu se apropiau. Adormeau ascultând urletul coioţilor şi privind stelele.

După seara din mină, Paulo a început să practice stabilirea legăturii. Îi era teamă că nu cumva Chris să creadă că el nu ştia prea bine să o înveţe.

— Îl cunosc pe J., spuse ea când a venit vorba.

Nu trebuie să mă convingi pe mine de nimic.

— Şi iubita mea de pe vremuri cunoştea persoana care mă învăţa pe mine, i-a răspuns el.

Se aşezau amândoi în fiecare seară, distrugeau bariera celei de-a două minţi, se rugau îngerului lor şi-i invocau prezenţa.

— Eu cred în lumea asta nouă, îi spuse lui Chris odată, după ce terminaseră încă un exerciţiu de conectare.

— Sunt sigură că aşa este. Dacă n-ar fi aşa, n-ai face lucrurile pe care le faci.

— Da, dar nu ştiu dacă mă port la înălţimea cerinţelor.

— Fii generos cu tine însuţi, i-a răspuns ea. Dai tot ce ai mai bun în tine – şi puţini oameni pleacă în lume pe urmele îngerilor lor. Nu uita că ai rupt pactul.

Pactul rupt acolo, în mină: J. o să fie fericit! Cu toate că Paulo era aproape sigur că ştia tot şi de aceea nu se împotrivise călătoriei prin deşert.

După ce terminau exerciţiile de conectare, vorbeau ore întregi despre îngeri. Dar vorbeau numai ei doi – Wahalla nu mai pomenise niciodată nimic despre asta.

Într-o seară, după ce vorbiseră amândoi, s-a dus s-o caute pe Walkirie.

— Cunoşti bine Tradiţia, i-a spus. Nu poţi întrerupe un proces început.

— Dar nu întrerup nimic, i-a răspuns ea.

— Eu în scurtă vreme va trebui să mă întorc în Brazilia. Şi mai trebuie să aibă loc iertarea. Şi rămăşagul.

— Nu întrerup niciun proces, a repetat ea.

I-a propus să facă o plimbare mai lungă, pe jos, prin deşert. S-au aşezat unul lângă altul şi au privit apusul de soare, au vorbit despre ritualuri şi ceremonii. Wahalla l-a întrebat despre cum iniţia J., iar Paulo a vrut să ştie ce rezultate avusese cu predica în deşert.

— Pregătesc drumul, spuse ea fără chef. Îmi îndeplinesc partea mea, sper s-o duc până la capăt. Abia după aia voi şti care e pasul următor.

— Cum o să ştii când e momentul să te opreşti?

Wahalla i-a arătat zarea.

— Trebuie să dăm unsprezece rotocoale deşertului, să trecem de unsprezece ori prin aceleaşi locuri, să repetăm de unsprezece ori aceleaşi lucruri. Asta a fost tot ce mi s-a spus că trebuie să fac.

— Maestrul tău ţi-a spus?

— Nu. Arhanghelul Mihail.

— Şi al câtelea tur e ăsta?

— Al zecelea.

Walkiria se sprijini de umărul lui Paulo şi rămase multă vreme tăcută. El ar fi vrut să-i mângâie părul, să-i aşeze capul în poală – cum făcuse ea cu el în mină părăsită. Era o războinică, dar avea şi ea nevoie de puţină odihnă.

A stat o vreme în cumpănă, dar până la urmă a renunţat. S-au întors amândoi la locul de popas.

Pe măsură ce treceau zilele, în mintea lui Paulo a încolţit bănuiala că Wahalla îl iniţia de fapt în tot ce trebuia să ştie – dar în felul lui Took, fără a-i arăta direct calea. Din clipa aceea, a început să observe tot ce făceau Walkiriile; poate descoperea vreo pistă, vreo învăţătură, vreo practică nouă. Şi, când Wahalla l-a chemat să vadă apusul de soare în deşert – aşa făcea mereu în ultima vreme – s-a hotărât să aducă vorba despre asta.

— Nimic nu te împiedică să mă iniţiezi direct, i-a spus el. Nu eşti o maestră. Nu eşti ca Took, sau că J., sau ca mine însumi – noi cunoaştem două Tradiţii.

— Ba sunt o maestră. Am învăţat prin revelaţii. E adevărat că n-am făcut cursuri, n-am participat la *covens*[13], nici nu m-am înscris în societăţi secrete. Dar ştiu multe lucruri pe care tu nu le ştii, pentru că m-a învăţat arhanghelul Mihail.

— De aceea sunt şi eu aici. Ca să învăţ.

Amândoi stăteau pe nisip, sprijiniţi de o stâncă. Wahalla îi ceru lui Paulo să-şi depărteze picioarele.

— Am nevoie de afecţiune, spuse ea. Am nevoie de multă afecţiune.

Paulo şi-a desfăcut picioarele. Wahalla s-a ridicat şi a venit să se aşeze între ele, cu capul în poala lui. Au stat aşa multă vreme, tăcuţi, privind orizontul. Paulo a vorbit primul. Nu-i plăcea ce avea să spună, dar trebuia.

— Ştii, eu o să plec în curând.

A aşteptat o reacţie. Ea n-a spus nimic.

— Trebuie să învăţ să am viziunea îngerului. Cred că tu mă înveţi, dar eu nu pricep.

— Nu. Învăţăturile mele sunt clare ca soarele deşertului.

Paulo i-a mângâiat părul roşcat care i se revărsase în poală.

— Ai o nevastă frumoasă, spuse Wahalla.

Paulo a înţeles aluzia şi şi-a retras mâna.

Când s-a întors la Chris, în noaptea aceea, i-a zis ce-i spusese Wahalla despre ea. Chris a zâmbit şi n-a spus nimic.

Şi-au continuat drumul împreună. Dar şi după afirmaţia Wahallei despre claritatea învăţăturilor ei, Paulo tot era atent la tot ce făceau Walkiriile. Însă rutina zilnică nu se schimba aproape deloc: mergeau, vorbeau în pieţele publice, îndeplineau ritualuri pe care el le ştia deja, şi-şi vedeau de drum mai departe. Şi iubeau. Iubeau bărbaţii care le ieşeau în cale. În general călători solitari, călare pe motociclete impozante, cu suficient curaj pentru a se apropia de grup. Când se întâmpla asta, exista o înţelegere tacită – ca Wahalla să aibă dreptul la prima alegere. Dacă pe ea n-o interesa, oricare se putea apropia de nou-venit.

Bărbaţii nu ştiau de înţelegere. Aveau impresia că erau cu femeia pe care o aleseseră ei – deşi alegerea fusese făcută mai înainte. De către ele.

Walkiriile beau bere şi vorbeau despre Dumnezeu. Îndeplineau ritualuri sacre şi se iubeau printre stânci. În oraşele mai mari mergeau în piaţa publică să pună în scenă ciudată piesă de teatru care implica şi câţiva oameni din asistenţă.

La sfârşit, le cereau să contribuie cu câteva monede. Wahalla nu participa niciodată la spectacol – dar conducea tot ce se petrecea acolo şi apoi trecea cu basmaua printre cei prezenţi. Reuşea întotdeauna să strângă destui bani.

În fiecare seară, înainte ca Wahalla să vină să-l cheme pe Paulo pentru a se plimba prin deşert, el şi Chris practicau conectarea şi vorbeau despre îngerii lor. Deşi canalul nu era complet deschis, simţeau prezenţa unei protecţii constante, a unei iubiri şi a păcii. Auzeau fraze fără sens, aveau unele intuiţii, dar de multe ori singura senzaţie era aceea a bucuriei, nimic mai mult. Dar ştiau că vorbesc cu îngerii şi că îngerii erau mulţumiţi.

Da, îngerii erau mulţumiţi pentru că fuseseră iarăşi contactaţi. Oricine se hotăra să vorbească cu ei descoperea că nu era pentru prima oară. Vorbiseră şi înainte, în copilărie, când apăreau sub

forma unor „prieteni imaginari”, tovarăşi de lungi conversaţii şi de joacă, alungând răul şi pericolele.

Toţi copiii vorbeau cu îngerii lor păzitori – până în faimoasa zi în care părinţii observau că fiul vorbea cu oameni care „nu existau”. Erau intrigaţi, dădeau vina pe excesul de imaginaţie infantilă, consultau pedagogi şi psihologi şi ajungeau la concluzia că cel mic trebuia să termine cu tipul acela de comportament. Părinţii insistau mereu pe lângă copiii lor spunându-le că nu existau prieteni imaginari – poate fiindcă uitaseră că şi ei vorbiseră cu îngerii cândva. Sau cine ştie, poate se gândeau că trăiesc într-o lume în care nu mai era loc pentru îngeri. Dezamăgiţi, îngerii se întorceau lângă Dumnezeu, pentru că ştiau că nu-şi pot impune prezenţa.

Dar acum începea o lume nouă. Îngerii ştiau unde sunt porţile Paradisului şi aveau să-i conducă acolo pe toţi cei care credeau în ei. Şi poate că nici nu trebuia să creadă – era de ajuns să *aibă nevoie* de îngeri, şi atunci ei se întorceau bucuroşi.

Paulo îşi petrecea nopţile frământându-se cu întrebarea de ce se purta Wahalla aşa – amânând lucrurile.

Chris ştia răspunsul. Şi Walkiriile îl ştiau – fără ca nimeni din grup să fi făcut vreo indiscreţie în privinţa asta.

Chris aştepta lovitura. Mai devreme sau mai târziu avea să se întâmple. De aceea Walkiria nu se debarasase de ei, nu-i iniţiase în cealaltă parte a întâlnirii cu îngerul.

Într-o seară, au apărut nişte munţi enormi pe partea dreaptă a şoselei. Apoi şi partea stângă s-a umplut de creste şi de canioane, în timp ce un uriaş platou de sare, strălucitor, se forma în mijloc. Ajunseseră în Valea Morţii.

Walkiriile au făcut tabără aproape de Furnace Creek – singurul loc, pe o rază de mulţi kilometri, de unde se putea lua apă. Chris şi Paulo au rămas cu ele, fiindcă singurul hotel din Valea Morţii era ocupat.

În noaptea aceea, tot grupul s-a aşezat în jurul focului, sporovăind despre bărbaţi, cai şi – pentru prima oară după multe zile – despre îngeri. Cum făceau totdeauna înainte de culcare, Walkiriile şi-au legat basmalele şi au mai recitat o dată psalmul cu râul din Babilon şi harpele atârnate în sălcii. Nu puteau uita niciodată că erau războinice.

După ritual, liniştea a coborât peste tabără şi s-au dus cu toţii să se culce. Cu toţii, mai puţin Wahalla. S-a îndepărtat puţin şi a rămas multă vreme contemplând cerul. I-a cerut arhanghelului Mihail să i se arate pe mai departe, să-i dea sfaturile cele bune şi să-i dea putere în continuare.

„Tu i-ai învins în luptă pe ceilalţi îngeri", s-a rugat ea. „învaţă-mă să înving şi eu. Să las să se împrăştie turma asta de opt persoane – pentru ca într-o zi să ajungem să fim cu miile, cu milioanele. Iartă-mi greşelile şi întăreşte-mi inima. Dă-mi putere să fiu bărbat şi femeie, dură şi gingaşă.

Fie că vorba mea să fie lancea ta.

Fie ca iubirea mea să fie cumpăna ta."

S-a închinat şi a rămas liniştită, ascultând urletul unui coiot în depărtare. Nu-i era somn, şi a început să se gândească la viaţa ei. Şi-a amintit de vremurile când nu era decât o simplă funcţionară la Chase Manhattan Bank, iar viaţa ei se rezuma la cei doi copii şi la soţul ei.

— Dar mi s-a arătat îngerul, vorbi ea spre deşertul tăcut. Mi s-a arătat plin de lumină şi mi-a

cerut să îndeplinesc misiunea asta. Nu m-a obligat, nu m-a amenințat, nici nu mi-a promis recompense. Doar mi-a cerut.

A lăsat totul baltă chiar de a doua zi şi s-a dus în deşertul Mojave. A început să predice singură, să vorbească despre porţile deschise ale Paradisului. Soţul a cerut divorţul şi a obţinut să-i fie încredinţaţi copiii. Ea nu înţelegea prea bine de ce făcuse toate astea, dar, de fiecare dată când plângea de amărăciune şi de singurătate, îngerul îi aducea exemplele altor femei care acceptaseră solia lui Dumnezeu; se referea la Fecioara Măria, la Sfânta Tereza, la Ioana d'Arc. Spunea că lumea nu avea nevoie decât de exemple, de oameni capabili să-şi trăiască visele şi să lupte pentru ideile lor.

A stat aproape un an în apropiere de Las Vegas.

A cheltuit repede puţinii bani pe care a reuşit să-i ia cu ea, a suferit de foame şi a dormit sub cerul liber. Până ce într-o zi i-a căzut în mână o poezie.

Versurile povesteau istoria unei sfinte, Maria Egipteanca. Ea mergea spre Ierusalim şi nu avea bani să plătească traversarea unui râu. Barcagiul, uitându-se la frumoasa femeie care-i ieşise în cale, i-a spus că, deşi nu avea bani, avea totuşi trupul ei. Atunci Maria Egipteanca i s-a dat barcagiului. Când a ajuns la Ierusalim, i-a apărut un înger care a binecuvântat-o pentru gestul ei. După ce a murit, a fost canonizată de către Biserică, deşi în zilele noastre nu-şi mai aduce aminte aproape nimeni de asta.

Wahalla a luat istorisirea ca pe un semn. Predică numele Domnului ziua şi de două ori pe săptămână mergea prin cazinouri, agăţa câte un iubit bogat şi făcea rost de bani. Niciodată nu l-a întrebat pe înger dacă ce făcea era bine – dar nici el nu i-a spus nimic. În scurt timp, îndrumate de mâna invizibilă a altor îngeri, au apărut şi tovarăşele ei, una câte una.

— Mai lipseşte doar un tur, spuse iar, cu voce tare, spre deşertul mut. Mai lipseşte doar un tur pentru că misiunea să fie îndeplinită iar eu să mă pot întoarce în lume. Nu ştiu ce mă aşteaptă, dar vreau să mă întorc. Am nevoie de iubire, de afecţiune, am nevoie de un bărbat care să mă protejeze pe pământ, aşa cum îngerul meu mă apără în cer. Mi-am îndeplinit partea mea; nu mă căiesc, dar a fost foarte greu.

Şi-a făcut iar semnul crucii şi s-a întors în tabără.

La întoarcere, i-a văzut pe cei doi brazilieni şezând în faţa focului, privind flăcările.

— Câte zile mai sunt ca să se facă patruzeci?

— Unsprezece.

— Atunci mâine, la zece noaptea, în Canionul de Aur, o să te fac să accepţi iertarea. Ritualul care Doboară Ritualuri.

Paulo s-a speriat. Avea dreptate! Răspunsul fusese tot timpul sub ochii lui!

— În ce fel? întrebă.

— Prin ură, răspunse Wahalla.

— Bine, spuse el, încercând să nu pară surprins.

Dar Wahalla ştia că Paulo nu folosise niciodată ura în Ritualul care Doboară Ritualuri.

I-a lăsat pe cei doi şi s-a dus la locul unde dormea Rotha. Şi-a trecut mâna cu afecţiune prin părul ei până ce fata s-a trezit – poate era în legătură cu îngerii care apar în vise, iar Wahalla nu voia să-i întrerupă brusc conversaţia.

Rotha a deschis în sfârşit ochii.

— Mâine o să înveţi să accepţi iertarea, spuse Wahalla. Şi curând o să-ţi poţi vedea şi îngerul.

— Dar sunt deja o Walkirie.

— Desigur. Chiar dacă n-o să reuşeşti să-ţi vezi îngerul, vei rămâne o Walkirie.

Rotha zâmbi. Avea 23 de ani şi era mândră că umbla prin deşert cu Wahalla.

— Să nu-ţi pui hainele de piele mâine, de la răsăritul soarelui până se termină Ritualul care Doboară Ritualuri.

A îmbrăţişat-o cu afecţiune.

— Acum du-te iar la culcare, spuse ea.

Paulo şi Chris au mai stat aproape o jumătate de oră privind focul. Apoi şi-au făcut din haine căpătâi şi s-au pregătit să se culce. În fiecare oraş mare pe unde treceau se gândeau să cumpere nişte saci de dormit, dar nu aveau răbdare să intre prin magazine după cumpărături. În plus, trăiau cu speranţa că vor găsi un hotel. De aceea, dacă

trebuia să rămână în tabără cu Walkiriile, se vedeau obligaţi să doarmă în maşină sau aproape de foc. Părul celor doi fusese pârlit de mai multe ori de scântei, dar nu se întâmplase nimic grav până atunci.

— Ce-a vrut să spună? a întrebat Chris după ce s-au culcat.

— Nimic important.

Lui Paulo îi era somn, în plus mai şi băuse ceva.

Dar Chris a insistat. Avea nevoie de un răspuns clar.

— Totul în viaţă e un ritual, i-a spus Paulo. Şi pentru vrăjitori, şi pentru cei care n-au auzit în viaţa lor de vrăji. Şi unii, şi ceilalţi încearcă mereu să-şi îndeplinească, pe cât de bine posibil, propriile ritualuri.

Faptul că vrăjitorii aveau ritualuri era de înţeles pentru Chris. Şi viaţa obişnuită avea ritualuri – căsătorii, botezuri, studii – era de înţeles.

— Nu, nu mă refer la lucrurile astea evidente, a continuat el nerăbdător – voia să doarmă, dar ea s-a făcut că nu pricepe iritarea din vocea lui. Spun că totul este ritual. Aşa cum o slujbă la biserică este un ritual, compus din mai multe părţi, şi ziua din viaţa fiecărui om este tot un ritual. Un ritual elaborat cu grijă, pe care el încearcă să-l execute cu precizie, fiindcă îi e frică să nu se ducă totul de râpă dacă greşeşte în cine ştie ce părticică. Numele acestui ritual este **RUTINA.**

S-a sculat în capul oaselor. Era moleşit din cauza berii şi, dacă ar fi rămas culcat, n-ar fi apucat să termine ce avea de spus.

— Cât timp suntem tineri, nimic nu e foarte grav. Dar încet-încet acest complex de ritualuri zilnice se solidifică şi începe să ne comande. Dacă lucrurile încep să meargă mai mult sau mai puţin cum voiam noi, nu mai îndrăznim să rupem ritualul şi să riscăm. Ne prefacem că ne plângem, dar ne mulţumim cu faptul că toate zilele sunt la fel. Cel puţin nu există un pericol neaşteptat. În

felul acesta nu reuşim decât să evităm orice înflorire, orice creştere interioară sau exterioară, cu excepţia celor prevăzute deja de ritual: atâţia copii, atâtea promovări, atâtea câştiguri financiare. Şi, când ritualul se consolidează, omul devine sclavul lui.

— Li se întâmplă şi vrăjitorilor sau magilor?

— Sigur. Folosesc ritualul pentru contactul cu lumea invizibilă, pentru a anihila cea de-a doua minte şi a pătrunde în Extraordinar. Dar şi pentru noi terenul cucerit devine familiar. Trebuie să pleci spre noi tărâmuri. De obicei, orice mag, orice vrăjitoare se teme să schimbe ritualul. Se teme de necunoscut, se teme că nu cumva noile ritualuri să nu funcţioneze – e o teamă iraţională, foarte puternică, ce nu dispare niciodată fără ajutor.

— Şi ce e Ritualul care Doboară Ritualuri?

— Dat fiind că magul nu reuşeşte să-şi schimbe ritualurile, Tradiţia decide să schimbe magul. E un fel de Teatru Sacru, în care el trebuie să trăiască viaţa unui nou personaj.

Paulo s-a întins la loc, s-a întors pe o parte şi s-a prefăcut că doarme. Dacă ea voia să ştie mai mult? Dacă voia să ceară şi alte explicaţii, dacă voia să afle de ce spusese Walkiria „ură”?

Niciodată în Teatrul Sacru nu se invocau sentimentele josnice. Dimpotrivă, cei care participau încercau să intre în contact cu Binele, să trăiască personaje puternice, luminate. În felul acesta se convingeau că erau mai buni decât îşi imaginau şi – dacă credeau aşa ceva – vieţile lor se schimbau.

La fel se întâmpla dacă intrau în contact cu sentimente josnice. Magul ajungea să creadă că era mai rău decât îşi închipuia.

Şi-au petrecut după-amiaza următoare făcând o vizită la Canionul de Aur – o serie de defileuri pline de curbe sinuoase, cu pereţi de circa şase metri înălţime. La apusul soarelui, pe când făceau exerciţiul de conectare, au înţeles de ce locul avea un asemenea nume: razele se reflectau în milioane de fragmente minerale încrustate în rocă, ceea ce făcea că pereţii să pară de aur.

— La noapte o să fie lună plină, spuse Paulo.

Văzuseră deja luna plină în deşert; era un spectacol extraordinar.

— Azi m-am trezit cu gândul la un pasaj din Biblie, continuă el. Un fragment din Solomon: „E bine să te ţii de una şi de cealaltă să nu te desfaci; că cine se teme de Dumnezeu va scăpa din toate".

— Ciudat text, spuse Chris.

— Foarte ciudat.

— Îngerul meu îmi vorbeşte tot mai des. Acum înţeleg perfect ce ai spus în mină, pentru că niciodată n-am crezut că se poate întâmpla aşa ceva.

El era foarte mulţumit. Au admirat împreună căderea serii; de data asta Wahalla n-a mai venit să se plimbe cu el.

Acum nu mai erau pietricelele strălucitoare pe care le văzuseră după-amiază. Luna arunca o lumină stranie, fantasmagorică, în defileu. Îşi puteau auzi propriii paşi pe nisip, şi mergeau fără să vorbească, atenţi la orice zgomot. Nu ştiau unde se adunaseră Walkiriile.

Ajunseseră aproape de capăt, unde despicătura se lărgea, formând un spaţiu mai mare. Nici urmă de ele.

Chris a rupt tăcerea.

— Poate s-au răzgândit, spuse ea.

Dar şi ea ştia că Wahalla avea să prelungească jocul acela cât mai mult. Numai că ea voia să se sfârşească imediat.

— Animalele au ieşit din văgăuni. Mi-e frică de şerpi, continuă ea. Hai să mergem.

Dar Paulo privea în sus.

— Ia uite, spuse. Nu s-au răzgândit.

Chris i-a urmărit privirea. Din înaltul stâncii care forma peretele drept al despicăturii, o siluetă feminină privea spre ei.

Ea s-a înfiorat.

Altă siluetă de femeie apăru sus. Apoi alta. Chris s-a dus în mijlocul drumului; de acolo a putut vedea încă trei femei pe partea cealaltă.

Mai lipseau două.

— Bine aţi venit la teatru! vocea Wahallei s-a multiplicat în ecouri, între pereţii de piatră. Spectatorii au sosit şi aşteaptă spectacolul!

Aşa îşi începeau Walkiriile piesele din piaţa publică. „Dar eu nu sunt în piesă", gândi Chris. Poate că ar fi trebuit să suie şi ea sus pe stâncă.

— Aici, preţul de la intrare se plăteşte la ieşire, continuă vocea, repetând spusele din pieţe. Poate fi scump sau putem da banii înapoi. Vrei să rişti?

— Vreau, răspunse Paulo.

— La ce bun toate astea? strigă deodată Chris. La ce bun atâtea scenarii, ritualuri după ritualuri, atâta balamuc ca să vezi un înger? Nu e de ajuns conectarea, conversaţia cu el? De ce nu vă purtaţi ca toţi ceilalţi, de ce nu simplificaţi contactul cu Dumnezeu sau cu tot ce-i sfânt în lumea asta?

N-a răspuns nimeni nimic. Paulo îşi spuse că soţia strică tot.

— Ritualul care Doboară Ritualuri, spuse o Walkirie, din înaltul stâncii.

— Tăcere! strigă Wahalla. Spectatorii nu se manifestă decât la sfârşit! Aplaudă sau pleacă, dar plătesc intrarea!

În sfârşit, apăru Wahalla. Îşi legase basmaua pe cap ca un amerindian. Obişnuia să facă asta când făceau rugăciunile, la sfârşitul zilei. Era coroana ei.

Adusese cu ea o fată desculţă, în bermude şi tricou. Când au ajuns mai aproape şi lumină le-a căzut pe chipuri, Chris a văzut că era una dintre

Walkirii – cea mai tânără din grup. Fără hainele de piele şi aerul agresiv, se vedea că abia dacă era o copilă.

A împins-o pe fată în faţa lui Paulo. A început să deseneze un pătrat uriaş în jurul lor. La fiecare colţ se oprea şi spunea nişte cuvinte. Paulo şi fata repetau cuvintele latineşti – dar copila a greşit de câteva ori, aşa că a trebuit să o ia de la capăt.

„Nici măcar n-are habar ce spune", gândi Chris.

Nici pătratul, nici cuvintele nu făceau parte din spectacolul prezentat prin pieţe.

Când a terminat de trasat linii pe nisip, le-a cerut celor doi să vină mai aproape; dar ei rămăseseră în pătrat, iar ea – în afara lui.

Wahalla s-a întors spre Paulo, l-a privit în ochi şi i-a dat biciul ei.

— Războinice, eşti prizonierul destinului tău – prin puterea acestor linii şi a acestor nume sacre. Războinice învingător în bătălie, te afli în castelul tău şi vei primi recompensa.

Paulo şi-a imaginat zidurile castelului. Din clipa aceea defileul, Walkiriile, Chris, Wahalla – totul şi-a pierdut orice importanţă.

Era un actor în Teatrul Sacru. Ritualul care Doboară Ritualuri.

— Prizoniero – se întoarse Wahalla spre fată – înfrângerea ta este umilitoare. N-ai ştiut să-ţi aperi cu onoare armată. Walkiriile vor veni din ceruri să-ţi culeagă trupul când vei fi murit. Dar, până atunci, vei primi binemeritata pedeapsă a învinşilor.

Brusc, i-a rupt bluza fetei.

— Începe spectacolul! Iată, războinice, trofeul tău!

A împins-o pe fată cu putere. Ea a căzut rău, şi-a julit genunchiul. Pe picior a apărut un firicel de sânge.

Paulo a îngenuncheat lângă ea. Mâinile lui strângeau biciul Wahallei, care parcă avea viaţă proprie. Asta l-a speriat, şi pentru câteva clipe a

ieşit dintre zidurile imaginare ale castelului şi a revenit în defileu.

— E rănită, spuse Paulo. Are nevoie de îngrijiri.

— Războinice, acesta e trofeul tău! repetă Wahalla, îndepărtându-se. Femeia care cunoaşte secretul pe care-l cauţi. Smulge-i secretul, sau renunţă pentru totdeauna.

„Non nobis, Domine, non nobis. Sed nomini Tuo da Gloriam”[41], spuse încet, repetând deviza templierilor. Trebuia să ia repede o hotărâre. Îşi aminti epoca în care nu credea în nimic, dar şi aşa, lucrurile deveneau ceea ce erau: adevăr.

Se afla în faţa Ritualului care Doboară Ritualuri.

Un moment sacru în viaţa unui mag.

Iar în faţa lui stătea o copilă.

„Sed nomini Tuo da Gloriam”, repetă el. Şi în clipa următoare îşi înveşmântă trupul astral cu pielea personajului sugerat de Wahalla. Ritualul care Doboară Ritualuri începea să se ivească. Nimic nu mai conta – doar calea aceea necunoscută, femeia speriată de la picioarele lui şi un secret care trebuia să fie smuls. Începu să dea târcoale victimei, amintindu-şi de vremurile când alta era morala – să le posezi pe femei, asta făcea parte din legile luptei. Pentru asta îşi riscau bărbaţii vieţile în bătălii: pentru aur şi pentru femei.

— Am învins! îi strigă fetei. Iar tu ai pierdut!

A îngenuncheat şi a apucat-o de păr. Ea-l privea fix.

— Vom învinge, spuse fata. Cunoaştem legile victoriei.

El a trântit-o din nou la pământ cu un gest violent.

— Legea victoriei e să învingi.

— Voi credeţi că aţi câştigat, continuă prizonieră. Doar o bătălie, asta aţi câştigat. Noi vom învinge.

Cine era femeia aceea care îndrăznea să vorbească aşa cu el? Avea un trup frumos – dar

asta putea să mai aştepte. Trebuia să descopere secretul pe care-l căuta de atâta vreme.

— Învaţă-mă viziunea îngerului, spuse, încercând să vorbească cu o voce calmă. Şi vei fi eliberată.

— Sunt liberă.

— Nu, nu cunoşti legile victoriei, spuse el. De asta v-am învins.

Femeia a părut că şovăie. Bărbatul vorbea despre legi.

— Vorbeşte-mi despre aceste legi, i-a răspuns ea. Iar eu îţi voi spune taina îngerului.

Prizoniera propunea un schimb. El putea s-o tortureze, s-o distrugă. Ea stătea acolo, la picioarele lui – dar, cu toate astea, propunea un schimb.

„E o femeie ciudată”, îşi spuse. Poate că nu mărturisea sub tortură. Mai bine făcea schimbul. Avea să-i spună cele cinci legi ale victoriei, oricum ea nu avea să iasă vie de aici.

— Legea Morală: trebuie să lupţi de partea dreptăţii, aşa o să învingi. Legea Vremii: un război pe ploaie e diferit de unul pe timp de soare, o bătălie iarna e diferită de o bătălie pe timp de vară.

Acum putea s-o înşele. Dar nu reuşea să inventeze pe loc legi false. Femeia ar fi observat şovăiala lui.

— Legea Spaţiului, continuă el, spunând adevărul. Un război într-un defileu e diferit de unul pe câmpie. Legea Alegerii: războinicul ştie să-l aleagă pe cel ce-i va da sfaturi şi pe cel care-i va fi alături în luptă. Un conducător nu se poate înconjura de laşi sau trădători.

S-a oprit puţin, gândindu-se dacă să continue.

Dar spusese deja patru legi.

— Legea Strategiei, spuse, într-un târziu. Modul în care se plănuieşte o luptă.

Asta era tot. Ochii fetei străluceau.

— Acum vorbeşte-mi despre îngeri.

Ea-l privea fără o vorbă. Obţinuse formula, acum era prea târziu. Acei războinici viteji nu pierduseră niciodată nicio bătălie – şi legenda spunea că se foloseau de cele cinci legi ale victoriei. Acum le ştia şi ea.

Chiar dacă nu-i mai foloseau la nimic, ştia. Putea să moară liniştită. Merita pedeapsa care urma.

— Vorbeşte-mi despre îngeri, repetă războinicul.

— Nu, n-o să-ţi spun nimic despre îngeri.

Privirea războinicului s-a întunecat, iar ea era mulţumită. Se temea de asta – că nu cumva războinicul să se lase călăuzit de Legea Morală şi să-i cruţe viaţa. Nu merita aşa ceva. Era vinovată – zeci, sute de vini strânse în tot timpul scurtei sale vieţi. Îşi dezamăgise părinţii, îi dezamăgise pe bărbaţii care se apropiaseră de ea. Îi dezamăgise pe războinicii care luptaseră alături de ea. Trebuia să se lase prinsă – era slabă. Merita pedeapsa.

— Ura! au auzit strigând din depărtare o voce de femeie. Sensul ritualului e ura!

— Am făcut un schimb, repetă războinicul – şi de data asta vocea îi era tăioasă ca oţelul. Eu mi-am îndeplinit partea mea.

— N-o să mă laşi să plec vie, spuse ea. Dar cel puţin am obţinut ce voiam. Chiar dacă n-o să-mi mai folosească la nimic.

„Ură!” Vocea depărtată a femeii îşi făcuse efectul. El a dat frâu liber celor mai urâte sentimente.

Ura creştea în inima războinicului.

— O să suferi, îi spuse, chinurile cele mai groaznice pe care le-a suferit vreodată cineva.

— Voi suferi.

„Merit să sufăr”, se gândea. Merita durerea, pedeapsa, moartea? De copil refuzase să lupte – credea că nu e în stare, accepta totul de la ceilalţi, suferea în tăcere nedreptăţile a căror victimă era. Voia ca toţi să priceapă cât de bună era, o inimă sensibilă, în stare să ajute pe toată lumea. Ar fi vrut

să le fie cu orice preţ simpatică. Dumnezeu îi dăduse o viaţă frumoasă, iar ea nu fusese în stare să profite de asta. În schimb, cerşise iubirea celorlalţi, trăise viaţa pe care alţii voiau ca ea s-o trăiască, totul pentru a arăta câtă bunătate era în inima ei şi cum era ea capabilă să placă tuturor.

Fusese nedreaptă cu Dumnezeu, îşi irosise viaţa.

Acum avea nevoie de un călău care s-o trimită în iad. Războinicul simţi iar biciul pulsând de viaţă proprie în mâinile lui. O clipă, privirea i s-a încrucişat cu aceea a prizonierei.

Spera ca prizoniera să se răzgândească, să ceară iertare. Dar ea s-a chircit la pământ, aşteptând loviturile.

Legea Morală. Dintr-odată dispăruse totul, mai puţin furia că fusese trădat de o prizonieră. Ura îl asalta valuri-valuri, iar el descoperea cât putea fi de crud. De câte ori fusese păcălit, lăsase de fiecare dată să i se înmoaie inima tocmai când trebuia să facă dreptate. Iertase mereu – nu pentru că ar fi fost bun, ci pentru că era un laş, îi era frică să nu reuşească să meargă până la capăt.

Wahalla o privi pe Chris. Chris o privi pe Wahalla. Luna nu lăsa să se vadă prea bine ce fel de priviri îşi aruncau, şi asta era bine.

Amândurora le era teamă să arate ce simţeau.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a strigat femeia încă o dată, înainte ca lovitura să se abată asupra ei.

Războinicul rămăsese cu biciul în aer.

Dar duşmanul se arătase.

— Ajunge, spuse Wahalla. E de ajuns.

Ochii lui Paulo sticleau. A apucat-o pe Wahalla pe după umeri.

— Sunt plin de ură! strigă el. Nu joc teatru! Am dat drumul unor demoni pe care nu îi cunoşteam!

Wahalla i-a luat biciul din mână şi s-a întors spre Rotha ca să vadă dacă nu era rănită.

Fata plângea cu faţa ascunsă între genunchi.

— A fost totul de-adevăratelea, îi spuse, îmbrăţişând-o pe Wahalla. Eu l-am provocat, l-am folosit ca să mă pedepsească. Am vrut să mă distrugă, să termine cu mine. Părinţii mă învinovăţesc, fraţii mei mă învinovăţesc, n-am făcut decât greşeli în viaţă.

— Hai să-ţi schimbi bluza, spuse Wahalla.

Ea s-a ridicat şi şi-a aranjat bluza sfâşiată.

— Vreau să rămân cum sunt acum, spuse.

Wahalla a şovăit, dar n-a spus nimic. În schimb, s-a îndreptat spre peretele canionului şi a început să se caţere. Când a ajuns sus, lângă alte trei Walkirii, le-a făcut semn să suie şi ei.

Chris, Rotha şi Paulo au escaladat peretele tăcuţi; luna le lumina drumul, pietrele aveau multe crăpături, nu era prea greu. Sus acolo, se vedea că şi cum s-ar fi aflat pe o platformă enormă, plină de despicături. Wahalla le-a cerut fetei şi lui Paulo să se apropie unul de altul şi să rămână faţă în faţă, sprijinindu-se unul de altul.

— Te-am lovit? a întrebat-o pe Rotha.

Era îngrozit de el însuşi.

Rotha a clătinat din cap. Îi era ruşine – n-avea să fie niciodată asemenea tovarăşelor ei. Era slabă. Wahalla a luat basmalele de la cele două Walkirii şi le-a înnodat – apoi le-a trecut pe după mijlocul bărbatului şi al femeii, legându-i. Din locul unde se afla, Chris vedea cum forma luna un fel de halou în jurul celor doi. Era o scenă frumoasă – dacă n-ar fi fost tot ce se întâmplase, dacă bărbatul acela şi femeia aceea n-ar fi fost atât de depărtaţi şi atât de aproape unul de celălalt.

— Nu sunt demnă să-mi văd îngerul, spuse Walkiria. Sunt slabă, inima mea se umple de ruşine.

— Nu sunt demn să-mi văd îngerul, spuse Paulo tare, pentru ca toţi să audă. Am inima plină de ură.

— Inima mea a iubit mai multe femei. Şi a gonit iubirea bărbaţilor, spuse Rotha.

— Mi-am hrănit ura ani de-a rândul, şi m-am răzbunat când nimic nu mai avea vreo importanţă, a continuat Paulo. Am fost iertat mereu de prieteni, dar eu niciodată n-am ştiut să-i iert.

Wahalla se întoarse spre lună.

— Aici suntem, arhanghele. Facă-se voia Domnului. Moştenirea noastră sunt ura şi frica, umilinţa şi ruşinea. Facă-se voia Domnului.

De ce nu s-a mulţumit să închidă porţile Paradisului? Trebuia să ne facă să ducem în suflet povara Infernului? Dar, dacă aceasta este voia Domnului, să se ştie că toată omenirea o va îndeplini generaţii întregi.

(Wahalla umblă în jurul celor doi.)

Cuvânt înainte şi salut

Lăudat fie Domnul nostru Iisus Christos, acum şi în vecii vecilor, amin.

Cu Tine vorbesc războinicii vinovăţiei.

Aceia care au folosit totdeauna cele mai bune arme pe care le aveau la îndemână împotriva lor înşişi.

Cei care se cred nedemni de binecuvântări. Cei care cred că n-au fost făcuţi pentru fericire. Cei care se simt mai răi decât alţii.

Cu Tine vorbesc cei care au ajuns la porţile libertăţii, au privit Paradisul şi şi-au spus: „Nu trebuie să intrăm; nu meritǎm”.

Cu Tine vorbesc cei care au cunoscut ziua judecăţii aproapelui şi au crezut că majoritatea are dreptate. Cu Tine vorbesc aceia care s-au judecat şi condamnat pe ei înşişi.

(Una dintre Walkirii îi dă biciul Wahallei. Ea ridică biciul către cer.)

Primul element: aerul

Iată biciul aici. Dacă suntem aşa, pedepseşte-ne. Pedepseşte-ne că suntem diferiţi. Pentru că suntem aşa cum am visat să fim şi am crezut în lucruri în care nimeni nu crede.

Pedepseşte-ne pentru că sfidăm tot ce există, tot ce e acceptat de ceilalţi, tot ceea ce ceilalţi nu vor să schimbe.

Pedepseşte-ne pentru că vorbim de Credinţă, dar ne simţim fără speranţă. Vorbim de Dragoste, dar nu primim nici afecţiunea, nici consolarea pe care credem că o meritǎm. Vorbim de libertate, dar suntem prizonierii propriilor vinovăţii.

Dar, Doamne, chiar dacă ridic biciul acesta cât de sus, până la stele, tot nu-Ţi voi atinge Mâna!

Pentru că Mâna Ta, Doamne se află peste capetele noastre. Ea ne mângâie şi ne spune: „Nu mai suferiţi. Am suferit eu îndeajuns.

Şi am visat, mi-am pus speranţa într-o lume nouă.

Am vorbit despre Dragoste, şi i-am cerut Tatălui să îndepărteze cupa aceasta de la mine. Am sfidat totul, tot ce majoritatea nu dorea să schimbe. Am crezut că am greşit când am împlinit primul meu miracol: am făcut din apă vin, numai ca să înveselesc o petrecere. Am simţit privirea neîndurătoare a celui asemenea mie şi am strigat «Tată, Tată, de ce m-ai părăsit?»

M-au biciuit ei pe mine îndeajuns. Voi nu mai trebuie să suferiţi".

(Wahalla aruncă biciul şi împrăştie nisip în aer.)

Al doilea element: pământul

Suntem ai acestui pământ, Doamne. Dar el e plin cu temerile noastre.

Vom scrie vinovăţiile noastre pe nisip, iar vântul deşertului îşi va lua sarcina să le împrăştie. Întăreşte-ne mâna, fă-ne să nu renunţăm la luptă, chiar dacă ne simţim nedemni de o bătălie. Foloseşte-Te de viaţa noastră, hrăneşte-ne visele. Dacă am fost făcuţi din ţărână, atunci pământul e făcut din noi. Totul e un singur lucru.

Învaţă-ne, şi foloseşte-Te de noi. Ai Tăi suntem, pe vecie.

Legea e o singură Poruncă: „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi”.

Dacă iubim, lumea se preschimbă. Lumina Dragostei goneşte bezna vinovăţiei.

Ţine-ne tari în Dragoste. Dă-ne să primim Iubirea lui Dumnezeu pentru noi.

Arată-ne iubirea pentru noi înşine.

Sileşte-ne să căutăm iubirea aproapelui. Chiar cu teama de respingere, cu priviri dure, cu teama

întâlnirii unor inimi de piatră – ajută-ne să nu renunţăm niciodată să căutăm Dragostea.

(O Walkirie îi întinde o făclie Wahallei. Aceasta scoate bricheta şi o aprinde, apoi ridică torţa spre cer.)

Al treilea element: focul

Tu ai spus, Doamne: „Am venit să aprind focul pe pământ. Şi veghez să ardă".

Ca focul dragostei să ardă în inimile noastre.

Ca focul schimbării să ardă în gesturile noastre.

Ca focul purificării să ardă vinovăţiile noastre.

Ca focul dreptăţii să ne călăuzească paşii.

Ca focul înţelepciunii să ne lumineze calea.

Ca focul care s-a răspândit peste pământ să nu se stingă niciodată. El se întoarce la nesfârşit, iar noi îl luăm cu noi.

Generaţiile anterioare îşi treceau păcatele generaţiilor viitoare. Aşa a fost, până la părinţii noştri.

Dar acum vom face să meargă mai departe torţa focului Tău.

Suntem războinici şi războinice ale Luminii, această lumină pe care o purtăm cu mândrie.

Focul care, atunci când a fost aprins pentru prima oară, ne-a arătat greşelile şi vinovăţiile. Noi ne-am speriat, am fost surprinşi şi ne-am simţit neînstare. Dar era focul Dragostei. Iar acesta a ars tot ce era rău în noi, în clipa în care l-am acceptat.

El ne-a arătat că nu suntem nici mai răi, nici mai buni decât aceia care ne priveau cu reproş.

De aceea acceptăm iertarea. Nu mai există vinovăţie, ne putem întoarce în Paradis. Şi vom duce focul care va arde pe Pământ.

(Wahalla pune torţa în crăpătura unei stânci. Apoi desface bidonul şi toarnă puţină apă pe creştetele lui Paulo şi al Rothei.)

Al patrulea element: apa

Tu ai spus: „Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac”.

Ei bine, iată, bem din apa aceasta. Ne spălăm păcatele, din dragoste pentru Schimbarea care va zgâlţâi Pământul.

Vom asculta vorba îngerilor, vom duce cuvântul lor tuturor.

Vom lupta cu cele mai bune arme şi cu caii cei mai iuţi.

Poarta e deschisă. Suntem demni să intrăm.

„Doamne Iisuse Christoase ai spus apostolilor Tăi «pacea mea v-o las vouă, pacea mea v-o dăruiesc», nu privi păcatele noastre, ci credinţa care însufleţeşte adunarea voastră.”

Chris ştia fragmentul acesta. Era asemănător celui folosit la slujba catolicilor.

— Miel al lui Dumnezeu, care iei păcatele lumii asupra Ta, ai milă de noi, încheie Wahalla, desfăcând basmalele care-i legau pe cei doi.

— Sunteţi liberi, mai spuse.

Şi atunci Wahalla s-a apropiat de Paulo.

„Lovitura”, îşi spuse Chris. „Lovitura şarpelui va veni acum. El e preţul plătit. Ea s-a îndrăgostit. Dacă Walkiria îi spune preţul, el o să-l accepte, chiar cu plăcere. Şi atunci n-o să pot spune nimic – pentru că sunt o femeie oarecare, nu cunosc legile din lumea îngerilor. Nimeni de aici nu vede că am murit de nu ştiu câte ori în deşert şi am renăscut tot de atâtea ori. Habar n-au că vorbesc cu îngerul şi că sufletul mi-a crescut. Îngerii s-au obişnuit cu mine, ştiu ce gândesc."

„Îl iubesc. Pentru ea e doar o dorinţă.”

— ACUM EU SUNT TU, WALKIRIE! Ritualul care Doboară Ritualuri!

Strigătul lui Chris a fost repetat de ecou peste deşertul sinistru, scăldat în lumina lunii.

Wahalla aştepta strigătul. Învinsese sentimentul de vinovăţie şi ştia că ceea ce-şi dorea nu era o crimă. Doar un capriciu. Merita să dea frâu liber capriciilor – îngerul ei o învăţase că asemenea lucruri nu îndepărtau pe nimeni de Dumnezeu şi de îndatorirea sacră pe care fiecare o are de îndeplinit în viaţă. Îşi aminti de prima oară când o văzuse pe Chris, într-un restaurant. Un fior îi străbătuse corpul şi intuiţii stranii – pe care nu reuşea să le înţeleagă – puseseră stăpânire pe ea. „Acelaşi lucru trebuie că i s-a întâmplat şi ei", îşi spuse.

Paulo? îşi îndeplinise misiunea cu el. Şi, fără ca el să ştie, preţul obţinut fusese mare – când străbăteau deşertul învăţase multe ritualuri pe care J. le folosea numai cu discipolii lui. El îi spusese tot. Îl dorea şi ca bărbat. Nu pentru ce era – ci pentru ce ştia. Un capriciu, iar îngerul ei îi ierta capriciile.

O privi iar pe Chris.

„Sunt la al zecelea tur. Şi eu trebuie să mă schimb. Femeia asta e unealta îngerilor."

— Ritualul care Doboară Ritualuri, răspunse Wahalla. Fie ca Dumnezeu să trimită personajele! Acceptă provocarea. Momentul ei de creştere sosise.

Amândouă au început să-şi dea roată, de la distanţă, cum făceau vechii cowboy ai Vestului Sălbatic înaintea unui duel cu pistoalele. Nu se auzea niciun zgomot – timpul parcă se oprise în loc.

Toţi cei de faţă înţelegeau ce se petrece, pentru că erau femei şi obişnuiau să lupte pentru dragoste.

Şi făceau asta până în pânzele albe, folosindu-se de şmecherii, de artificii – făceau asta din cauza acelei specii ciudate numite Bărbat, care le justifica viaţa şi visele.

Scenariul se schimba, personajul lui Chris începea să se contureze. Apăreau hainele de piele, basmaua legată pe cap, medalionul cu arhanghelul Mihail între sâni. Se înveşmânta cu personajul ce întruchipa forţa, ce o reprezenta pe femeia pe care o admira şi care i-ar fi plăcut să fie. Se îmbrăca în Wahalla.

Chris făcu un gest din cap şi amândouă s-au oprit. Wahalla recunoscuse personajul celeilalte – se afla în faţa unei oglinzi imaginare.

Se putea vedea pe sine. Ştia pe dinafară arta războiului, dar uitase lecţiile de dragoste. Cunoştea cele cinci legi ale victoriei, se culca cu toţi bărbaţii cu care avea chef, dar uitase arta iubirii.

Se privi pe sine reflectată în cealaltă; avea destulă putere ca s-o învingă. Dar personajul ei tocmai apărea, prindea formă, şi era un personaj care – deşi plin de forţă – nu era obişnuit cu felul acela de luptă. Personajul se înfiripa – îl vedea atât de clar! Se transformă într-o femeie îndrăgostită, care rămânea lângă bărbatul ei, punând mâna pe spadă când era necesar şi apărându-l de toate pericolele. Era o femeie puternică, deşi părea slabă. Era aceea care bătătorea drumul dragostei ca pe singura cale posibilă pentru a ajunge până la înţelepciune – un drum pe care se dezvăluiau misterele prin Dăruire şi Iertare.

Wahalla se preschimbă în Chris.

Iar Chris se privea, reflectată în cealaltă.

A început să înainteze încet, spre marginea platoului stâncos. Wahalla făcu la fel; amândouă s-au apropiat de prăpastie. O cădere de acolo putea fi mortală sau să provoace răni îngrozitoare; dar ele erau femei – iar femeile nu cunosc nicio limită. Chris s-a oprit pe buza prăpastiei, dându-i şi celeilalte timp să se apropie şi să facă la fel.

Adâncimea se termina la zece metri în jos, iar luna se afla la mii de kilometri deasupra. Între lună şi prăpastie se înfruntau două femei.

— El e bărbatul meu. Nu-l atinge doar dintr-un capriciu. Tu nu-l iubeşti, spuse Chris.

Wahalla nu răspunse.

— Voi mai face un pas, urmă Chris. Voi supravieţui. Sunt o femeie curajoasă.

— Voi merge cu tine, răspunse Wahalla.

— Să nu faci asta. Acum cunoşti dragostea. E o lume imensă, îţi va trebui toată viaţa ca s-o înţelegi.

— N-o voi face, dacă nici tu n-o faci. Acum îţi cunoşti forţa. Orizontul tău are acum munţi, văi, deşerturi. Sufletul ţi-e mare, şi vă mai creşte încă. Ţi-ai descoperit curajul, şi e de ajuns.

— E de ajuns, dacă ce te-am învăţat va fi preţul pentru ce o să primesc.

Se aşternu o tăcere prelungă. Deodată, Walkiria s-a îndreptat spre Chris.

Şi a sărutat-o.

— Accept preţul, spuse. Mulţumesc pentru tot ce m-ai învăţat.

Chris îşi scoase ceasul de la încheietură. Nu avea nimic altceva în momentul acela.

— Şi eu îţi mulţumesc pentru ce m-ai învăţat, spuse ea. Acum ştiu ce putere am. N-aş fi aflat niciodată dacă n-aş fi cunoscut o femeie ciudată, frumoasă şi puternică.

Cu multă afecţiune prinse ceasul de încheietura Walkiriei.

Soarele strălucea în Valea Morţii. Walkiriile şi-au legat basmalele peste faţă, lăsând să se vadă doar ochii. Caii erau speriaţi şi agitaţi. Wahalla s-a apropiat, ţinând calul de hăţuri.

— Nu puteţi să mai veniţi cu noi. El trebuie să-şi vadă îngerul.

— Mai lipseşte ceva, spuse Paulo. Rămăşagul.

— Rămăşagurile şi înţelegerile se fac cu îngerii. Sau cu demonii.

— Nu ştiu cum să fac să-l văd, a insistat el.

— Ai rupt deja un pact. Ai acceptat iertarea. Îngerul tău va apărea în scurt timp, pentru rămăşag.

Caii jucau în frâu. Wahalla şi-a legat basmaua peste faţă, a încălecat şi s-a întors spre Chris.

— Voi fi mereu în tine, spuse Chris. Iar tu vei fi în mine.

Wahalla şi-a scos mănuşa şi i-a aruncat-o. Apoi a ridicat biciul. Caii au pornit, lăsând în urmă un nor uriaş de praf.

Un bărbat şi o femeie mergeau prin deşert. Se opreau în oraşe cu mii de locuitori, în orăşele unde abia dacă găseai un motel, un restaurant şi o benzinărie. Nimeni nu întreba nimic – iar seara se plimbau printre stânci şi munţi, se întindeau pe spate cu ochii spre locul unde avea să apară prima stea şi fiecare vorbea cu îngerul lui.

Auzeau voci, simţeau imboldul de a-şi da sfaturi unul altuia, îşi aminteau de lucruri care păreau definitiv uitate în cine ştie ce colţişor al trecutului.

Ea ajunsese să canalizeze protecţia şi înţelepciunea îngerului – şi privea apusul de soare deasupra deşertului.

El continua să aştepte, plin de speranţă. Aştepta ca îngerul lui să coboare şi să i se arate în toată gloria lui. Făcuse totul aşa cum trebuia, acum nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Aştepta una, două, trei ore. Nu se ridica decât când noaptea se aşternea peste tot; atunci îşi lua nevasta şi se întorceau în oraş.

Luau masa, se duceau la hotel. Ea se făcea că doarme, el privea în gol.

Ea se scula în puterea nopţii şi se ducea în camera lui şi-i cerea să-i facă puţin loc ca să se întindă lângă el. Se prefăcea că dormise, că-i era teamă să stea singură în patul ei, ca să nu aibă coşmaruri. Se aşezau amândoi, şi el stătea la fel de tăcut ca înainte.

— Tu vorbeşti deja cu îngerul tău, îi spunea el în asemenea clipe. Te-am auzit vorbind când te conectai. Sunt lucruri pe care nu le-ai spus niciodată în viaţă, sunt sfaturi înţelepte – îngerul e cu tine.

El o mângâia pe păr şi rămânea tăcut. Ea se întreba dacă tristeţea aceea era din pricina îngerului, sau pentru o femeie care plecase şi pe care nu aveau s-o mai vadă niciodată.

Dar întrebarea îi rămânea zăvorâtă în gâtlej, şi se întorcea în tăcerea inimii ei.

Paulo se gândea la femeia care plecase, aşa era.

Dar nu asta îl întrista. Timpul trecea, în curând avea să se întoarcă în ţara lui. Avea să se întâlnească din nou cu omul care-l învăţase că îngerii există.

„Omul ăsta", îşi închipuia Paulo, „o să-mi spună că am făcut destul, că am rupt un pact care trebuia rupt, că am acceptat o iertare care trebuia să fie acceptată de multă vreme. Da, omul acesta va continua să-mi arate calea înţelepciunii şi a dragostei, eu voi fi din ce în ce mai aproape de îngerul meu, voi vorbi cu el în fiecare zi, îi voi mulţumi pentru protecţie şi-i voi cere ajutorul. Omul acesta îmi va spune că atât este de ajuns."

Da, pentru că J. îl învăţase încă de la început că există limite. Că trebuia să mergi cât mai departe posibil – dar erau anumite momente în care trebuia să accepţi misterul şi să înţelegi că fiecare îşi avea harul lui. Unii ştiau să vindece, alţii posedau cuvântul înţelepciunii, alţii vorbeau cu spiritele şi aşa mai departe. Prin toate acestea la un loc îşi arăta Dumnezeu gloria Lui, folosindu-l pe om ca pe o unealtă. Porţile Paradisului vor fi deschise pentru aceia care se hotărau să intre. Lumea se afla în mâinile acelora care aveau curajul să viseze – şi să-şi trăiască visele. Fiecare cu talentul lui. Fiecare cu Harul lui.

Dar nimic din toate astea nu-l consola pe Paulo.

El ştia că Took îşi vedea îngerul. Că Wahalla îşi vedea îngerul. Că mulţi alţii lăsaseră mărturii în cărţi, istorii, povestiri, relatând că văzuseră îngeri.

Iar el nu reuşea să-l vadă pe al lui.

Mai erau şase zile până să lase deşertul şi să pornească pe drumul de întoarcere. S-au oprit în piaţa publică dintr-un orăşel în care cea mai mare parte a locuitorilor erau bătrâni. Locul acela îşi avusese vremurile lui de glorie – când mina de metale feroase de aici adusese locuri de muncă, prosperitate, speranţă pentru locuitori. Dar, cine ştie din ce cauză – un mister pentru cei doi – compania vânduse casele foştilor angajaţi şi închisese mina.

— Au plecat acum şi copiii noştri, spuse o femeie în vârstă care venise să se aşeze la masa lor. N-a mai rămas niciunul, doar bătrânii. Într-o zi oraşul o să dispară, şi toată munca noastră, tot ce-am construit, nu va mai însemna nimic.

De mult nu mai venise nimeni prin oraş. Bătrâna era mulţumită că avea cu cine schimba o vorbă.

— Vine omul, clădeşte, speră că ceea ce face e important, continuă ea. Dar dintr-odată descoperă că cere mai mult decât poate pământul să-i dea. Şi atunci lasă totul baltă şi pleacă mai departe, fără să-şi dea seama că în visul lui i-a luat cu el şi pe alţii, alţii care, fiind mai slabi, au rămas pe drum. Ca oraşele din deşert.

„Poate că asta se întâmplă şi cu mine”, îşi spuse Paulo. „Eu m-am adus până aici, dar tot eu m-am abandonat.”

Şi-a amintit că odată un îmblânzitor i-a povestit cum reuşeau să ţină elefanţii închişi. Animalele, când erau pui, erau legate cu lanţuri de câte o buturugă. Încercau să scape, dar nu puteau, toată tinereţea lor tot încercau, dar buturuga era mai tare că ei.

Şi atunci se obişnuiau cu captivitatea. Şi când ajungeau mari şi puternici era de ajuns ca îmblânzitorul să le lege un lanţ de picior şi să-l lege de orice – chiar şi de o bucăţică de lemn – nu mai îndrăzneau să fugă. Erau prinşi de trecutul lor.

Nesfârşitele ore ale zilei păreau că nu se mai termină. Cerul lua foc, pământul fierbea şi trebuia

să aştepte, să aştepte, să aştepte – până ce culoarea deşertului se transforma iar în tonurile blânde ale cărămizilor şi ale trandafirului. Atunci era momentul să ieşi din oraş, să mai încerci o dată conectarea şi să mai aştepţi o dată apariţia unui înger.

— Cineva zicea că pământul produce îndeajuns cât să satisfacă nevoile, nu lăcomia, continuă bătrâna.

— Credeţi în îngeri?

Bătrâna s-a speriat. Dar ăsta era singurul lucru care-l interesa pe Paulo.

— Când ajungi la bătrâneţe şi eşti aproape de moarte, începi să crezi în toate alea, răspunse ea. Dar nu ştiu dacă chiar cred în îngeri.

— Există.

— Ai văzut vreunul?

În ochi i se citea un amestec de neîncredere şi speranţă.

— Eu vorbesc cu îngerul meu păzitor.

— Are aripi?

Era întrebarea pe care o punea toată lumea. Iar el uitase s-o întrebe pe Wahalla.

— Nu ştiu, că de văzut încă nu l-am văzut.

A fost un moment când bătrâna s-a gândit să plece de la masa lor. Singurătatea deşertului te ţicneşte. Sau poate omul acela glumea, ca să-i treacă timpul mai plăcut.

A vrut să-i întrebe de unde veneau, ce făcea o pereche ca ei într-un loc cum era Ajo. Nu reuşea să identifice accentul ciudat cu care vorbeau.

„Poate vin din Mexic”, gândi ea. Dar nu păreau mexicani. Avea să-i întrebe la momentul potrivit.

— Nu ştiu dacă glumiţi, spuse ea, dar, cum v-am spus, eu nu mai am mult de trăit. Poate mai trăiesc cinci, zece, douăzeci de ani – dar de acum începi să pricepi că o să mori.

— Şi eu ştiu că o să mor, spuse Chris.

— Nu, nu ştii ca un bătrân. Pentru dumneata, moartea e o idee depărtată, care o să vină cândva, într-o zi. Pentru noi, e ceva ce se poate întâmpla şi mâine. De asta mulţi bătrâni îşi petrec ce le-a mai rămas din timp privind într-o singură direcţie: trecutul. Nu pentru că le plac amintirile aşa de mult; dar ştiu că acolo nu vor găsi lucrul de care se tem cel mai tare.

Puţini bătrâni privesc spre viitor, iar eu sunt una dintre aceste persoane. Şi, când facem asta, descoperim ce ne rezervă viitorul de-adevăratelea: moartea. Paulo n-a răspuns. Nu putea vorbi despre cât de important era să ai conştiinţa morţii dacă practicai magia. Bătrâna s-ar fi ridicat de la masă dacă ar fi aflat că el era mag.

— De asta mi-ar plăcea să cred că vorbiţi serios.

Că există îngeri, continuă ea.

— Moartea e un înger, spuse Paulo. Eu am văzut-o deja de două ori întrupată astfel, dar a fost foarte repede, nu i-am putut vedea chipul. Dar cunosc persoane care au văzut-o, şi pe altele, pe care le-a dus cu ea, şi mi-au povestit pe urmă. Oamenii ăştia spun că are o faţă frumoasă, iar atingerea ei e uşoară.

Ochii bătrânei l-au fixat pe Paulo. Ar fi vrut să creadă.

— Au aripi?

— E făcut din lumină, răspunse el. Apare sub forma cea mai uşoară pe care o poţi primi, când soseşte clipa.

Bătrâna a mai stat puţin liniştită. Apoi s-a ridicat.

— Nu-mi mai e frică. M-am rugat adineaori, în gând, şi am cerut ca îngerul morţii să aibă aripi când o veni să mă viziteze. Inima-mi spune că mi se va împlini dorinţa.

I-a sărutat pe amândoi. Nu avea importanţă de unde veneau.

— Îngerul meu v-a trimis. Mulţumesc foarte mult.

Paulo şi-a adus aminte de Took. Deci şi ei fuseseră instrumentele unui înger.

Când soarele a început să coboare, s-au dus până la un munte aproape de Ajo. S-au aşezat cu faţa spre răsărit, aşteptând să apară prima stea. Atunci începeau conectarea, când apărea prima stea. Îi spuneau „contemplarea îngerului”. Era prima ceremonie creată după ce Ritualul care Doboară Ritualuri le măturase pe cele anterioare.

— Nu te-am întrebat niciodată, spuse Chris, în timp ce aşteptau, de ce vrei să-ţi vezi îngerul.

— Ei, dar am explicat de atâtea ori că asta nu are nicio importanţă.

Vocea era plină de ironie. Ea s-a prefăcut că nu pricepe.

— O.K. Deci are importanţă pentru tine. Explică-mi de ce.

— Ţi-am povestit totul în ziua când am întâlnit-o pe Wahalla, răspunse.

— Dar tu nu ai nevoie de un miracol, insistă ea. Tu vrei să-ţi satisfaci un capriciu.

— Nu există capricii în lumea spirituală. Ori accepţi, ori nu accepţi.

— Şi atunci? Tu nu ai acceptat lumea asta a ta? Sau tot ce mi-ai spus e minciună?

„Şi-a adus aminte de povestea din mină”, gândi Paulo. Era greu de răspuns – dar avea să încerce.

— Eu am văzut deja miracole, începu el. Multe. Ba am văzut miracole şi când eram amândoi. L-am văzut pe J. cum făcea găuri în norii groşi, cum umplea întunericul de lumină, cum muta lucrurile din loc. M-ai văzut chiar şi pe mine cum ghiceam gânduri, cum stârneam vântul, cum îndeplineam ritualuri ale puterii. Am văzut în viaţa mea, de multe ori, cum funcţionează magia – pentru bine sau pentru rău. Nu am nicio îndoială în privinţa asta.

Apoi a tăcut o vreme.

— Dar ne-am şi obişnuit cu miracolele. Şi mereu avem nevoie de tot mai multe. Credinţa e o victorie grea, care cere lupte zilnice ca să fie menţinută.

Steaua stătea să apară, trebuia să termine repede explicaţia. Dar Chris îl întrerupse:

— Aşa s-a întâmplat şi cu căsătoria noastră, spuse ea. Iar eu sunt foarte obosită.

— Nu înţeleg. Eu vorbeam despre lumea spirituală.

— Reuşesc să înţeleg ce spui numai pentru că-ţi cunosc dragostea, spuse ea. Suntem împreună de multă vreme şi, după ce au trecut primii doi ani de bucurie şi de pasiune, fiecare zi a început să fie pentru mine o provocare. Mi-a fost foarte greu să ţin aprinsă flacăra dragostei.

Îi păru rău că începuse să-i spună toate astea – dar acum trebuia să meargă până la capăt.

— Odată mi-ai spus că lumea se împarte în agricultori, care iubesc pământul şi recolta, şi vânători, care iubesc pădurea întunecată şi victoriile. Mi-ai spus că eu eram o agricultoare, ca J. Că băteam calea înţelepciunii prin contemplare. Dar eram căsătorită cu un vânător.

Mintea îi scotea scântei, nu se mai putea opri din vorbit. Îi era frică să nu apară steaua.

— Cât de greu a fost, cât de greu este să fiu căsătorită cu tine! Eşti ca Wahalla, ca Walkiriile care nu au stare, nu ştiu să trăiască decât emoţia puternică a vânătorii, a primejdiilor, a nopţilor întunecate în căutarea prăzii. La început, am crezut că n-o să reuşesc să conviețuiesc cu asta; eu – care căutam o viaţă ca a atâtor alte femei – căsătorită cu un mag! Un mag a cărei lume este condusă de legi necunoscute mie – o persoană care crede numai că-şi trăieşte viaţa când se află în faţa unei provocări.

Îl privi drept în ochi.

— J. nu este un mag mult mai puternic decât tine?

— Mult mai înţelept, răspunse Paulo. Mult mai trecut prin viaţă şi mai experimentat. El merge pe calea agricultorului, şi pe calea asta şi-a găsit el

puterea. Eu nu voi reuşi să-mi descopăr forţa decât pe calea vânătorului.

— Şi atunci de ce te-a ales discipol?

Paulo râse.

— Pentru acelaşi motiv pentru care tu m-ai ales drept soţ. Pentru că suntem diferiţi.

— Wahalla, tu şi toţi prietenii tăi nu vă gândiţi decât la Conspiraţie. Nimic nu mai contează – v-aţi fixat pe chestia asta de schimbări de lumi, lumi noi care nu mai apar odată. Cred în lumea asta nouă, dar – fir-ar să fie! – chiar trebuie să fie aşa?

— Aşa, cum?

Ea căzu pe gânduri, concentrată. Nu ştia prea bine de ce spusese asta.

— Cu conspiraţii.

— Păi tu ai spus-o.

— Dar eu ştiu că e adevărat. Iar tu mi-ai confirmat.

— Ţi-am spus că porţile Paradisului sunt deschise o vreme, pentru cei care vor să intre. Dar am spus şi că fiecare îşi are calea lui – şi numai îngerul îţi poate spune care e direcţia bună.

„Oare de ce mă port aşa? Ce se întâmplă cu mine?” gândi ea.

Îşi aminti de gravurile văzute în copilărie, în care îngerii conduceau copii aflaţi pe marginea prăpastiei. Era mirată de propriile ei cuvinte. Se certase de multe ori cu el, dar niciodată nu-i vorbise despre magie ca acum.

Cu toate astea – se făceau aproape patruzeci de zile în deşert, şi-n timpul ăsta îi crescuse sufletul – îşi descoperise cea de-a doua minte, înfruntase o femeie puternică. Murise de multe ori şi renăscuse cu mai multă forţă.

„Mi-a plăcut la vânătoare”, îşi spuse.

Da. Şi asta o înnebunea. Pentru că, din ziua în care o provocase pe Wahalla la duel, avea senzaţia că până atunci trăise degeaba.

„Nu, nu pot să accept aşa ceva. Îl cunosc pe J., e un agricultor şi e un om luminat. Am vorbit cu

îngerul meu înaintea lui Paulo. Ştiu să vorbesc cu el la fel de bine ca Wahalla – deşi felul în care-mi vorbeşte încă e puţin confuz."

Dar şovăia. Poate că greşise când şi-a ales felul de viaţă.

„Trebuie să mai vorbesc cu îngerul", îşi spuse. „Trebuie să mă conving că n-am greşit."

— Tu ai nevoie de încă un miracol, spuse, şi tot timpul o să ai nevoie de aşa ceva. Niciodată n-o să fii mulţumit şi niciodată n-o să înţelegi că împărăţia cerurilor nu poate fi luată cu asalt.

(„O, Doamne, fă să-i apară îngerul, dacă asta e atât de important pentru el! Fă ceva ca eu să mă înşel, Doamne!")

— Dar nu m-ai lăsat să termin, spuse el.

Şi chiar în clipa aceea prima stea a apărut în zare. Era momentul conectării.

S-au aşezat şi, după câteva momente de relaxare, au început să se concentreze asupra celei de-a două minţi. Chris nu reuşea să-şi scoată din cap ultimele cuvinte ale lui Paulo – chiar aşa, nu-i dăduse voie să răspundă.

Acum era târziu. Trebuia să lase ca a doua minte să-i spună toate problemele ei plicticoase, să repete de nu ştiu câte ori acelaşi lucru, să iasă la iveală grijile dintotdeauna. A doua minte, în noaptea aceea, voia să-i rănească sufletul. Îi spunea că alesese drumul greşit, şi că nu-şi descoperise destinul decât când încercase să fie Wahalla.

A doua minte îi spunea că e prea târziu să se mai schimbe, că-şi irosise viaţa, că o să-şi petreacă tot restul zilelor mergând în urma soţului – fără să mai simtă gustul pădurilor întunecate şi al căutării prăzii.

A doua minte îi spunea că întâlnise bărbatul nepotrivit – că ar fi fost mai bine dacă se căsătorea cu un agricultor. A doua minte îi spunea că Paulo avea şi alte femei, care erau femei vânătoare, pe care le întâlnea în nopţile cu lună şi în ritualuri

magice secrete. A doua minte îi spunea că trebuie să-l lase, pentru ca el să poată fi fericit cu o femeie asemenea lui.

Şi-a adus câteva contra-argumente, spunându-şi că nu are importanţă că ştie de celelalte femei, nu voia să-l lase pentru asta niciodată. Pentru că iubirea nu are logică, nici raţiune. Dar a doua minte o lua de la capăt – iar ea a hotărât să înceteze să mai discute, să asculte în tăcere până ce conversaţia avea să moară, aşa că a tăcut.

Şi atunci, un fel de pâclă a început să-i cuprindă gândurile. Începuse contactul. O senzaţie inefabilă de pace a pus stăpânire pe ea, ca şi cum aripile îngerului ei ar fi acoperit tot deşertul pentru că nimic rău să nu i se mai întâmple. Când stabilea legătura, simţea o iubire imensă pentru ea însăşi şi pentru Univers.

Stătea cu ochii deschişi ca să nu-şi piardă cunoştinţa, şi aşa au început să apară catedralele. Apăreau din ceaţă, biserici imense pe care nu le vizitase niciodată, dar care, cu toate acestea, trebuie că existau pe undeva pe pământ. În primele zile erau doar nişte forme confuze, cântări indigene amestecate cu vorbe fără sens; dar acum îngerul ei îi arăta catedrale. Asta avea un sens, deşi pentru moment nu înţelegea care.

Dar erau abia la începutul conversaţiei. Cu fiecare zi care trecea, îşi înţelegea din ce în ce mai bine îngerul. În scurt timp, avea să comunice cu el la fel de limpede precum se înţelegea cu un om care vorbea aceeaşi limbă cu ea. Nu era decât o chestiune de timp.

Alarma de la ceasul de mână al lui Paulo a sunat. Trecuseră douăzeci de minute. Conectarea se terminase. Ea îl privi. Ştia ce avea să urmeze: el avea să se închidă în muţenie şi, în scurt timp, să se întristeze. Îngerul nu i se arătase. Apoi se vor

întoarce la micul hotel din Ajo, el va ieşi să se plimbe, în timp ce ea va încerca să adoarmă puţin.

A aşteptat ca el să se ridice şi s-a ridicat şi ea. Numai că acum, în loc de tristeţe, în ochii lui se vedea o strălucire ciudată.

— Îmi voi vedea îngerul, spuse. Ştiu că-l voi vedea.

Am făcut rămăşagul.

„Pariul o să-l faci cu îngerul tău", îi spusese Wahalla. Însă niciodată nu spusese: „Rămăşagul o să-l faci cu îngerul atunci când acesta o să apară". Dar, cu toate astea, el aşa înţelesese. Aşteptase, o săptămână întreagă, ca îngerul să i se arate. Era gata să accepte orice rămăşag, fiindcă îngerul era Lumină, iar Lumina era aceea care justifica existenţa omului. Credea în Lumină, în acelaşi fel în care – cu paisprezece ani în urmă – se îndoise de întuneric. Spre deosebire de înşelătoarea experienţă a tenebrelor, Lumina îşi stabilea regulile dinainte – pentru că acela care le accepta să ştie că avea de-a face şi cu dragostea, şi cu îndurarea.

Îndeplinise două condiţii, dar fusese cât p-aci să greşească la a treia, cea mai simplă! Dar protecţia îngerului nu lipsise şi în timpul contactului… Ah, ce bine era că învăţase să vorbească cu îngerii! Acum ştia că-l va putea vedea, fiindcă a treia condiţie era îndeplinită.

— Am rupt un pact. Am acceptat o iertare. Iar azi, am făcut un rămăşag. Am credinţă, cred, spuse el. Cred că Wahalla ştie cum să am viziunea îngerului.

Ochii lui Paulo străluceau. În noaptea aceea n-aveau să mai fie hoinăreli nocturne, nici insomnii.

Era absolut sigur că o să-şi vadă îngerul. Cu o jumătate de oră înainte cerea o minune – dar acum nu mai avea nicio importanţă.

Aşa că în noaptea aceea avea să fie rândul lui Chris să nu doarmă, să umble pe străzile pustii din Ajo implorându-l pe Dumnezeu să facă o minune,

pentru că bărbatul pe care ea-l iubea trebuia să vadă un înger. Inima ei era deschisă, mai deschisă ca niciodată. Poate că ar fi preferat un Paulo şovăitor, un Paulo care avea nevoie de o minune, un Paulo care părea să-şi fi pierdut credinţa. Dacă îngerul apărea – foarte bine; dacă nu, ar fi putut oricând s-o învinovăţească pe Wahalla că l-a învăţat greşit. Astfel, n-ar fi fost decât una dintre cele mai amare lecţii pe care Dumnezeu le-a trimis omului când a închis porţile Paradisului: dezamăgirea.

Dar nu era aşa; avea acum în faţă un om care părea să pună rămăşag pe viaţa lui că îngerii se puteau vedea. Iar singura lui garanţie era vorba unei femei care umbla călare prin deşert, vorbind despre noile lumi ce vor veni.

Poate că Wahalla nu văzuse niciodată îngeri.

Sau poate că ce era bun pentru ea nu mergea pentru alţii – chiar Paulo spusese asta, în piaţă! Oare el îşi uitase propriile cuvinte?

Inima lui Chris se strângea şi se făcea din ce în ce mai mică în timp ce observa privirea strălucitoare a soţului ei.

Brusc, chipul lui începu să iradieze cu putere.

— Lumină! strigă Paulo. Lumină!

Ea s-a întors. La orizont, aproape de locul unde apăruse prima stea, trei lumini străluceau pe cer.

— Lumină! repetă el. Îngerul!

Chris simţi imboldul să îngenuncheze şi să mulţumească pentru că rugăciunea ei fusese ascultată şi Dumnezeu îşi trimisese oastea îngerilor.

Ochii lui Paulo s-au umplut de lacrimi. Minunea se petrecuse, făcuse rămăşagul corect.

Din partea stângă s-a auzit un tunet, apoi altul, deasupra capetelor lor. Acum erau cinci, şase lumini strălucitoare pe cer; deşertul era scăldat în lumină. Pentru o clipă, amuţi: şi ea îşi vedea îngerul! Tunetele erau din ce în ce mai puternice, treceau prin dreapta, prin stânga, pe deasupra

capetelor lor, tunete înnebunitoare, care nu veneau de sus, ci din spate, din lături – şi se îndreptau spre locul unde se vedeau luminile.

Walkiriile! Adevăratele Walkirii, fiicele lui Wotan, călărind prin cer şi purtându-i pe războinici! îşi astupă urechile, înfricoşată.

Văzu că şi Paulo făcea la fel – iar ochii lui nu mai aveau strălucirea aceea.

Mingi imense de foc se năşteau în zarea deşertului, în timp ce ei simţeau pământul duduind sub picioarele lor. Tunete în cer şi pe pământ.

— Să plecăm de aici, spuse ea.

— Nu-i niciun pericol, răspunse el. Sunt departe, foarte departe. Avioane de război.

Dar avioanele de vânătoare supersonice spărgeau bariera sunetului aproape de ei, într-un vacarm îngrozitor.

S-au îmbrăţişat şi au stat aşa, multă vreme, asistând la spectacolul macabru, cu fascinaţie şi groază.

Nu reuşeau să vadă fulgerele, dar acum ştiau ce sunt – pentru că erau mingi de foc la orizont, şi luminile acelea verzi – acum erau mai mult de zece – care cădeau încet din cer, luminând tot deşertul pentru ca nimeni, absolut nimeni să nu se poată ascunde.

— E doar un exerciţiu de război, încercă el s-o liniştească. Un exerciţiu al Forţelor Aeriene. Sunt multe poligoane din astea pe aici.

Dar într-o zi avea să fie adevărat. Iar ea şi-a închipuit că în ziua aceea – tot din întâmplare, ca acum – destinul putea s-o trimită într-un oraş luminat de asemenea lumini, iar mingile de foc nu vor fi la orizont, ci deasupra, jos, alături de ea.

— Am văzut pe hartă, repetă Paulo, încercând să vorbească cât mai tare. Dar am preferat să cred că sunt îngeri.

„Sunt uneltele îngerilor”, gândi ea. „Îngerii morţii.” Strălucirea galbenă a bombelor care cădeau în zare se contopea cu luminile verzi

intense ale rachetelor de semnalizare care coborau încet, pentru ca totul să fie vizibil şi avioanele să nu greşească atunci când dădeau drumul încărcăturilor lor mortale.

Exerciţiul a durat aproape o jumătate de oră. Şi avioanele, aşa cum au venit, aşa au dispărut, iar deşertul a revenit la tăcere. Ultimele lumini verzi au ajuns pe pământ şi s-au stins. Acum puteau vedea iar stelele pe cer, iar pământul nu se mai zguduia.

Paulo respiră adânc. Închise ochii şi se concentra cât putu de mult: „Am câştigat rămăşagul. Nu mă pot îndoi, am câştigat rămăşagul”. A doua minte îi dădea târcoale neîncetat, îi spunea că nu, că totul era în închipuirea lui, că îngerul nu-şi dezvăluise chipul. Dar el îşi înfipse unghia degetului arătător în degetul gros cu atâta putere, încât durerea a devenit insuportabilă; durerea îi opreşte întotdeauna pe oameni să se gândească la proştii.

— Îmi voi vedea îngerul, spuse el din nou în timp ce coborau muntele.

Inima ei se deschise din nou. Dar nu trebuia să se gândească la asta – el şi-ar fi putut da seama. Singurul mod de a schimba repede vorba era să asculte ce-i spunea a doua minte şi să-l întrebe pe Paulo dacă ea are dreptate.

— Vreau să te întreb ceva, spuse.

— Nu mă întreba despre minune. Ea se va petrece.

Să nu ne irosim energia în vorbe goale.

— Nu, nu-i vorba despre asta.

A ezitat mult înainte de a începe. Paulo era soţul ei. El o cunoştea mai bine ca oricine. Îi era frică de răspunsul lui, pentru că răspunsul lui – cum se întâmplă cu vorbele oricărui soţ – aveau o greutate mai mare decât vorbele altora.

Dar şi-a luat inima în dinţi şi s-a hotărât să întrebe, fie ce-o fi; n-ar fi suportat să rămână cu

toate pe cap.

— Tu crezi că am greşit în alegerea mea? spuse. Că mi-am irosit viaţa semănând, bucuroasă să văd câmpul înverzind în jurul meu, în loc să simt marea emoţie a vânătorii?

El mergea şi privea cerul. Încă mai era cu gândul la pariu şi la avioane.

— De multe ori, spuse într-un târziu, mă uit la oameni ca J., care sunt liniştiţi şi prin liniştea asta găsesc legătura cu Dumnezeu. Mă uit la tine – ai reuşit să vorbeşti cu îngerul tău înaintea mea, deşi eu am venit aici anume pentru asta. Te văd cum adormi uşor, fără probleme, în timp ce eu mă plimb de la fereastră la uşă şi mă întreb de ce nu se petrece minunea pe care o aştept. Şi atunci mă întreb: oare am ales drumul greşit?

Se întoarse spre ea.

— Ce crezi? Am ales drumul greşit?

Chris îi strânse mâinile.

— Nu. Ai fi fost nefericit.

— Şi tu la fel, dacă ai fi ales drumul meu.

„Ce bine că ştim toate astea”, gândi.

Înainte să sune deşteptătorul s-a sculat fără zgomot.

Privi afară: încă era întuneric.

Chris dormea lângă el, avea un somn agitat. O clipă s-a gândit s-o trezească, să-i spună unde se duce, să-i ceară să se roage pentru el – dar a renunţat imediat. Putea să-i spună tot când se va întoarce. În plus, nu se ducea într-un loc periculos.

A aprins lumina la baie şi şi-a umplut bidonul cu apă. Apoi a băut cât a putut de multă apă – nu ştia cât timp avea să stea afară.

S-a îmbrăcat, a luat harta, şi-a rememorat itinerariul. Apoi s-a pregătit să plece.

Dar nu găsea cheia de la maşină. A căutat în buzunare, în rucsac, în noptieră. S-a gândit să aprindă veioza – dar nu, era prea riscant, lumina de la baie era suficientă. Nu mai putea pierde niciun moment – fiecare minut pierdut aici era un minut mai puţin petrecut în aşteptarea îngerului. Şi în patru ore soarele deşertului ar fi devenit insuportabil.

„Chris a ascuns cheile”, gândi el. Acum ea era altă femeie – vorbea cu îngerul, intuiţia ei crescuse considerabil. Poate că-i descoperise planurile şi se temea. „De ce să se teamă?” În noaptea când o văzuse pe marginea prăpastiei cu Wahalla, amândoi făcuseră un jurământ sacru: promiseseră să nu-şi mai rişte viaţa niciodată în deşertul acela. De mai multe ori îngerul morţii trecuse pe aproape, şi nu era înţelept să pună la încercare răbdarea îngerului păzitor. Chris îl cunoştea îndeajuns ca să ştie că el nu se va da înapoi niciodată de la o promisiune făcută. De aceea plecă cu puţin înainte de răsăritul soarelui – ca să evite pericolele nopţii şi ale zilei.

Dar cu toate acestea ei îi era frică şi ascunsese cheia. Se îndreptă spre pat, hotărât s-o trezească. Apoi se opri.

Da, exista un motiv. Nu era grija pentru siguranţa lui, pentru riscurile pe care le putea

întâlni. Era teamă, dar o teamă specială – teama ca soţul ei să nu fie învins. Ea ştia că Paulo va încerca ceva. Mai aveau numai două zile până să părăsească deşertul.

„A fost bine că ai luat măsura asta de prevedere, Chris”, îşi zise el, râzând în sinea lui. „Mi-ar lua vreo doi ani să uit o înfrângere ca asta, şi-n timpul ăsta tu ar trebui să mă suporţi, să faci nopţi albe cu mine, să-mi înduri proasta dispoziţie, să suferi din pricina frustrării mele. Ar fi mult mai rău decât ce mi s-a întâmplat zilele astea, pe care le-am pierdut fără să descopăr cum să fac rămăşagul."

A scotocit prin lucrurile ei: cheia era în borseta unde-şi ţinea paşaportul şi banii. Atunci şi-a adus aminte de promisiunea despre siguranţă – toate astea puteau fi o avertizare. Învăţase că nimeni nu pleca în deşert fără a lăsa cel puţin un indiciu asupra locului unde se duce. Chiar dacă ştia că se va întoarce repede, chiar dacă ştia că locul nici nu era aşa de departe – dacă se întâmpla ceva cu maşina, putea ajunge şi pe jos, pe drum – s-a hotărât să nu rişte. În fond, făcuse un jurământ.

A pus harta deasupra chiuvetei din baie. Şi a folosit spray-ul cu spumă de bărbierit ca să facă un cerc în jurul unei aşezări: Glorieta Canyon.

A apăsat spray-ul şi a scris pe oglindă NU VOI DA GREŞ. Apoi şi-a pus tenişii şi a plecat.

Când a ajuns la maşină, a descoperit că lăsase cheia în contact.

„Probabil că şi-a făcut o dublură”, gândi el. „Dar ce-şi închipuie? Că o s-o las în mijlocul deşertului?”

Şi atunci şi-a amintit de purtarea ciudată a lui Took, când îşi uitase lanterna în maşină. Datorită cheii, marcase acum locul unde se ducea. Îngerul lui îl făcea să ia toate măsurile de prevedere posibile.

Străzile din Borrego Springs erau pustii. „Nu sunt prea diferite de cum arată ziua”, îşi spuse. Îşi aminti de prima noapte petrecută aici, când se întinseseră pe nisipul deşertului pentru a-şi închipui îngerii. În momentul acela nu voia altceva decât să poată vorbi cu unul.

A făcut la stânga, a ieşit din oraş şi a pornit spre Glorieta Canyon. Pe partea dreaptă se aflau munţii pe care amândoi îi coborâseră cu maşina după ce descoperiseră că deşertul începea brusc, fără niciun semn prealabil. „Pe atunci”, gândi el, dar îşi dădu seama că nu trecuse chiar aşa de multă vreme de atunci. Doar 38 de zile.

Dar, la fel ca şi sufletul lui Chris, sufletul lui murise de multe ori în deşertul acela. Mersese pe urmele unui secret pe care îl cunoştea acum, văzuse soarele preschimbându-se în ochii morţii, întâlnise femei ce păreau îngeri şi demoni în acelaşi timp. Se întorsese dintr-o beznă ce părea uitată. Descoperise că, deşi vorbea atâta despre Iisus, niciodată nu acceptase pe deplin iertarea lui. Îşi regăsise şi femeia – tocmai când credea că n-o va mai găsi vreodată. Pentru că (dar Chris n-avea să afle asta niciodată) se îndrăgostise de Wahalla. Atunci a înţeles diferenţa dintre pasiune şi dragoste. Ca şi conversaţia cu îngerul, era ceva foarte simplu.

Wahalla era o parte din fantezia lumii lui, femeia-războinic, vânătoarea, care vorbea cu îngerii şi era întotdeauna gata să înfrunte toate primejdiile ca să-şi depăşească limitele. Pentru ea, Paulo era bărbatul care se afla în posesia inelului Tradiţiei Lunii, magul care cunoştea mistere oculte, aventurierul în stare să lase tot şi să plece în căutarea îngerilor. Unul îl avea mereu pe celălalt – cât timp vedea exact ceea ce-şi închipuia.

Asta însemna pasiune: să creezi imaginea cuiva şi să nu spui.

Cu toate astea, într-o zi, când convieţuirea ar fi dezvăluit adevărata identitate a celor doi, aveau să

descopere că în spatele Magului şi al Walkiriei se află un bărbat şi o femeie. Cu unele puteri poate, cu câteva cunoştinţe preţioase, dar – nu puteau fugi de realitate – erau un bărbat şi o femeie. Cu agonia, extazul, forţa şi slăbiciunea tuturor fiinţelor omeneşti. Şi, când unul dintre ei avea să se arate aşa cum e cu adevărat, celălalt avea să se îndepărteze – pentru că asta însemna să distrugi lumea pe care ai creat-o. Descoperise dragostea pe marginea unei prăpăstii, cu două femei înfruntându-se din priviri şi luna imensă strălucind în spate. Dragostea însemna să împărţi o lume cu celălalt. El o cunoştea bine pe una dintre femei, cu ea împărţise Universul lui. Admiraseră aceiaşi munţi, aceiaşi copaci, deşi fiecare îi privise într-un fel diferit. Ea-i cunoştea slăbiciunile, momentele de ură, de disperare, dar cu toate astea îi era alături.

Împărţeau acelaşi Univers. Deşi de multe ori avusese senzaţia că acel Univers nu mai are secrete, el descoperise – în noaptea aceea, în Valea Morţii – că senzaţia aceea era înşelătoare.

A oprit maşina. În faţa lui, un defileu intra în munte. Alesese acel loc numai din cauza numelui – până la urmă, îngerii sunt prezenţi tot timpul, în toate locurile din lume. Sări din maşină, bău puţin din apa pe care o avea mereu într-o sticlă mare din portbagaj şi-şi puse bidonul la brâu. Încă mai rămăsese cu gândul la Wahalla şi la Chris când a pătruns în defileu. „Cred că o să mă mai îndrăgostesc de multe ori”, vorbi el cu sine. Nu se simţea vinovat pentru asta. Pasiunea era ceva bun, plăcut, care-ţi putea îmbogăţi mult viaţa.

Dar era deosebită de dragoste. Iar dragostea merită orice preţ, nu merită s-o schimbi cu nimic.

S-a oprit la intrarea în defileu şi a privit valea din faţa lui. Orizontul începuse să devină roşiatic.

Era prima oară când vedea un răsărit în deşert; chiar când dormeau în aer liber se trezea întotdeauna când soarele era sus.

„Ce spectacol grandios am pierdut”, îşi spuse.

Vârful munţilor, în depărtare, a început să strălucească, iar culoarea trandafirie se răspândea peste vale, peste pietre, peste plantele firave care se încăpăţânau să trăiască fără apă. Se opri puţin, contemplând peisajul.

Îşi aduse aminte de cartea pe care tocmai o publicase în Brazilia şi în care – la un moment dat – păstorul Santiago se duce pe un munte pentru a privi deşertul. Cu excepţia faptului că nu stătea pe vârful unui munte, a fost surprins să constate asemănarea cu ceea ce scrisese cu opt luni înainte. La fel cum înţelesese, abia acum, numele oraşului din Statele Unite unde aterizaseră.

Los Angeles. Care în spaniolă înseamnă îngerii.

Dar nu era momentul să se gândească la semnele drumului.

— Acesta este chipul tău, îngerul meu păzitor – spuse, cu voce tare. Eu te văd. Întotdeauna te-ai aflat în faţa mea, dar niciodată nu te-am recunoscut. Îţi aud vocea, pe zi ce trece mai limpede. Ştiu că exişti, pentru că se vorbeşte despre tine în toate colţurile pământului.

Se poate ca un om, sau poate o întreagă societate, să greşească. Dar toate societăţile şi toate civilizaţiile, peste tot pe această planetă, au vorbit mereu despre îngeri. În zilele noastre îi ascultă copiii, bătrânii şi profeţii. Dar şi aşa, tot se va vorbi despre îngeri, secole de-a rândul de acum înainte, pentru că întotdeauna vor exista profeţi, copii şi bătrâni.

Un fluture albastru zbura de colo-colo. Văzuseră mulţi fluturi albi în deşert – însă acela era albastru. Îngerul lui era mulţumit.

— Şi am pus un rămăşag. În noaptea aceea, pe vârful muntelui, am pus rămăşag pe toată credinţa mea în Dumnezeu, în viaţă, în munca mea, în J., am pus rămăşag pe tot ce am. Am pus rămăşag că, atunci când voi deschide ochii, tu mi te vei arăta.

Am pus toată viaţa mea în talerul balanţei. Am cerut ca tu să-ţi pui chipul în celălalt taler.

Şi, când am deschis ochii, am avut în faţă deşertul. Câteva clipe am crezut că pierdusem. Dar atunci – ah, cu câtă bucurie îmi amintesc! – atunci mi-ai vorbit.

O geană de lumină apăruse în zare. Soarele răsărea.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus? Ai spus: „Priveşte în jur, şi vei vedea chipul meu. Mantia mea te va acoperi cu raze de soare în timpul zilei şi cu strălucirea stelelor noaptea”. Ţi-am auzit atât de clar vocea! Şi mi-ai mai spus: „O să ai mereu nevoie de mine!”

Îi sălta inima de bucurie. O să aştepte să răsară soarele, să privească chipul îngerului său în dimineaţa aceea. Apoi o să-i povestească lui Chris despre rămăşag. Şi-i va spune că era mai uşor să-ţi vezi îngerul decât să vorbeşti cu el! Era de ajuns să crezi că există îngeri, era de ajuns să ai nevoie de îngeri.

Iar ei se arătau, strălucitori ca răsăritul. Şi ajutau, îşi împlineau sarcina de protecţie şi de călăuză; pentru ca fiecare generaţie să ducă prezenţa lui generaţiei următoare – în aşa fel încât să nu fie niciodată uitaţi.

„Scrie ceva”, auzi el o voce răsunând în minte.

Ce frumos. Nu încerca să stabilească niciun contact – doar contemplă chipul îngerului său.

Şi totuşi, ceva lăuntric îi cerea să scrie ceva. A încercat să se concentreze asupra orizontului şi deşertului, dar n-a mai reuşit.

S-a dus până la maşină, a luat o hârtie şi un creion. Avusese câteva experienţe de psihografie, dar nu mersese prea departe – J. Îi spusese că asta

nu era pentru el şi că trebuia să meargă în căutarea adevăratului lui har.

S-a aşezat pe nisipul deşertului, cu creionul între degete, şi a încercat să se relaxeze. Peste puţin, creionul avea să se mişte singur, să traseze câteva linii, apoi vor începe să apară cuvintele. Pentru asta trebuia să-şi piardă puţin cunoştinţa, să lase ca ceva – un spirit sau un înger – să-l posede.

S-a dăruit complet, a acceptat să fie un instrument. Dar nu s-a întâmplat nimic. „Scrie ceva", a auzit iar vocea aceea.

S-a speriat. Nu era posedat de un spirit. Stabilise legătura fără să vrea – ca şi cum îngerul lui ar fi fost acolo, de vorbă cu el. Nu era psihografie.

Apucă altfel creionul. Cu putere.

Cuvintele au început să apară, clare. Iar el parcă ar fi copiat, fără să aibă timp să gândească la ce scria:

Pentru Sion nu voi tăcea
Şi pentru Ierusalim nu voi avea odihnă,
Până ce dreptatea lui nu va ieşi ca lumina
Şi mântuirea lui nu va arde ca o flacără.

Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Chiar auzea o voce, lăuntrică, ce-i dicta cuvintele:

Şi te voi chema pe tine cu nume nou,
Pe care îl va rosti gura Domnului.
Şi vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului;
Şi diademă regală în mâna Dumnezeului tău.
Şi nu ţi se va mai zice ţie „Alungată",
Şi ţării tale „Pustiită";
Ci tu te vei chema: „Întru tine am binevoit",
Şi ţara ta – „Cea cu bărbat".

A încercat să discute cu vocea. A întrebat-o cui îi spunea toate astea.

„S-a spus deja”, răspunse vocea. „Acum numai se reaminteşte”.

Paulo simţi un nod în gât. Era o minune, îi mulţumea lui Dumnezeu.

Curând, tipsia aurită a soarelui a apărut la orizont. El lăsă carnetul şi creionul, se ridică şi întinse mâinile spre lumină. Se rugă ca toată energia aceea a speranţei – speranţa pe care fiecare zi o aduce milioanelor de oameni de pe Pământ – să intre prin degetele lui şi să se odihnească în inima lui. Se rugă să creadă de-a pururi în lumea cea nouă, în îngeri, în porţile deschise ale Paradisului. Ceru protecţie îngerului lui şi Sfintei Fecioare – pentru el, pentru toţi cei pe care-i iubea şi pentru munca lui.

Fluturele a venit şi, ca şi cum s-ar fi supus unui semn secret trimis de înger, s-a aşezat pe mâna lui stângă. El a rămas nemişcat ca o stană, pentru că se găsea în prezenţa a încă unui miracol; îngerul lui îi răspunsese.

A simţit atunci Universul oprindu-se pentru o clipă: soarele, fluturele, deşertul din faţa lui.

Şi, în clipa următoare, aerul din jurul lui s-a zgâlţâit. Nu era vânt. Era o smucitură a aerului – ca atunci când o maşină depăşeşte un autobuz în mare viteză.

Un fior de mare groază îi străbătu trupul.

Era cineva prin preajmă.

„Nu întoarce capul”, auzi iarăşi vocea.

Inima stătea să-i sară din piept, iar el simţi cum îl părăsesc puterile. Ştia că era frică, o frică groaznică. Stătea tot nemişcat, cu mâinile întinse, cu fluturele pe mână.

„O să leşin de groază”, gândi el.

„Să nu leşini”, auzi vocea. Încercă să-şi ţină firea, dar mâinile îi erau reci şi începuse să tremure. Fluturele zbură, iar el îşi lăsă braţele în jos.

„Îngenunchează”, spuse vocea.

El a îngenuncheat. Nu reuşea să se concentreze deloc. Nu avea unde să fugă.

„Curăţă pe jos.”

El făcu tot ce-i cerea vocea din capul lui. Curăţă o mică bucată din nisipul de lângă el, în aşa fel încât să rămână plană. Inima continua să-i bată nebuneşte, iar el se simţea mereu mai slăbit şi se gândea că putea să aibă un atac de inimă.

„Priveşte în jos.”

O lumină imensă, aproape la fel de puternică precum soarele dimineţii, strălucea în partea stângă.

El nu voia să privească, voia doar să se termine odată toate astea. Într-o fracţiune de secundă îşi aminti copilăria, când îi spuneau despre apariţiile Sfintei Fecioare în faţa copiilor. Obişnuia să petreacă nopţi întregi fără somn, cerându-i lui Dumnezeu să nu i-o trimită niciodată pe Sfântă, pentru că îi va fi frică. Groază.

Era aceeaşi groază pe care o simţea acum.

„Priveşte în jos”, insistă vocea.

El privi locul pe care tocmai îl limpezise. Atunci braţul auriu, strălucitor ca soarele apăru şi începu să scrie ceva.

„Iată numele meu”, spuse vocea.

Sfârşeala din pricina spaimei îl măcina. Inima îi bătea din ce în ce mai tare.

„Să crezi”, auzi spunându-i vocea. „Porţile sunt deschise o vreme.”

Îşi adună puţinele puteri care-i mai rămăseseră.

— Vreau să vorbesc, spuse cu voce tare.

Căldura soarelui parcă îi mai dăduse ceva putere.

Nu auzi nimic, niciun răspuns.

După o oră, când l-a găsit Chris – îl trezise pe patronul hotelului şi-i ceruse să o ducă cu maşina până acolo – el încă mai privea numele scris pe nisip.

Amândoi îl priveau pe Paulo cum pregătea cimentul.

— Ce risipă de apă, în plin deşert, râse Took.

Chris îi ceru să nu glumească, soţul ei încă se mai afla sub impactul viziunii.

— Am descoperit de unde era pasajul acela, spuse Took. L-a scris profetul Isaia.

— Dar de ce tocmai pasajul ăsta? întrebă Chris.

— Habar n-am. Dar o să fiu mai atent.

— Vorbeşte despre o nouă lume, continuă ea.

— Poate de asta, răspunse Took. Poate să fie din cauza asta.

Paulo îi chemă. Mortarul era gata.

Toţi trei au spus un Ave Maria. Apoi Paulo s-a suit pe piatră, a turnat cimentul şi a fixat icoana Sfintei Fecioare pe care o purta mereu cu el.

— Gata. Am terminat.

— S-ar putea că paza s-o ia de aici când o să treacă şi o s-o vadă, spuse Took. Păzesc deşertul de parcă ar fi un câmp cu flori.

— Poate, răspunse Paulo. Dar locul rămâne însemnat. Va fi, pentru totdeauna, unul dintre locurile mele sacre.

— Nu, răspunse Took. Locurile sacre sunt locuri individuale. Aici a fost dictat un text. Un text care exista deja, care vorbeşte despre speranţă şi care a fost uitat.

Paulo nu mai voia să se gândească la asta. Încă îi mai era frică.

— Aici s-a rotit energia sufletului, continuă Took, şi va continua să se rotească mereu. E un loc de Forţă.

Au strâns vasul de plastic în care Paulo amestecase cimentul, l-au pus în portbagaj şi l-au dus pe Took până la bătrâna rulotă.

— Paulo, spuse el la despărţire. Cred că e bine să ştii un vechi dicton al Tradiţiei:

„Când Dumnezeu vrea să-i ia cuiva minţile, îi îndeplineşte toate dorinţele”.

— Poate, răspunse Paulo. Dar a meritat riscul.

Epilog

Într-o seară, la un an şi jumătate după apariţia îngerului, am văzut în corespondenţa mea o scrisoare din Los Angeles. Era de la o cititoare braziliancă, Rita de Freitas, care mă felicita pentru *Alchimistul.*

Imediat i-am răspuns şi i-am cerut să se ducă până la Glorieta Canyon, aproape de Borrego Springs, să vadă dacă mai exista un monument al Sfintei Fecioare din Aparecida pe care eu o lăsasem acolo.

După ce am pus scrisoarea la poştă, mi-am spus:

„Ce prostie. Femeia asta nu m-a văzut niciodată, este doar o cititoare care a vrut să-mi spună câteva cuvinte plăcute şi niciodată n-o să facă ce i-am cerut.

N-o să conducă şase ore prin deşert numai ca să vadă dacă mai există o icoană acolo".

Cu puţin înainte de Crăciunul din 1989 am primit o scrisoare de la Rita, pe care o reproduc pe scurt.

Iată ce scria:

„Au avut loc câteva «coincidenţe» fericite. Am avut o săptămână liber de la serviciu cu ocazia Zilei Recunoştinţei. Eu şi iubitul meu (Andrea, un muzician italian) ne gândeam să mergem într-un loc cu totul diferit.

Chiar atunci a ajuns scrisoarea dumneavoastră! Iar locul pe care mi-l sugeraţi era aproape de o rezervaţie a indienilor. Am hotărât să mergem.

A treia zi ne-am dus să căutăm Glorieta Canyon şi l-am găsit. Era chiar de Ziua Recunoştinţei. A fost interesant, pentru că am mers foarte încet cu maşina, dar n-am văzut nimic care să semene cu o icoană. Am ajuns până la capătul canionului, ne-am oprit şi am început să suim coasta muntelui, până sus de tot. N-am văzut decât nişte urme de coioţi.

Atunci ne-am spus că nu mai exista nicio icoană.

[...]

Când ne întorceam, am văzut nişte flori printre pietre.

Am oprit maşina şi am coborât, şi atunci am văzut nişte lumânări mititele care fuseseră aprinse, un fluture auriu şi un coş de paie aruncat într-o parte. Am ajuns la concluzia că aici trebuia să fie locul unde se afla sfânta, care însă nu mai era.

Interesant este că eu sunt sigură că nu fusese nimic din toate astea înainte, când ne-am dus. Am făcut o fotografie – pe care v-o trimit – şi ne-am continuat drumul. Când eram aproape să ieşim din canion, am văzut deodată o femeie îmbrăcată toată în alb, cu haine din acelea arăbeşti – turban, veşmânt lung – care mergea pe drum. Dar era foarte ciudat – cum de apăruse o femeie în mijlocul deşertului?

M-am gândit: poate femeia asta a pus florile şi a aprins lumânările? N-am văzut nicio maşină, şi m-am mai întrebat o dată: cum de a ajuns aici?

Şi am fost atât de surprinsă încât nici n-am putut vorbi cu ea".

Am privit fotografia de la Rita: era exact locul unde o pusesem pe sfântă.

Era Ziua Recunoştinţei. Şi, sunt sigur, pe acolo umblau îngeri.

Am scris această carte în ianuarie/februarie 1992, puţin după sfârşitul celui de-al Treilea Război Mondial – în care luptele au fost mult mai sofisticate decât cele date cu arme convenţionale. După cum spune Tradiţia, acest război a început în anii '50, cu blocada Berlinului, şi s-a terminat când zidul Berlinului a căzut. A avut învingători, imperiul învins a fost împărţit şi a sfârşit exact ca într-un război cu arme convenţionale. Singurul lucru care nu s-a întâmplat a fost holocaustul

nuclear – iar asta nu se va întâmpla niciodată, pentru că Opera lui Dumnezeu e prea mare pentru a fi distrusă de om.

Acum, conform Tradiţiei, o să înceapă un nou război. Un război încă şi mai sofisticat, de care nimeni nu poate scăpa – pentru că prin luptele lui se va desăvârşi creşterea omului. Vom vedea cele două oştiri – într-o parte, cei care încă mai cred în rasa omenească, cred în puterile ascunse ale omului şi ştiu că următorul nostru pas constă în înflorirea însuşirilor individuale. De cealaltă parte se vor afla cei care neagă viitorul, care cred că viaţa se termină în faza materială şi – din nefericire – cei care, deşi au credinţă, cred că au descoperit drumul iluminării şi vor să-i oblige şi pe alţii să apuce pe calea aceasta. De asta s-au întors îngerii şi au nevoie să fie auziţi, pentru că numai ei ne pot arăta calea – nimeni altcineva. Putem împărtăşi experienţele noastre – aşa cum am încercat eu cu experienţa mea, în această carte – dar nu există formule pentru această creştere personală. Dumnezeu a aşezat cu generozitate înţelepciunea Lui şi dragostea Lui la îndemâna noastră şi e uşor, foarte uşor să le găseşti. Este de ajuns să permiţi stabilirea legăturii – un proces atât de simplu, că până şi mie mi-a venit greu să-l accept şi să-l recunosc. Cum cele mai multe lupte se vor da în plan astral, îngerii noştri păzitori vor fi aceia care vor pune mâna pe spadă sau pe scut şi ne vor apăra de primejdii şi ne vor călăuzi spre victorie. Dar şi responsabilitatea noastră e imensă: în acest moment al Istoriei, trebuie să ne dezvoltăm propriile forţe, să credem că Universul nu se sfârşeşte între pereţii camerei noastre, să acceptăm semnele, să ne urmăm visele şi inimă.

Suntem responsabili pentru tot ce se întâmplă în această lume. Suntem Războinicii Luminii. Cu forţa dragostei noastre, a voinţei, ne putem schimba destinul, pe al nostru şi pe al altora.

Va veni o zi în care problema foametei va putea fi rezolvată prin minunea înmulţirii pâinilor. Va veni o zi când dragostea va fi primită de toate inimile, iar cea mai groaznică experienţă umană – singurătatea, care este mai rea decât foamea – va fi alungată de pe faţa pământului. Va veni ziua când cei cărora bat la poartă li se va deschide; cei care cer vor primi; iar cei care plâng se vor mângâia.

Pentru planeta noastră, ziua aceasta este încă foarte departe. Dar pentru fiecare dintre noi ziua aceasta poate fi mâine. E de ajuns să accepţi un singur lucru: dragostea – de Dumnezeu şi de aproapele tău – şi asta ne va arăta drumul. Nu contează defectele noastre, periculoasele noastre abisuri, ura noastră înăbuşită, lungile noastre momente de slăbiciune şi disperare: dacă vom dori mai întâi să ne corectăm şi apoi să pornim în căutarea viselor noastre, nu vom ajunge niciodată în Paradis. Dar, dacă acceptăm tot ce e greşit în noi şi cu toate astea înţelegem că meritătm o viaţă veselă şi fericită, vom deschide o fereastră imensă lăsând Dragostea să intre. Curând, defectele vor dispărea de la sine, fiindcă cine e fericit reuşeşte să privească lumea numai cu Dragoste – forţa care regenerează tot ce există în Univers. În *Fraţii Karamazov,* Dostoievski povesteşte istoria Marelui Inchizitor, pe care o redau acum, cu propriile mele cuvinte:

În timpul persecuţiilor religioase din Sevilla, când toţi cei care nu erau de acord cu Biserica erau arestaţi şi arşi de vii, Cristos se întoarce pe pământ şi se amestecă cu mulţimea. Marele Inchizitor observă prezenţa lui Iisus, şi trimite să fie prins.

Noaptea, se duce să-l viziteze pe Iisus în celulă.

Şi-l întreabă de ce se hotărâse să se întoarcă tocmai acum. „Ne zăpăceşti”, îi spune Marele Inchizitor. „În fond, idealurile tale erau foarte frumoase, dar noi suntem cei care au reuşit să le pună în practică.” Discută în contradictoriu cu Iisus, spunându-i că, deşi Inchiziţia va fi judecată

cu asprime în viitor, ea e necesară şi-şi îndeplineşte sarcina. Nu folosea la nimic să vorbeşti despre pace, când inima omului trăia în plin război; nici să vorbeşti despre o lume mai bună, când era atâta ură şi sărăcie măcinând inima omului. Nu folosea la nimic să te sacrifici în numele întregii rase omeneşti, fiindcă omul încă mai suferea pentru sentimentul de vinovăţie. „Ai spus că toţi oamenii sunt egali, că au lumină divină în ei, dar ai uitat că oamenii sunt şovăitori şi au nevoie de cineva, de alţi oameni care să-i călăuzească. Nu ne mai zăpăci, du-te", i-a spus Marele Inchizitor după ce a expus în faţa lui Iisus o serie de argumente strălucite.

Şi, când termină tot ce avea de spus, se lasă o linişte teribilă în celulă. Apoi Iisus se apropie de Marele Inchizitor şi-l sărută pe obraz.

„Poate că ai dreptate", spune Iisus. „Dar dragostea mea e mai puternică."

Nu suntem singuri. Lumea se transformă, iar noi suntem o parte din această transformare. Îngerii ne călăuzesc şi ne apără. În ciuda tuturor nedreptăţilor, în ciuda faptului că ni se întâmplă lucruri pe care nu le merităm, în ciuda faptului că ne simţim incapabili să schimbăm ce este greşit la oameni şi în lume, în ciuda strălucitelor argumente ale Marelui Inchizitor – Dragostea este mai puternică şi ne va ajuta să creştem. Şi doar atunci vom fi în stare să înţelegem stelele, îngerii şi miracolele.

[1] *Balada închisorii Reading,* în Oscar Wilde, Edgar Allan Poe, *Poeme alese,* ediţie bilngvă, trad. de N. Porsenna, Vremea, 2001. (N. tr.)

[2] Participarea lui Chris la Drumul spre Santiago este descrisă în *Jurnalul unui Mag*. (N. ed. orig.)

[3] *Coven* – sabat, cu sensul de adunare de vrăjitoare

[4] Nu pentru noi, Doamne, nu pentru noi, ci pentru gloria Numelui Tău (lat.). (N. tr.)

Table of Contents

{1} 156
{2} 156
{3} 156
{4} 156